

AZİZ NESİN

MEMLEKETİN BİRİNDE
I

HAZİNEDEKİ PASLI TENEKE

Bir yokmuş, iki yokmuş, üç yokmuş... Eski günlerde yeryüzünün bir ülkesinde hiçbirşey yokmuş. Hiçbirşeyi olmayan bir ülkenin bir padişahı varmış. Bu padişahın da bir hazinesi varmış. Bu hazinede o ulusun en değerli bir emaneti korunurmuş. Atalardan kalan bu emanetle o ulus övünürmüş. "Hiçbirşeyimiz yoksa da, atalarımızdan bize böyle bir emanet kaldı" diye avunurlar, yoksunluklarını, yoksulluklarını unuturlarmış.

Atalardan kalan emanet, bir kişinin, iki kişinin değil, bütün ulusun olduğundan, herkes bu değerli emanetten kendine övünme payı çıkarırmış. Onun korunmasına canla, başla çalışırlarmış.

Bütün ulusun malı olan emaneti korumak için en uygun yer padişahın hazinesi olduğundan, bu emanet de hazinede saklı dururmuş. Hazineyi, gözlerini kırpmadan silahlı nöbetçiler beklemiş. Hazinenin olduğu yerde kuş bile uçurtmazlarmış.

Padişah, sadrazam, vezirler, sarayın bütün ileri gelenleri, her yılın bir günü, atalardan kalan kutsal emaneti koruyacaklarına namusları üzerine yemin ederlermiş.

Gel zaman git zaman, günlerden bigün padişahın içine, ulusun canları, kanları yoluna korudukları bu emanetin ne olduğunu anlamak isteği düşmüş. Padişah, bu emanet kutusunun içindekini görmek için yanıp tutuşurmuş. Sonunda bu isteğini yenememiş, bigün hazine dairesine girmiş. Nöbetçiler padişaha da yasak diyecek değiller ya... Sarayın hazinesine padişah, sadrazam, vezirler her zaman ellerini kollarını sallayarak özgürce girerler, emanetin yerinde durup durmadığına bakarlarmış. Padişah da böyle yapmış. Bu emanet, oda oda içinde, oda oda içinde kırk odadan geçtikten sonra kırkbirinci odanın içinde dururmuş. O odanın içinde de kutu kutu içinde, kutu kutu içinde, kırkbirinci kutunun içindeymiş.

Padişah kırk odanın kapısını açmış. Kırkbirinci odaya girmiş. Sonra kırk kutu açmış. Kırkbirinci kutuyu açarken heyecandan yüreği küt küt çarpıyormuş. "Bunca yıldır koruduğumuz emanet ne ola?" diye büyük bir merak içindeymiş.

Bir de kırkbirinci kutuyu açıp baksın ki, ne görsün: Yeryüzünde o zamana kadar görülmemiş bir mücevher. Bir alev gibi yanıp duruyor. Altın desen altın değil, platin desen platin değil, gümüş hiç değil... Padişah kendini tutamamış, içinden, "Atalardan kalan bu kutsal emaneti ben kendime alırım. Benim olur. Kim nereden bilecek?" diye geçirmiş.

Güneşten koparılmış bir parça gibi ıslıl ıslıl yanan kutsal emaneti kutusundan çıkarıp, cebine atmış. Atmış ama, "Ya benim çaldığım anlaşılırsa..." diye de içine bir korku düşmüş. O zaman, "Ben bu pırlıl pırlıl yanan şeyi alır, onun yerine üstü yakut, sedef, zümrüt, inci, elmasla süslü bir platin koyarım, hiç kimse bu emaneti görmediğine göre, günün birinde kutuyu açarlarsa, kutsal emanetin çalındığını anlayamazlar..." diye düşünmüş. Dediği gibi de yapmış. Sonra kırkbir kutuyu içiçe, onun üstüne de, kırkbir odanın kapısını da üst üste kilitleyip hazineden çıkmış arna, yaptığı düzen anlaşılacak diye de ödü kopuyormuş. Hiç kimsenin, kutsal emaneti çaldığını anlamaması için, o zamana kadar yılda bir kutsal emanet üzerine ant içilirken, padişah bu andı yılda ikiye çıkarmış. Her yıl iki kez, alanlarda toplanırlar, padişah da, başkaları da, bütün ulus, atalardan kalan kutsal emaneti kanları ile, canlan ile koruyacaklarına ant içerlermiş.

Sadrazam kurnaz bir kişiymiş. "Eskiden yılda bir kez emaneti korumak için ant içilirken, şimdi neden padişah bunu ikiye çıkardı?.." diye sadrazamın içine bir kuşku düşmüş. "Yıllardan beri koruduğumuz bu emanet ne ola?" diye o da bigün hazineye girmiş. Kırkbir odadan geçip, Kırkbir kutuyu açıp emaneti görmüş. Ne de olsa padişah, dalaveresi çakılmasın diye, çaldığı emanetin yerine en değerli taşlarla süslü koca bir altın koyduğundan, bu güzel şey karşısında sadrazam şaşkına dönmüş. "Ben bu emaneti alır, yerine üstü renkli, parlak taşlarla süslü bir altın koyarım. Nasıl olsa, hiç kimse, emanetin ne olduğunu bilmediğinden, günün birinde kutuyu açarlarsa, kutsal emanetin bu olduğunu sanırlar..." diye düşünmüş. Dediği gibi de yapmış. Ama içinde, yaptığı iş anlaşılacak diye bir korku olduğundan, padişahın yılda ikiye çıkardığı ant içme törenini, yaz, kış ve baharlarda olmak üzere yılda dörde çıkarmış.

Gelgelelim vezirlerden biri kurnaz bir kişiymiş. "Şimdiyedek, yılda iki ant içilirken neden dörde çıkarıldı?.." diye içine bir kuşku girmiş. O da, kimseye danışmadan hazineye girebildiğinden, bigün, hazineye girmiş, kırkbir odadan geçmiş, kırkbir kutuyu açmış. Kırkbirinci kutudan çıkan üstü parlak taşlarla süslü altını görünce, sevinçten gözleri parlamış. "Ben bunu alır yerine bir gümüş koyarım. Kim nerden bilecek?.." diye düşünmüş. Düşündüğü gibi de yapmış. Yapmış ama

içinde öyle bir korku varmış ki, hırsızlığı belli olmasın diye, ulusa kutsal emaneti ne kadar iyi koruduğunu anlatmak için, yılda dört kez yapılan ant içme törenini her ay yaptırmaya başlamış. Ulus, her ay alanlarda toplanıp, son kişide son damla kan kalana kadar kutsal emaneti koruyacağına ant içermiş.

Saray nazırı kurnaz bir kişiymiş. Ant içmenin ayda bire çıkmasından işkillenmiş. "Bunda bir iş olacak, bir gidip şu emaneti göreyim..." demiş. Kırkbir odadan geçip, kırkbir kutuyu açıp emaneti görmüş. Atalardan kalan kutsal emanet o kadar hoşuna gitmiş ki, "Ben bunu alıp yerine bir bakır koysam, kim nereden anlayacak?.." diye düşünmüş. Düşündüğü gibi de yapmış. Yapmış ama, içinde hırsızlığı anlaşılacak diye bir korku olduğundan, emaneti ne kadar titizlikle koruduğunu halka göstermek için ayda bir yapılan ant içme törenini, haftada bire indirmiş.

Gelgelelim, hazineyi koruyan subaşı, kurnaz bir adammış. içinden, "Ne oluyor böyle?.. Haftada bir ant içiyoruz! Şu kutsal emaneti bir gidip görsem..." demiş. O da öbürleri gibi kırkbir odadan geçip, kırkbir kutuyu açmış. Parlak bakın görünce çok sevinmiş. "Ben bunu alır, yerine demir koyarım, kim nerden bilecek?.." demiş. Dediği gibi de yapmış. Ama yaptığı iş, içine sinmediğinden, emaneti korumakta ne kadar canla başla çalıştığını herkese anlatmak için gösterişe başlamış. Her gün, atalardan kalan kutsal emaneti, ölümü bile göze alarak koruyacağına ant içermiş.

Gel zaman git zaman, ulusun içinden bir kişi çıkmış.

- Bütün ulus yıllardan beri atalardan kalan emaneti canımızla, kanımızla koruyacağımıza her gün ant içip duruyoruz. Doğrusu bu emaneti hazinede çok iyi saklıyor, koruyoruz. Peki ama bu emanet nedir? Biz emanetçi değiliz ya... Şu odaları, kutuları açalım da, atalarımızdan kalan kutsal emanetin ne olduğunu, neyi koruduğumuzu bir öğrenelim!.. demiş.

Bu sözler bomba etkisi yaratmış. Başta padişah olmak üzere, emanete hıyanet edenlerin hepsi birden, hırsızlıkları anlaşılacak korkusuyla, bu dileği ortaya atan kişinin üstüne çullanmışlar. Gerçek emaneti aşırıp onun yerine sırasıyla sahtesini koyanlar, bu katakulliyi yalnız kendilerinin yaptığını sandıklarından ve birbirlerinin oyununu bilmediklerinden, hırsızlıkları ortaya çıkacak diye ödleri kopuyormuş. "Koruduğumuz emanetin ne olduğunu görelim!.." diyen kişiyi,

- Vay hain!.. Atalarımızdan kalan öyle kutsal, öyle değerli bir emaneti, sen kim olasan da göresin... diyerek, o kişiyi, kutsal emaneti küçümsemek, aşağılamakla suçlandırmışlar. Bütün ulusu da kandırdıklarından, kendileriyle birlik edip, bunu söyleyenin üstüne yürümüşler. Zavallı az kalsın linç edilecekmış. Sonra padişah,

- Biz bunu öldüreceksek yasaya uygun öldürelim!.. demiş.

Bu kişiyi öldürmek için önce bir yasa yazıp, sonra özel bir mahkeme yargısı ile öldürmüşler.

Gelgelelim, öldürmekle iş bitmemiş. Çünkü, ölen kişinin sözleri ağızdan ağıza yayılmış. O düşünce bir çığ gibi gittikçe büyümüş. Günün birinde halkın içinden biri, "Ölümü göze alarak koruduğumuz emanetin ne olduğunu, neden ölümü göze alarak gidip görmeyelim?.." diye düşünmüş. Ama kendisinden öncekinin başına gelenleri bildiğinden bu düşüncesini hiç kimseye açmamış. Gizlice hazineye girip, kutsal emanete bakmayı kafasına koymuş. Ama padişah, sadrazam, vezirler, bütün emanet hırsızları, çaldıkları belli olmasın, kimse anlamasın diye, atalardan kalan kutsal emaneti, daha doğrusu onun yerine koydukları şeyi, eskisinden daha sıkı koruyorlarmış. İşte bu yüzden de hazineye gizlice girmeyi başaran kişi, kutsal emaneti alıp, bütün ulusa göstermek için dışarı çıkarken, hazineyi koruyanların eline düşmüş. Adamın elinde, emaneti en son çalanın, onun yerine koyduğu bir paslı teneke varmış. Subaşı, adamın elinde tenekeyi görünce,

-Kutsal emanet bu değil!.. diye bağırması.

Saray Nazırı,

- Bu değil!.. demiş.

Vezir de,

-Bu değil!.. demiş.

Sonra sırasıyla padişaha kadar hepsi,

-Bu değil, bu değil!.. demişler.

O zaman, elinde paslı tenekeyi tutan adam,

-Kutsal emanetin bu olmadığım siz nereden biliyorsunuz? Bu değilse, ya hangisi?.. diye sormuş.

Bu soruyu oradakilerin hiçbirisi yanıtlayamamış. Çünkü hepsi de emanetin yerine koydukları şeyin sonradan çalındığını anlamışlar. Yakalanan kişiyi hemen orada boğdurup işini bitirdikten sonra paslı tenekeyi kutuya koymuşlar. Kutu kutu içine kırkbir kutuya, onu da kırkbir oda içine

gizlemişler. Ama içleri bitürlü rahat olmadığından, kutsal emaneti korumak için bir yasa çıkarmışlar. Bu yasaya göre, sabah, öğle, akşam, günde üç öğün, bütün ulus, atalardan kalan emaneti koruyacaklarına ant içmek zorundaymış. Bu andı içenlerin hiçbir, korudukları kutsal emanetin çalına çalına, en sonunda bir paslı teneke olduğunu hiçbir zaman bilememiş.

PADIŞAHA GİREN KAZIK

Raviyan-ı ahbar ve nakılan-ı asar ve muhaddisan-ı rüzigar o güna rivayet ve bu tarz üzere hikayet ederler ki, çok eski zamanlarda, yeryüzünün bilinmedik bir yerinde, suları bol, dört yanı yol, kişileri erimli, toprağı verimli, halkı erdemli, yazarları görkemli bir ülke vardı. O ülkede her kişi salt kendi çıkarında olup, "gemisini kurtaran kaptan, sen çuval giy ben kıaptan" diyerek, kimse kimseyi düşünmezdi. Her koyun kendi bacağından asılır, her eşek kendi ayağından nallanır, "bana ne gerek, baklava börek" deyip, her kişi karnı tok, sırtı pek olunca, herkesleri de kendi gibi sanırdı.

Günlerden bigün bir kişi ortaya çıkıp,

- Ey aman, bana kazık giriyor, kazık giriyooooor!.. diye bir sözü yerde, bir sözü gökte, haykırmaya başlayınca, önceleri hiç kimse aldırmayıp,

- Ele giren kazıktan benim neme gerek... Tanrıya bin şükürler olsun, bana kazık, mazık girdiği yoktur!.. diye bu sese kulak asmadı. Ama gel gör ki, adamın,

- Kazık giriyooooor!.. diye bağırması öyle arttı ki, bağırtısından o ülkede yaşayanlar tedirgin olup kayguya düştüler.

Kentin düzenini koruyan kolcular, subaşılar, hiç durmadan bağırın adamı yakalayıp her yanına iyice baktılsa da, hiçbir yerine giren kazık görmediler.

- Bu herif yalancıdır, bağırır, çağırır, herkesi tedirgin eder!.. diyerek o kişiyi kentten uzak bir yere sürüp bir mağaraya kapadılar.

Gel zaman git zaman, günlerden bigün, "kazık giriyor!" diye bağırın kişiyi çalyaka edip getiren kolcularla subaşı da,

- Kazık giriyooooor!.. diye bağırmaya başladılar. Gürültülerinden yer yerinden oynadı. Subaşını, kolcuları dertop yakalayıp Kadıya çıkardılar. Kadı da onları bir iyice elden geçirip,

- Kazık mazık girdiği yoktur. Kazık girse görünür. Siz boş yere kenti ayağa kaldırırsınız!.. diyerek, bir kesin yargıya bağlayıp o kişileri, ayaklarına zincir vurup zindana attırdı.

Aradan gün geçti, ay geçti, bigün Kadı da cüppesinin etekleri havada uçuşup, sarığı, kavuğu rüzgarda savrulup, sokağa uğradı.

- Kazık giriyooooor, aman!.. diye bağırmaya başladı. Kadı'nın bağırtısı, yüceliğince yüksek olduğundan, padişahın kulağına kadar gitti. Padişah bu olan işlere çokça şaşıp,

- Bu iş ne iştir, Kadıya bile kazık girer. Bir iyice bakın bakalım. Kadıya gerçekten kazık girer mi?.. diye buyrultu verdi.

Hekimbaşı, yanına varıp, Kadıyı evirdi, çevirdi, Kadı'nın her yanına baktıysa da, hiçbir giren kazık görmedi. Sonunda, "Kadıya kazık girmeyip, ancak kendüye kazık girmiş sanarak, hepimizi huylandırmakta, kenti ayağa kaldırmaktadır. Aklından zoru olduğundan timarhaneye kapamak doğru olur..." diye rapor verdi. Hemen Kadıyı timarhaneye kapadılar.

Bir zaman sonra, Kadıya giren kazığı görmeyen Hekimbaşı,

- Ey amaan, bana da şimdi kazık giriyooooor!.. diye gündeğümünde sıcak döşeğinden sokaklara uğradı. Hekimbaşığı böyle görenler, ellerini dizlerine vura vura, kahkahadan iki büklüm olup,

- Vay hele, Hekimbaşı da mı delirmiş?.. Koca Hekimbaşı kendüye kazık girmiş sanır... diyerek Hekimbaşığı alaya aldılar. Tenekeerler çalarak kentin çocukları ardına düşüp, Hekimbaşığı, "Yuuu!.." çektiler.

Hekimbaşı,

- Bu dertten bir anlayan yok mu, ey yurttaşlarım!.. Bana giren kıymık değil, kazıktır. Ben bu dertten onmam, ölürüm!.. diye veryansın bağıırıyordu.

Padişah da kızdı,

- Bunlar işi azıttı artık. Kendileri, kazık girer der, ama, hiç kimse giren kazığı görmez. Bilirkişiler gelip baksın. Onların bilim gücü vardır, biz görmeyiz de onlar görürler... buyurdu.

En büyük medreseden üç müderris, bilirkişi seçilip, Hekimbaşıya baştan ayağa bir, bir daha baktılar. Hiçbir giren kazık görmediler.

- Giren çıkan kazık yoktur. Koskoca Hekimbaşı hiç utanmadan bizi kandırmaya çalışır. Boş yere halkı ayaklandırır!.. dedikte, Hekimbaşayı, ellerini ayaklarını bağlayıp uzak bir yere sürdüler. Aradan çok geçmeden, bilirkişi olan üç müderris de bigün,

- Ey aman din kardeşleri, kazık giriyor!.. diye sesleri çıktığıınca haykırmaya başladılar.

Şeyhülislam olsun, reis-ül küttap olsun, sadrazam olsun, hepsi de müderrislere bakıp,

- Boş yere yaygara edersiniz, kazık mazık girdiği yoktur!.. dedikçe, müderrisler de,

- Bir gözü gören kul yok mu ey din kardeşleri! İşte kazık giriyor!.. diye çığlığı bastıklarından onlar da zindanlara atıldılar.

Gün erişip, bir zaman geldi, şeyhülislam ile bütün vezirler, reis-ül-küttap, sadrazam da,

- Vay amaan, bu kazık ne kazıktır, Şimdi de bize girer!.. diye, bir feryad ü figan eylediler ki tabir olunamaz!

Padişah,

- Ortada kazık yoktur. Olsa görünür. Yalan söylersiniz!.. dedi.

Amma gel gör, gitgide o ülkede yediden yetmişe, genci yaşlısı, bir zaman geldi,

- Kazık giriyoor!.. diye bağırmaya başladı. Padişah da,

- Kendilerine kazık girmeyenler, kazık giriyor, diye bağıranlara baksın. Bakalım, dedikleri doğru mudur?.. dedi.

Kendilerine kazık girmeyenler, kazık giriyor, diye bağıranlara iyiden iyiye baktılsa da hiçbir giren kazık görmediler.

- Padişahım çok yaşa!.. Sayende hiçbir kazık mazık girmeyip, bunlar bozgunculuk etmektedirler... dediler.

Böylece bir zaman daha geçtikten sonra, o ülkede herkes bağırmaya, kendine kazık girdiğini söylemeye başladı. Padişah da,

- Herkes birbirine baksın, gerçekten kazık girer mi?.. dedi. Herkes birbirine baktı. Ama hiçbiri, öbürüne giren kazığı görmedi. Herkes birbirine,

- Yalancı, sana giren kazık yoktur. Kazık yalnız bana girmektedir. Senin yaygarandan benim sesime kulak asan olmuyor!.. diye bağırıp hepsi birbirlerine düştüler.

Gel zaman git zaman, hiç kimse, "Kazık giriyor!" diye bağırılmaz oldu. Artık kazığa alışmışlardı. Hiçbir ses çıkmadı. Her ne olduysa, ilk bağıranlara olmuştu.

Bir gece yansı saraydan bir ses yükseldi ki, o sesle yer yerinden oynayıp, herkes yatağından fırladı. Padişah don gömlek kendini sokağa atıp,

- Aman ey benim sevgili kullarım, yetişin! Bana da kazık giriyoor!.. diye durmadan bağırmaya başladı.

Ö kentin kişileri,

- Padişaktır, yalan söylemez. Elbet kazık girdiği doğrudur. Bizden çok bağırması da, herkese, rütbesine göre büyüklükte kazığın girmesindendir. Padişaha giren kazık sultani olmak gerek... dediler.

Padişah yeri göğü inleterek,

- Ne durursunuz, gelip kazığı çıkarsanız ya... diye yalvardı.

Padişahın çevresindekiler,

- Ey sultanım, nasıl çıkaralım, bu kazık başka kazıklara benzemez. Gözle görülmez. Elle tutulmaz. Acısını da kazığı yiyenden başkası duymaz. Az daha sık dişini, bir zaman sonra bizim gibi sen de kazığa alışır, rahata kavuşursun!.. dediler.

ESKİ ROMA'DA YAŞAYAN BİRİ

Anlatacağım olay, milattan önce 128 yılında geçti. Dikkat buyurun, geçmiş demiyorum, geçti diyorum. Ben bu olayı tarih kitaplarından almadım, kendi başımdan geçti.

"Tenasüh" denilen ruh göçüne, yani şimdiki insanların çok daha önceki yıllarda başka kişilerin, hatta hayvanların kalıplarında yaşadıklarına inanır mısınız? İster inanın, ister inanmayın, bu beni ilgilendirmez. Ben dün gece, bundan ikibinseksendört yıl önceki hayatımı yeni baştan yaşadım.

Daha "ruh-ül-kudüs" ebedi bakire Hazret-i Meryem'in karnına girmemiş, yani ortada Hazret-i İsa'nın ne adı, ne sanı var. Yıl, milattan önce 128... Ben Romalı bir yurttaşım. Plafium dağının eteğinde çok geniş bir bahçe içinde büyük bir villam var. Üç gece önce villama bir sürü konuk geldi: Valustus, Yulius Perus, Sompeius, Tiseron ve daha başkaları. Bütün dostlarım gelmişlerdi. Siz bunların hiçbirini tanımazsınız. Onun için kimler olduklarını kısaca anlatayım. Dostum Valustus, ünlü bir gladyatördür. Daha geçenlerde Kolesseum'da çok tanınmış bir gladyatörle dövüştü. Bu sıkı dövüşü görmenizi çok isterdim. İki gladyatör ortaya çıkınca, Kolesseum'u dolduran altmışbin kişinin uğultusu insanı sağır edecek kadar yükseldi. Şimdiki zamanda parti toplantılarında, bir de milli takımların futbol maçlarında ancak bu kadar gürültü olur. Dostum Valustus, saygıyla Konsül'ün locasına döndü, Konsül'ü selamladıktan sonra,

- Elveda saygıdeğer konsülümüz, Şimdi ölecek olanlar seni selamlıyor!.. diye bağırdı.

Halk öyle alkışladı ki, siz bu kadar gürültüyü ancak striptiz'e çıkan bir dansöze yapılan gösteride duymuş olabilirsiniz. İki gladyatör tam üçbuçuk saat dövüştüler. Sonunda dostum Valustus düşmanını amansız bırakıp yere yıktı. Yerdeki gladyatörün, pınl pırl parlayan tunç zırhlarının altında göğsünün kalaycı körüğü gibi nasıl inip çıktığı görülecek şeydi. Yenik gladyatör, elinin iki parmağını konsüle doğru uzattı. Öldürmemesi için af diliyordu. Coşan seyirciler,

- Ölüm, ölööööüm!.. diye bağırdılar. Bu, tıpkı, futbol maçlarında seyircilerin,

- Kovaaa! Kova! Ye onu!.. diye bağırımlarına benziyordu.

Konsül, aslan pençesine benzeyen elini, locasının önünü örten, altın sırma işlemeli kadifeye uzattı, güldü. Başını yavaşça aşağı indirdi. Bu, Valustus'a işaretti. "Düşmanın işini bitir!..." diyordu. Valustus, mızrağını kaldırdı, yerdeki düşmanın kalbine sapladı. İşte, dostum Valustus, böyle bir adamdır.

Çağırdıklarımın öbürü Yulius Perus benim savaş arkadaşım. Ünlü bir generaldir.

Hellenizm krallığını yıkan ordunun başındaydı.

Dostum Sompeius'e gelince, o eskiden köleydi. Ama ünlü bir hekim ve felsefeci olduğundan, efendisinin hastalığını iyi edince efendisi de onu azat etti. Kölelikten patrici'ler arasına katılan Sompeius akli ve bilgisiyle Tribuna Meclisinde tribün oldu.

Dostum Tiseron gençliğinde Roma'nın en iyi araba yarışçısıydı. Şimdi şiirler, piyesler yazar.

Evimdeki şölen çok iyi geçti. Çalgıcılar harp, lir, gitar, filavtalar çaldılar. Dansözler en iyi rakslarını oynadılar. İçki sel gibi aktı. Valustus, şölenin şampiyonu oldu. Üç günde, uzandığı divanın önüne tam yirmi defa yiyecek, içki ve yemişle dolu sini geldi. Volustus dört defa kustu, sonra yeni baştan yedi, içti. Böylece şölenin şampiyonu oldu. Bu kadar yiyen adamı siz belki gazetecilere verilen ziyafetlerde görmüş olabilirsiniz. Çok güzel bir şölen oldu. Üç gün yenildi içildi. Sonra yemekten, içmekten hepimiz baygın düştük. Şimdiki açılış törenlerindeki ziyafetler gibi bişeydi bu. Üç gün sonra kendimize gelebildik.

Banyodan sonra vücuduma kokular sürdüm, harmaniyemi omuzuma alıp dışarı çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Komşum Plebius'un villasına gittim. Plebius,

- Yarın ava çıkacağız, adamlarınla hazırlan!.. dedi.

- Yarınki iş kolay, dedim, bugün ne yapacağız?

Plebius parti arkadaşımıdır. Bizim partiye büyük hizmeti vardır.

- İstersen yarışlara gidelim, dedi, iddialı koşular var.

- Yorgunum Plebius... dedim.

- Öyleyse Büyük Amfi'ye gidelim, iyi oyun var.. dedi.

Dostum Plebius'la Büyük Amfi'ye gittik. Hesapianus'un bir komedisi vardı. Bu alçak herifi ben hiç sevmem. Dili koparılacak bir heriftir, zehir gibi dili vardır hergelenin. Her oyununda da ya Senatus'a çatar yada Kuria Meclisine... Ya Konsül'ü yerer, yada Pretur'u. Kaç defa "Şu herifin işini bitirelim, şölende zehirli şarap verelim..." dedim. Bizim felsefeci Sompeius,

- Roma cumhuriyettir. Bir cumhuriyette böyle şey olmaz. Herkes istediği gibi yazar da söyler de... dedi.

Çok kızıyorum bu Hesapianus denen hergeleye. Ben Konsül'ün yerinde olsam, onu sirkte kudurmuş aç kaplanlara parçalatırdım. Onun leşini yiyen kaplanlar bile zehirlenirdi, pis herif..

Halka da kızıyorum. Şu hergelenin yazdığı oyun oldu mu, Büyük Amfi'yi tıklım tıklım dolduruyorlar. Ama gelenlerden çoğu pleb'ler. Patrici'lerden, yani öz yurttaşlardan pek az gelen var.

Hesapianus o günkü oyununda yine bizim partiyi yeriordu. Güya bizimkiler seçmenleri kandırmışlar. Düpedüz böyle söylemiyor ama, ne kadar dolambaçlı söylerse söylesin, anlaşılıyor

yine. Oyun bitince alkıştan Büyük Amfi yıkılıyordu. Çok canım sıkıldı. Söve saya villama geldim. Ama ne o? Ne oluyor? Villamın önünde bir kalabalık. Kölelerim dışarı fırlamışlar.

- Ne oluyor?... diye sordum.

Kölelerimden biri,

- Efendimiz, dedi askerler oğlunuz Kabakius'u tutuklamaya geldiler.

Oğlumu tutuklamaya gelen askerlerin başında dostum Yulius Perus vardı.

- Bu ne iş bre Perus? Oğlumu neden tutukluyorsunuz?... dedim. Perus,

- Sebebini bilmiyorum ama, söylentilere bakılırsa, oğlun Kabakius bir şiir yazmış. Şiirin bir mısrasında "Roma'ya giden yollar kapalı" demiş.

- E, bunda ne var? Lağım çukurları kazıldığı için yollar kapalı. Yalan mı söylemiş?

- Belki de suçu bu değildir. Belki budur. Bilmiyorum. Herkesin bildiği gerçekleri açıkça söylemek bazan suç olur. Mercimekius'un neden öldürüldüğünü hatırlarsan. Roma'nın cumhuriyetle yönetildiğini herkes bildiği halde o, "Roma bir cumhuriyettir!" diye bağırdığı için öldürülmüştü. Ben tutuklama sebebini bilmem. Ama elimde tutuklama buyruğu var.

- Yulius Perus, bu emri kim verdi? Çabuk söyle Jupiter hakkı için leşini sereceğim onun.

Hançerimi kınından çıkardım. Yulius Perus elindeki kağıtları uzattı:

- İşte senin düşmanın bu kağıtlar, dedi. Emir burada. Mars'ın üzerine yemin ederim ki, oğlunu ben kendiliğimden tutuklamıyorum. Sen de bilirsin ki ben ancak görevimi yapıyorum.

- Evet, görev görevdir, dedim. Ama sana bu buyruğu veren kim?

- Bucak Müdürü Polakius.

Harmaniyemi savura savura Bucak Müdürü Polakius'e giderken yolda dostum felsefeci Sompeius'la karşılaştım.

- Beberius, nedir bu telaşın, arkadan cehennem tanrısı mı kovalıyor?... dedi.

- Plüton beni çarpsın ki, bu Bucak Müdürü Polakius'un canını cehenneme yollayacağım. Oğlum Kabakius'un tutuklanması için buyruk çıkarmış.

- Polakius kendiliğinden bişey yapmaz. O da biyerden emir almıştır.

- Ben halis yurttaş patrici'lerden değil miyin Sompeius?... diye sordum.

- Evet, dedi, sen eski bir Romalısin. Romalı ana babadan dünyaya gelen soylu yurttaşsın.

- Ben toprak, çiftlik ve köle sahibi değil miyim?

- Evet Beberius.

- Bu herifleri iş başına getirmek için oy vermedim mi?

- Verdin Beberius.

- Öyleyse bu iş bana yapılır mı? Bu haksızlık değil mi?

- Haksızlık Beberius.

- Öyleyse bu haksızlığı yapan bir suçlu var. Jupiter hakkı için onu öldüreceğim.

- Yemin etme Beberius. Eğer gerçek suçluyu bulabilirsen öldüremezsin. Hançerin suçlunun kalbine değil, kınına girer.

- Büyük yemin ettim. Görürsün... dedim.

Harmaniyemin eteklerini uçura uçura, hançerim elimde, fırladım. Bucak Müdürü Polakius'a,

- Doğruyu söylediği için oğlumu tutuklayan sen misin?... diye sordum.

- Benim suçum yok, işte kaymakamın verdiği yazılı buyruk... dedi.

Kaymakama koştum. O da,

- Ben aldığım emri yapıyorum, o kadar, dedi. İşte Roma Valisi Zibarius'un emri. Valiye koştum.

- Oğlumu sen mi tutukluyorsun?

- Hayır Beberius. Doğru söylediği için bir gencin tutuklanmasına ben de üzüldüm.

- Öyleyse suçlu kim? Bana bir sürü kağıt parçaları, dairelerin taş duvarlarını gösteriyorlar.

Oğlumu, doğruyu söyledi diye bu kağıtlar, bu mermer duvarlar mı tutukluyor? Kağıtları mı hançerleyeyim? Duvarları mı dişleyeyim? Söyle, düşmanım kim?

Zibarius da bir sürü kağıt uzattı,

- İşte Tribuna Meclisi'nin emri, dedi, üstünde üç tribün'ün imzası var. , Hemen soluk soluğa tribünlere koştum

- Ben Roma için kanım döken Beberius değil miyim?

- Kahraman Roma yurttaşı, partimizin en iyi üyesi Beberius'u selamlanz... dediler.

- Selam da, kahraman da yerin dibine batsın! diye bağırdım. Oğlumu siz mi tutukluyorsunuz?

- Biz bu işi nasıl yaparız? dediler. Konsül emir verdi.

- Konsül mü? İsterse Konsül olsun, bu haksızlığın cezasını çekecektir.

Hançerim elimde Konsül Oktamirus'un karşısına çıktım.

- Söyle, benim düşmanım sen misin?.. diye bağırdım.

Konsül Oktamirus,

- Çıldırdın mı Beberius, dedi, ben kral değilim, diktatör de değilim. Roma cumhuriyetle yönetiliyor. İşte oğlunun tutuklama emri burda.

- Yine mi karşıma kağıtlar çıktı? Oğlumu bu kağıtlar mı tutukluyor? Birisi çıksın karşıma!

- Bu emri Senatus verdi, Beberius. Senatus üyelerinin kararıyla oluyor.

Rüzgar gibi fırladım. Mutlaka düşmanımı bulacaktım. Yolda o uğursuz herife rastladım, hani Şu Senatus aleyhinde yergiler, taşlamalar, alaylar yazan oyun yazar Hesapianus'la karşılaştım.

- "Roma'ya giden yol kapalı" dediği için oğlumu tutukluyorlar Hesapianus, dedim. Bu haksızlık değil mi?

- Evet, haksızlık... dedi.

- Bu haksızlığı yapan kim? Düşmanım kim? diye soruyorum, bana üstünde emirler yazılı bir sürü kağıt gösteriyorlar. Söyle, ben kağıtları mı parçalayayım? Bu haksızlığı yapan suçlu nerede?

- Suçluyu ne yapacaksın?

- Jupiter hakkı için leşini akbabalara yem yapacağım. O da tıpkı dostum felsefeci Sompeius gibi.

- Suçluyu bulsan bişey yapamazsın... dedi.

- Yapamaz mıyım? Görürsün. Büyük yemin ettim. Bu kağıtları ilk çıkaran yeri arıyorum.

- Hiç şüphesiz Senatus... dedi.

- Evet... dedim.

- Senatus üyeleri kimler?

- Bizim partililer.

- Onları kim seçti?

- Ben!

- Öyleyse daha suçluyu mu arıyorsun?

Hançerimi kaldırdım, göğsüme sapladım. Beyaz harmaniyem ala boyandı. Suçluyu öldürmüştüm..

İnsanın, eskiden hangi çağda, hangi kalıplarda yaşadığını hatırlaması kadar kötü hiçbir şey yok. Aranızda benim gibi milattan önce 128 yılında Roma Cumhuriyetinde yaşamış biri daha var mı?

DAYANIN YURTTAŞLARIM

Çook eskiden, bu kavanoz dipli koca dünyanın bir yerinde, dört bir yanı dağ, ortası bağ, suları şınl şınl, gökleri pırl pırl bir ülke varmış. Dünyanın her yerinde olduğu gibi, burada da, insanlardan başka yaratıklar da varmış. Bunların arasında sürüngenler, zehirli böcekler, örümcekler de elbet bulunmuş. Ama bunlar, başka yerlerdekinden ne çok, ne az olduklarından hiç kimsenin gözüne batmazmış.

Bu ülkenin başında bir kişi bulunmuş. Buna "Başbay" denirmiş. O ülkede başbaylık seçimle olurmuş. Başbay olmak isteyenler, adaylıklarını koyarlar, seçmenler de bunların içinden beğendiklerini Başbay seçerlermiş. Hangi adayın aldığı oy çoksa o, Başbay olurmuş.

Gel zaman git zaman, o ülkede bir şaşılasi değişme olmuş. Sürüngenler, zehirli böcekler günden güne çoğalmaya başlamış. Yılanlar, çıyanlar, kırkayaklar, akrepler, örümcekler, kertenkeleler, hem her gün biraz daha çoğalıyor, hem de her gün biraz daha büyüüp irileşiyorlarmış. Yılanlar, kavak kadar uzayıp boylanmış, kavak gövdesi kadar en almış. örümcekler büyüye büyüye ev kadar olmuşlar. İrileşen kertenkelelerin yeni doğan yavrulan bile timsahtan büyük olurmuş. Kırkayaklar, yolcu trenleri gibi uzamış. Yarasaların kanatları çadır kadar genişlemiş.

Aklı ergin, derin bilgin, erdemli kişiler, bu işin nedeni üstünde kafa patlatmışlar, düşünmüşler, ama bitürlü bu zararlı yaratıkların neden gündengüne büyüüp çoğaldıklarını anlayamamışlar.

İş bu kadarla da kalmamış. Bu zararlı yaratıklar, insanları sokmaya, ısırma, zehirlemeye de başlamışlar. Daha bir şaşılacak yanı, bunların ısırıp zehirlediği kişiler ölmüyorlarmış. Ölmedikten başka, bu zehirler insanın beynini uyuşturuyor, tatlı bir yarı uyku veriyormuş. Bu öyle bir keyifmiş

ki, kanına bir kere bu zehirden karışan, hemen bu zehire alışmış. Artık bu kişi kendisini yılanlara, akreplere ısırtmadan, kırkayaklara örümceklere sokturmadan, kertenkelelere, yarasalara kanını emdirtmeden duramazmış. Hem de bu zehirin verdiği keyfin sonu yokmuş. Bikere bu zehire alışanlar, onun verdiği keyfi hiçbir zaman yeter bulmazlar, hergün daha çok, daha çok isterlermiş. Haftada bir kendilerini zehirletenler, giderek iki günde bir, hergün, daha sonra da günde birkaç öğün kendilerini zehirletmeye başlamışlar.

Beyinlerinin düşünmeye yaradığını bilen, kafası önce, yüreği yüce kişiler, nasıl etsek de insanoğlunu şu yılan çıyan zehirinden kurtarsak diye bir yol aramışlar. Ama öbür yandan, kendilerini ille zehirleterek keyiflenmek isteyenler böyle düşünenlere karşı dururlarmış. Bu yüzden o ülkedeki insanlar ikiye ayrılmışlar. Aralarında başka ayrılıklar da varmış elbet ama, çoğunlukla iki belli ayırım varmış. Yılan çıyan zehirine alışanlar, bu zehirin çok iyi yararlı bir şey olduğunu savunanlarla, bunun tersini söyleyenler.

Yarasalar, örümcekler, akrepler, kırkayaklar durmadan insanları sokmaya hız verdiklerinden, zehire alışanlar gündengüne çoğalıyor, öbürleri hergün biraz daha azınlıkta kalıyorlarmış.

Gel zaman git zaman, bu zehire alışanlar o kadar çok zehirlenmeye başlamışlar ki, gitgide yüzleri gözleri, elleri ayakları değişmeye başlamış. Kendilerini yılanlara sokturanların, her gün birer parça, birer parça derilerinin rengi yeşile kaçıyor, vücutları uzuyor, kafaları küçülüyor, bir zaman sonra büsbütün yılan olup çıkıyorlarmış. O zaman yilandan hiç ayırmıyız, yerde sürünmeye başlıyorlar, başkalarını sokmaya, zehirlemeye çalışıyorlarmış. Bitakımlarının da parmakları, tırnakları, elleri, ayakları gitgide inceliyor, uzuyor, yeniden eller ayaklar çıkıyor, yavaş yavaş derken günün birinde iri bir örümcek oluyorlarmış. Ondan sonra başka insanların üzerine atılıyorlarmış. Böyle böyle derken, zehirlenen insanlar da, kanlarına karışan zehirin etkisiyle gündengüne yılanlaşmaya, çıyanlaşmaya, yarasalaşmaya, solucanlaşmaya, sürüngenleşmeye başlamışlar.

Ötekiler, insan kalmak için direnirlerken, her elveren yerde dillerinin döndüğü kadar,

- Yurttaşlar!.. İnsanlığınızı koruyun, örümcekleşmeyin, akrepleşmeyin!.. diye bağırlar, söylerler, ama dinletemezlermiş.

Zehirlenip değişenler gitgide çoğaldıklarından, böyle söyleyenlere,

- Hainler, alçaklar!.. diye bağıırır, üzerine yürürlermiş.

İnsanlığını koruyanlar gitgide o denli azınlıkta kalmışlar ki, günün birinde o ülkede büsbütün insan kalmamasından korkmaya başlamışlar. Başbay seçimi zamanı gelince, kamuoyu da onlardan yana olduğu için, yılan, çıyan, yarasa, örümcek biçimine girmiş olanlar kimi seçerlerse, o ülkeye Başbay olumuş.

O ülkede aydın kişiler de varmış. "Başımıza gelenler nedir? Bundan yurttaşlarımızı nasıl kurtarırsınız, koruruz?" diye düşünmeye başlamışlar. Her aydın kendi kafasına göre buna bir yol bulmuş. Kimi,

- Zehire alışa alışa sürüngenleşenler, örümcekleşenler, artık insan sayılmazlar. Onlarda insanlığın ne biçimi kalmış, ne özü... Bunun için de Başbay seçimine katılmasınlar!.. demiş.

Her ne kadar biçimleri insan değilse de, ilk gelişleri, doğuşları insan. Çünkü, bunların çocukları yine insan doğarmış. Kanlarına zehir katılmazsa, hep insan kalırlarmış.

O ülkedeki aydınların kimisi de,

- İnsan kalmak için, çatala yemek yensin!.. demiş.

"Ütülü pantolon giymeli" diyen, "Hergün tıraş olmalı" diyen doluymuş. Ama bunların hiçbirisi, insanların insanlığını korumaya yetmezmiş.

O zaman, o ülkenin aydınları, "Bir de başka ülkelere bakalım. Oralarda da biçimini, kalıbını, içini, özünü değiştirenler var mı? Varsa, neler yapıyorlar? Bunu nasıl önüyorlar, gidip görelim!" demeye başlamışlar. Dedikleri gibi de, başka ülkelere gidip, oralardaki insanları incelemişler. Sonra, oralarda görüp öğrendiklerini, kendi ülkelerine uygulayıp, yurttaşlarına yararlı olmak için, evlerine, çocuklarına dönmüşler. Yine eskisi gibi herkes kendince bir düşünce sürmüştü ileri. Kimisi,

- Evlere daha geniş pencereler açalım!.. demiş.

Kimisi,

- Başka ülkelere örnek insanlar getirelim!.. demiş.

Kimisi de,

- Bizimkileri başka ülkelere gönderelim, oralardaki insanları görsünler!.. demiş.

"Günde üç kere zıplamak gerek." "Yatakta sol yana yatmalı." diyenler bile varmış. Yalnız bunların aralarında kafası işleyen biri çıkmış.

- Beni dinleyin, demiş, ben sürünge­lerin, böceklerin neden çoğalıp geliş­tiklerini anladım. Yeryüzünün başka ülkelerine bakıp, bunu öğrendim. Bir hava esiyor, bu hava sürünge­lere, böcek­lere o kadar yarıyor ki büyüyorlar, çoğalıyorlar. Şimdi iş, bu havanın esmesine engel olmakta. Bu hava da, doğu yönünden esiyor. Gezip dolaştığım yerlerde gördüm. Doğudan esen bu havayı kesen dağ dibinde kurulmuş ülkelerde, bizde olanlar olmuyor. Aklımızı başımıza toplayıp, büsbütün iş işten geçmeden, doğudan esen hava yolunu kapamalıyız. Yoksa hepimiz, günün birinde değişip insanlıktan çıkacağız, yılan çıyan olacağız.

Bu sözlere inananlar da olmuş, inanmayanlar da, gülüp geçenler de.. Ama inananlar işi sıkı tutup, zehirli sürünge, örümcek, kertenkele, yarasa biçimindekilerle savaşa girmişler. Bu ölüm kalım savaşı çok kanlı olmuş. Çünkü o zamanın Başbayı da, çoğunluktan yanaymış.

O, ülke düşmanlardan korunmak için çepçevre kale duvarlarıyla çevriliymiş, Bu kalın duvarların her biyana kapıları varmış. Ülkenin insanları, doğu kapısını kapamaya çalışırken, öbürleri de kapatmamaya çalışırken seller gibi kanlar akmış. Ama sonunda içerdekiler başarı kazanmışlar, doğu kapısını sıkıca kapamışlar. Öbürleri de kapının dışında kalmışlar. Bu düşünceyi ileri sürüp başarı kazanan kişi, o ülkeye Başbay olmuş. Yurttaşlarına,

- Sakın, demiş, bu kapıyı aralamayın! Bir kere aralarsanız, sonunu alamazsınız. Bu böyle bir kapıdır ki, bir parmak aralansa, günün birinde ardına kadar açılır.

Bir zaman sonra bu akıllı kişi ölmüş. Onun yerine başkaları seçile seçile Başbay olmuşlar.

Yine eskiden, her yerde, her zaman olduğu gibi o ülkede de sürünge­lerle öteki böcekler varmış ama, doğu kapısı kapalı olduğundan, doğudan hava girmediği için, bunlar olduklarından daha çok büyüyemez, üreyemezlermiş.

Gel zaman git zaman, Başbay adayları arasında, sen seçileceksin, ben seçileceğim, diye çatışmalar başlamış. Doğrusu bu Başbay adaylarının hiçbirisi, yeniden insanların örümcekleşmesini, akrepleşmesini istemiyorlarmış. İstemiyorlarmış ama, ne yapsınlar, oy kazanmak gerek. O zamanın Başbayı, düşünmüş taşınmış, öbür adaydan üç oy daha çok alsa seçimi kazanacak.

- Ben şu kapıyı üç oyluk aralarım!.. demiş.

Dediği gibi de yapıp, Başbaylığı başkasına bırakmamış.

Bunu gören öbür adaylar, kapıyı daha da açıp, kendilerine oy verecekleri içeri sokmaya başlamışlar. Onlar da, kapının büsbütün açılıp hepsinin dolmasını istemiyorlarmış. Bunun için de kendilerine gerekli on oyluk kadar kapıyı aralamışlar. Biyandan da kapı temelli açılmasını diye, kendi adamlarına, kapıyı ardından ittirirlermiş. Kapı on oyluk, yüz oyluk, bin oyluk aralana aralana, gün gelmiş, ardına kadar açılmış.

Gelgelelim Başbaylar, kapının hepten açık kalmasını istemediklerinden,

- Dayanın, içerden itin! diye de kendi adamlarına emirler verirlermiş.

İçerden ite, dışardan ite, kapı kendi eksenini üstünde fır fır dönmeye başlamış.

İşte o zamandan beri o ülkede doğu kapısı fır fır döner, ama Başbaylar da, hiç durmadan,

-Dayanın yurttaşlarım, dayanın!.. diye bağırırlarmış.

HAZRET-İ İSA İLE İKİ KİŞİ

Bigün Hazret-i İsa ile bir estetik cerrahi operatörü, bir de otomobil tamircisi, bir gazon­da oturuyorlardı. Hazret-i İsa, onlara din telkinlerinde bulunuyordu. Konuşma sırasında otomobil tamircisi, Hazret-i İsa'ya,

- Ey büyük öğretmen! İnsanlara iyilik etmek için içimde bir ateşli istek var. Ne yolda iyilik edebilirim?.. diye sordu. Hazret-i İsa,

- Tannın şeriatında nasılsa öyle yapmalısın!.. dedi. Otomobil tamircisi,

- Sana, kötülük edenlere iyilik ederek, onları kötülük ettikleri için utandırarak... dedi. Estetik cerrahi operatörü,

- İnsanların mayası kötüdür, dedi. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum. İnsanlar kötüdür. Otomobil tamircisi,

- Hayır, dedi. İnsanların içinde iyilik vardır. Siz de bu Eriha kentinin en iyi insanı değilsiniz?

- Gerçekten Eriha kentinin en zengini olan estetik cerrahi operatörü, hem de bu kentin en iyiliksever kişisiydi. Bu kadar iyi insanın Şimdi nasıl olup da, insanlara kötü dediğine tamirci şaşmıştı.

Operatör,

- Ben başka... dedi. Ben bütün yaşamımda herkese iyilik ettim. Ama karşılığında de hep kötülük gördüm. Demek insanlar kötü... Hiç kimse bu gerçeği benim kadar bilemez. Konuşmaya pek katılmayan Hazret-i İsa, önündeki toprak çanakdan, şarabını içti. Otomobil tamircisi, operatöre,

- Öyleyse cennette siz bir başınıza kalacaksınız... dedi. Operatör,

- Öyle, dedi, benim de korkum bu ya... Koca cennette tek başıma canım sıkılacak.

Bu konuşmanın sonunda tamirciyle operatör, insanlar iyidir, kötüdür diye bahse girdiler. İnsanların iyi olduğunu savunan tamirci, dediği çıkarsa, operatörün bütün malını mülkünü elinden alacaktı. Dediği çıkmazsa, nesi var nesi yoksa hepsi operatörün olacaktı.

Üçü birlikte Eriha'dan Yeruşalim'e giden yol üstünde kırık bir yere geldiler. Estetik cerrahi operatörü bu yolda tek başına duracaktı. Bakalım, bu yoldan gelip geçenler ona iyilik mi, yoksa kötülük mü edeceklerdi. Hazret-i İsa'yla otomobil tamircisi de olup biteni uzaktan seyretmek için tepeye çıktılar, bir zeytin ağacının arkasına gizlendiler. İkisi de kendi dediğinin çıkması için Tannya yalvarıyorlardı. Tamirci, ellerini gökyüzüne açmış,

- Tannm, insanlar Şu operatöre inşallah iyilik ederler... diye yakanyordu. Kendi dediği çıkarsa operatörün özel hastanesi, malikaneleri, köleleri, cariyeleri, hepsinden önemlisi de bankadaki beşyüzbin doları onun olacaktı.

- Tanrım, inşallah insanlar bana kötülük ederler de tamircinin bütün malını mülkünü elinden alırım.

Operatörün dediği çıkarsa, tamircinin dükkanları; evleri, köleleri, hepsinden önemlisi de bankadaki yüzbin doları onun olacaktı.

Uzaktan bir ayak sesi duyuldu. Operatör içinden,

- Hah, işte haydut!.. diye geçirdi. Tamirci de içinden,

- İşte erdemli bir kişi... dedi.

Yolun dönemecinden bir adam çıktı. Operatörün yanına gelince kamasını çekip üstüne yürüdü, - Çıkar paraları!.. diye bağırdı.

Operatör buna o kadar sevindi ki, gülüp oynayarak ceplerindeki bütün paraları çıkardı. Soyduğu adamın sevincine şaşırarak haydut,

- Bunca yıldır soygunculuk yapanm. Şimdiye kadar soy-duklarımın arasında hiç senin gibi sevineni görmedim... dedi.

Sonra operatörün üstünü başını aradı. Bütün paralarını alıp giderken operatör arkasından seslendi:

- Saygıdeğer haydut, şu cebimde de beş dolar kalmış, onu görmemişsiniz. Buyurun alın... Haydut,

- Sen, dini bütün biri olmalısın. Anlaşılan, beni yaptığımdan utandırmak istiyorsun, ama bana vız gelir. Ver bakalım onları da... dedi.

Paraları alıp yollandı. Operatör, tepede, zeytin ağacının arkasındaki tamirciye sevinçle seslendi:

- İşte gözünle gördün ki insanlar kötü... Bahsi kaybettin, bütün malların, paraların benim oldu.

Hazret-i İsa, yumuşak ama tok bir sesle ona tepeden,

- Acele etmee! Ve insanların iyi olduklarına inan ve bekle!.. dedi.

Operatör beklemeye başladı. Bir ayak sesi daha duyuldu. Tamirci de, operatör de umutlandılar. Biri iyi, biri de kötü insan bekliyor, gelenin dileklerine uygun biri olması için Tanrıya yakarıyorlardı.

Operatör,

- Tanrım, bu gelen adam bana kötülük ederse, tamirciden aldığım malların kırkta birini yoksullara dağıtarak insanlara iyilikler yapacağım... dedi.

Tamirci de,

- Tanrım, ayak sesi duyulan adam, operatöre iyilik yaparsa, ondan alacağım malların kırkta birini yoksullara dağıtacağım... dedi.

Dönemeçten bir adam çıktı. Operatörün yanına gelince kamasını çekip, göğsüne dayadı,

- Çıkar paraları!.. diye bağırdı. Operatör sevinç içinde,

- Hiç param yok. İnanmazsanız arayın. Ama isterseniz üstümde değerli bulduğunuz ne varsa

alabilirsiniz... dedi.

Haydut, operatörün parmaklarındaki yüzükleri, gümüş tabakasını, çakmağını, altın uçlu dolmakalemini aldı. Alınacak hiçbir şeyi kalmayınca operatör ağzını açarak hayduda,

- Bakın, bakın ağzımın içine bakın lütfen... Sol üst çenemdeki azı dişi altındır. İşinize yaramaz mı?.. dedi.

Haydut, operatörü yere yıkıp, altın kaplamayı almak için azı dişini söktü. Operatör can acısından kıvranıırken biyandan da sevinçten gülüyordu. Haydut,

- Siz yoksa deli misiniz?.. dedi. Operatörden aldıklarını cebine koyup gitti. Operatör zeytin ağacının arkasına gizlenenlere,

- İşte bu da kötülük eden biri. Ben kazandım. Bütün malların, paraların benim oldu... diye bağırdı.

Hazret-i İsa, yumuşak, içe işleyen sesiyle tepeden ona,

- Sabırlı oool... Ve umudunu kesme ve beklemesini bil!.. diye seslendi.

Uzaktan bir ayak sesi daha duyuldu. Operatör, umutla,

- İşte bir kötü insan daha... diye içinden geçirdi, bu da kimbilir bana ne kötülük edecek, ben de tamircinin mallarına konacağım.

Tamirci de,

- İyi insandır. Kimbilir operatöre ne iyilik edecek. Ben de operatörün bütün mallarını alıp onu beş parasız, aç çıplak bırakacağım... diye içinden geçirdi.

Dönemeçten biri çıktı. Operatörün yanına gelince, kamasını göğsüne dayayıp, - Sökül mangırları! Ya paranı, ya canını!.. diye bağırdı. Operatör,

- Sizden önce iki saygıdeğer haydut beni soydular. Hiçbir şeyim kalmadı, dedi. Ama siz de üstümdekileri, başımdakileri soyup alırsanız, beni sevindirirsiniz. Elbiselerim, pabuçlanm da yenidir.

Haydut, operatörün üstündekileri çıkardı. Hepsini bir çıkın yapıp giderken operatör ona,

- Saygıdeğer haydut, donum kaldı, dedi. Donumu istemez misin? Çok yenidir. Daha ilk defa giyiyorum. Haydut,

- Sen dini bütün olmalısın, ama bana vızgelir. Çıkar bakalım donunu da... dedi. Donu da alıp, operatörü anadan doğma çıplak bıraktı. Operatör neredeyse sevincinden uçacaktı.

Tamirciye,

- Heyy, diye seslendi. Görüyorsun ya, bu da bana kötülük etti. Artık bütün malın, paran benim oldu.

Hazret-i İsa, zeytin ağacının arkasından o yumuşak, o tatlı, ama tok sesiyle,

- Ey Tanrının kulu!. Sabırlı ol ve bekle ve acele etme ve elbet bu yeryüzünde bir iyi insan da bulunur... dedi.

Operatör beklemeye başladı. Bir ayak sesi duyuldu. Sonra dönemeçten bir adam çıktı.

Operatör,

- Üstümde haydudun soyacağı bir şey kalmadı inşallah bu canidir, canımı almak ister. Ben de tamircinin mallarını alırım... diye geçirdi içinden.

Tamirci de,

- Bu iyi biri olmalı, çıplak kalan operatöre örtünmek için inşallah bir bez verir... diye geçirdi içinden.

Gelen adamın sallanmasından, bir sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Elinde bir sopa vardı.

Operatörün yanına gelince, sopayı onun başına indirmeye başladı. Operatör, sopayı yedikçe,

- Sol yanıma vurmadınız, biraz da sol omzuma vurun kardeş... diye sarhoşa yalvarıyordu.

Sarhoş soluna vurunca sağını dönüyordu. Sopaların acısından operatör inleyerek yere yıkıldı.

- Saygıdeğer serseri, başıma da vurun lütfen, Zahmet olmazsa sırtıma iki üç sopa daha indirin!.. dedi. Sarhoş,

- Sen dini bütün biri olmalısın ama bana vız gelir. İşte dileğini yerine getiriyorum... diyerek olanca hızıyla operatörün kafasına bir sopa daha indirdi. Sonra yine sallana sallana gitti.

Operatör yığıldığı yerde, kanlar içinde kalmıştı. İnleyerek,

- Bütün malın, paran benim oldu... diye tamirciye seslendi. Hazret-i İsa, zeytin ağacının arkasından çıktı. İnsanın içine işleyen, büyüleyici, ama tok sesiyle.

- Ey Tannnın kulu! Sabırlı ol ve bekle ve acele etme ve bu yeryüzünde elbet bir iyi yürekli kişi bulunacak!.. dedi. Bir ayak sesi duyuldu. Yerde inleyen operatör,

- İnşallah, bu bir katildir, beni öldürmek ister... dedi. Tamirci de,

- İnşallah operatöre yardım edecektir... dedi.
Dönemeçten bir adam çıktı. Yerde inleyen operatörün yanına çöktü.
- Neyin var kardeş? Yaraların çok mu ağır?.. dedi. Bu adamın kendisine yardım edeceğini anlayan operatör, Hazret-i İsa'ya duyurmamaya çalışarak,
- Defol!.. diye adama bağırdı.
Adam, heybesinden şarap, zeytinyağı çıkardı. Operatörün yaralarını temizlemek istedi. Ağzından, burnundan kanlar akan operatör,
- Git başımdan, ben senden yardım istemiyorum!.. diye bağırdı. Adam,
- Sen acı duyarken, ben sana nasıl yardım etmem... dedi.
- Bana yardım etmek istiyorsan, hemen defol git buradan... Hatta giderken kıcıma bir tekme de indirsen bana asıl o zaman yardım etmiş olursun... dedi.
- Birbirlerine yardım etmek, iyilik etmek insanların insanlık borcudur. Beni yardımdan alıkoymayın, kardeş.
Adam ille de yardım etmek, operatörün yaralarını temizleyip sarmak, sonra da sırtına alıp şehre götürmek istiyordu. Operatör,
- İyilik miyilik istemem, git ulan başımdan!.. diye bağırdı. İyi insanı başından savamayacağını anlayan operatör, adama sövüp saymaya başladı. Ama o hiç kızmadan onun yaralarını şarapla, zeytinyağıyla temizliyor, sırtından çıkardığı gömleğini parçalayıp bu yaraları sarıyordu. Kendisine yapılan bu iyilik yüzünden bütün malının, parasının elinden gideceğini anlayan operatör, yerden bir taş kapıp zorla ayağa kalktı. Taşı iyi insanın kafasına indirip onu yere yıktı, üstüne çöktü.
Hazret-i İsa'yla tamirci, tepeden inip onların yanına geldiler. Estetik cerrahi operatörü altındaki iyi adama,
- Sen başıma bela mısın? Çabuk git, yoksa seni öldürürüm!.. dedi.
Başına taşla vurulan adam,
- Seni böyle bırakıp gidemem... dedi.
Operatör de taşı daha hızlı kafasına indirip, onu cansız bıraktı. Sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Kanlı ellerini Hazret-i İsa'ya uzatıp,
- Bahsi kazandım, dedi, işte görüyorsunuz ki iyi insan yok.. Tamirci,
- Nereden biliyorsunuz?.. dedi. Operatör,
- Kendimden biliyorum. Bunu kendimden biliyorum... diye bağırdı, yere yıkıldı.
Otomobil tamircisi mallarının, paralarının elinden gideceği korkusuyla, öldürmek için yaralı operatörün üstüne atıldı. Hazret-i İsa,
- Onu sırtına al ve şehre kadar taşı ve şehre gidince candarmaya teslim et! dedi.

KARGALARIN SEÇTİĞİ PADİŞAH

Bir varmış, bir yokmuş... Eski çağlarda, ülkenin birinde bir zavallı kişi varmış. Günlük yiyeceğinin bile yoksunu, çulsuzun biriymiş. Ama kötü yürekli de değilmiş hani... Bütün isteği başkalanna iyilik etmekmiş. İyilik etmek istermiş istemesine ama, bunun nasıl yapılacağını da pek bilmezmiş. Sık sık,

- Aaah ah, denmiş, bir gücüm yetse de şu insanlara hep iyilik etsem... Bu sözleri duyanlar sorarlarmış:

- Peki, nasıl iyilik edeceksin? O da,
- İyilik işte, dermiş, herkese iyilik edeceğim... Hele o günler bir gelsin, ben bilirim nasıl iyilik edeceğimi...

Günlerden bigün dağ başında, «Tanrı bana yardım etse de, ben de insanoğluna iyilik edebilsem.» diye mınıl mınıl mınıldanırken, arkadan gelen bir yolcu, yaklaştıkça adamın bu sözlerini duymuş.

- Merhaba oğul!.. demiş.

İyilik yapmak isteyen adam başını çevirince, ak sakalı göbeğine kadar uzanmış bir yolcu görmüş.

- Merhaba baba... demiş.

- Nedir öyle kendi kendine konuşuyorsun, Tanrıdan bişeyler istiyorsun? Adam derdini,

insanlara iyilik etmek için nasıl içinin yandığını dilinin döndüğü kadar anlatmış.

Ak sakallı adam,

- Senin gibi çok kişi başkalanna iyilik yapmak istemiştir çimdiyedek. Bu iyiliğin nasıl yapılacağımlı bilseydin, bu kadar çok iyilik yapmak istemezdin. İnsanlara iyilik yapmak, kötülük yapmaktan daha zordur. Dünya kuruldu kurulu bu becerebilen çok az kişi çıkmıştır... diye adama akıl vermişse de, o dinlemez,

- Ah, demiş, ben başkalarına benzemem. Hele bir öyle yere geçsem, bütün kötülükleri kaldıracığım yeryüzünden. Aç, susuz kalmayacak. Çıplak, çulsuz kalmayacak. Kavga dövüş kalmayacak... Bütün işleri yoluna koyacağım.

Ak sakallı,

- Çok istiyorsun ama, demiş, yapmak istediğin işin nasıl yapılacağını bilmiyorsun. Senden önce de senin gibi yapmak istedikleri işi bilmeyenler çok geldi geçti. Öbürü,

- İyilik yapmaktan kolay ne var yeryüzünde... demiş.

Sakallı da,

- Eh, demiş, demek o kadar çok istiyorsun iyilik yapmasını, öyleyse buralarda durma.

Durmadan gez dolaş... Öyle bir yer gelir, öyle bir zaman gelir, sen de istediğin yere yükselirsin...

İyilik yapmak isteyen kişi, ak sakallının yalnız son sözlerini dinlemiş, almış başını yürümüş... Orası senin, burası benim, yıllar yılı gezmiş dolaşmış. Her gittiği yerde, insanoğluna iyilik yapmak için, nasıl içinin yanıp tutuştuğunu anlatmış.

Yine böyle gezip, dolaşıp dururken, bütün gün, sonra bütün bir gece yürümüş, gökbitimi ışıırken, uzakta bir kent görünmüş. Bu kent çepçevre kale duvanıyla çevriliymiş. Kente girilecek kapıyı bulmuş, içeri yönelmiş. Kapıdan kentin alanına girince şaşırmış kalmış. Nası şaşırmasını... Alan insanla dolu... Ben diyeyim yüzbin kişi, sen de üçyüzbin kişi... İnsan yığınının ucu bucağı görünmüyor. O da kalabahğın içine dalmış. Her kafadan bir ses çıkıyormuş. Adam, konuşulanlara kulak vermiş. Şöyle diyorlarmış:

- Yurttaşlar! Ben sizin iyiliğinizi istiyorum. Beni padişah yapması için kargalara söyleyin.

Kargalar beni padişah yapsınlar. Göreceksiniz. sizlere çok iyilikler edeceğim. Bu kentin ırmaklarından şerbetler akacak, kaldırım taşları altından olacak. Yağmur yerine gökten şurup yağdırtacağım. Bir eliniz yağda, bir eliniz balda olacak. Her Tanrının günü baklava börek yemekten artık bıkip usanacaksınız. Öyle rahat edeceksiniz ki, rahat sizi rahatsız etmeye başlayacak. Sayın yurttaşlarım! Söleyin kargalara, beni padişah yapsınlar.

Bütün ağızlardan hep bu sözleri duyan adam şaşırmış. Bir de yanındakine bakmış ki, yıllarca önce kendisiyle bir dağ başında karşılaştığı ak sakallı göbeğindeki yaşlı adam değil mi...

- Merhaba baba... demiş. Sakallı da,

- Merhaba oğul... demiş.

- Görüyorum, bu kentte herkes bitürlü konuşuyor. Öyleyse neden bağınıp çağırıyorlar?.. diye ak sakallıya sormuş. Ak sakallı,

- Herkes salt kendisinin iyilik yapabileceğini sanıyor, ama bu iyiliği nasıl yapacağını bilmiyor da ondan... demiş.

- Bu insanlar hep böyle bağırırlar mı?

- Hayır. Seçimden seçime bağırırlar. Burada yılda bir seçim olur. Seçim zamanı gelince herkes kendisinin seçilmesini ister.

- Neden?

- Çünkü herkes salt kendisinin iyilik yapacağını sanır. Hepsı de iyilik yapmak ister. Kötülük yapmak isteyen hiç yoktur.

- Ne seçilir burada?

- Padişah seçilir... Bu ülke başka ülkelere benzemez. Başka ülkelerdeki gibi, burada padişahhk babadan oğula kalmaz. Her yıl halkın içinden yeni bir padişah seçilir. Seçilen padişah, söz verdiği gibi halka iyilik yaparsa padişah kalır, yapamazsa ertesi yıl yeni seçim yapılır. Şimdiyedek bir yıldan çok padişahlık eden çıkmadı.

- Peki, neden «karga, karga!» diye bağılıyorlar?

- Bu ülkede padişahları kargalar seçer de ondan böyle bağılıyorlar.

Derken hava birden kararmış; Gökyüzünü bir karga bulutudur kaplamış. Karga bulutlarından güneş görünmez olmuş. Kargalar insanların tepesinde uçuşup gak gaaak diye bağırırlarken, insanlar da,

- Karga kardeş, karga kardeş, aman beni seç!. diye onlara yalvarırlarmış. Kargalar böylecene

bağıra, uçuşa dursun, içlerinden iri bir karga yere doğru süzölmüş, iyilik yapmak için dağ bayır dolaşan adamın başının üstünde dönmeye başlamış. Dönmüş, dönmüş, en sonunda gak diye pislemiş. Sonra yine göklere yükselmiş.

- Üçte bir padişah oldun, üçte bir padişah oldun! diye adama ünlemeye başlamışlar.

Neye uğradığını şaşırın adam da, yanındaki Aksakal'a,

- Nedir, ne oluyor?.. demiş. Aksakal,

- Burada padişah seçimi işte böyle olur, demiş. Bir karga, birinin başına üç kere pislerse o kişi bu ülkeye padişah seçilir. Sen şimdi üçte bir padişah oldun, demektir. Dua et de, karga yine senin başını seçsin.

Demeye kalmamış, karga yine fır dönüp o adamın başına bir daha etmiş. Alanı dolduranlar,

- Üçte iki padişah oldun, üçte iki padişah oldun!.. diye bağırılmışlar.

Karganın üçüncü işini de yine o adamın başına yapmaması için, herkes kendi başını açıp,

- Karga kardeş buraya, karga kardeş buraya! diye seslenerek kargaya yalvarıyormuş.

Karga bu sözleri dinlememiş. Üçüncü kere de yine o adamın başını seçmiş. Bunun üzerine adamı,

- Padişah oldun!.. diye alıp sallasırt ederek, omuzlannda saraya taşımışlar. Adam padişah olunca, kendisini padişah yapan kargaların bu iyiliğini unutmamış. Bütün bostanlardaki, tarlalardaki bostan korkuluklarının kaldırılması için bir ferman çıkarmış. Kargaları taşılayan, kışlayanları mahkemeye verip cezalandırmış. Bununla da kalmamış, her evin kargalara günde bir avuç yem atmasını buyurmuş.

Halk, mırıl mırıl mınıldanmaya başlamış ama, padişahın gozü kargalardan başkasını görmüyormuş. Böylece ilk yılı geçirmişler. Yeni seçime girmişler.

O ülkenin kişileri yine kentin alanına toplanmışlar. Yine herkes kendisinin seçilmesi için kargalara yalvarmaya başlamış. Yine hepsi de insanlara iyilik yapmak istediklerini söylüyorlarmış. Kargalar bulut bulut gelmiş. Yine gök kararmış. Gak sesleri göklerde uğuldamış. Her yıl padişahı bir karga seçerken, bu yıl, padişahı gördükleri iyiliğe teşekkür için, on karga birden gelip, eski padişahın başına üçer kere pislemişler. O adam yine padişah olunca kargaların bu iyiliğini unutmamış, herkesin evinde yirmi karga beslemesini zorunlu kılmış. Kargalara, soğuktan, rüzgardan korunmaları için yuvalar yaptırmış. Kargalar beslene büyüdükçe büyümüş, bağlandıkça yağlanmış. Her bir karga bir hindi kadar olmuş.

Derken yine seçim zamanı gelmiş. Padişahı hiç sevmeyen halk mınıldanmış durmuş, ama neye yarar, bu seçimde hindi kadar yüz karga birden üçer kere, yine eski padişahın başını beğenmişler.

Üçüncü kere padişah olan adam,

- Kargaların üstünde hiçbir bit bulunmayacak... Bitler ayıklanıp, kargalar temizlenecek.

Kargaların ayaklarını cilalayacak, gerilerini yağlayacaksınız! diye ferman çıkartmış.

Kargalar beslene, bakıla, koyun kadar olmuşlar, hem de gündengüne çoğalıyorlarmış. Bir zaman gelmiş, çoğalan, irileşen kargalar kente sığışamaz olmuş. Yine seçim zamanı gelmiş. Bu seçimde padişaha daha çok teşekkür için, beşyüz karga birden üçer kere yine eski padişahın başını beğenmiş.

Padişah da, kargalara o kadar iyi baktırmış ki, kargalardan kendilerine kentte yer kalmayan insanlar, evlerini, yurtların kargalara bırakıp, dağlara bayırlara düşmüşler. Beslenen kargalar sığır kadar irileşmişler.

Bir seçim daha olmuş. Havada sığır kadar iri kargalar uçmaya başlamış. Onların gürültüsünden kulaklar sağır oluyormuş. Kargalar, padişaha olan borçlarını ödemek için, bu sefer hep birden gelip, padişahın tepesine teşekkürlerini bırakmışlar.

İnsanlar, yeniden seçilen padişahı saraya götürmek için yaklaşıncı bir de bakmışlar ki, karga tersinden bir tepe... Padişah da bu tepenin altında boğulmuş, ezilmiş. Oradaki insanlar, sevinç içinde, yeniden,

- Karga kardeş, beni seç. Karga kardeş, beni seç!.. diye bağışmaya başlamışlar.

BİR ÇİN HİKAYESİ (*)

(* Bu kitapta toplanan masallar, Türkiye'de düşün özgürlüğü tarihi bakımından ilginçtir. Bu yazılar, 1955-1957 arasında «Akbaba» dergisinde ve «Demokrat İzmir» gazetesinde yayımlandı. Çoğunu, zorlukla ve takma adlarla yayımladım. Okuduğunuz bu hikayedeki olay, ilk yazılış biçimiyle Türkiye'de geçiyordu. Ama birçok dergilerden geri çevrilince, bu hikayeyi uydurma bir Çin'li yazar adıyla, olay Çin'de geçiyormuş ve hikaye çeviriymiş gibi, dergide yayımladım. Aynı hikaye, birkaç ay sonra, başka bir dergide, çevrilmiş bir Çin hikayesi olarak çıktı.)

Kung-Su, Güney Çin Denizinde küçük bir balıkçı kasabasıdır. Şirin kasabanın hemen bütün halkı, balıkçılıkla geçinir...

Pung-Çiyang'ın balıkçı kahvesinde bir sabah, nerden, nasıl geldiği belli olmayan bir kedi yavrusu miyavlamaya başladı. İhtiyar Pung, sıska kedi yavrusunu iri avuçlarının arasına aldı. Küçük tekirin süt mavimsi gözlerine baktı,

- Seni bana Allah gönderdi!.. diye söylendi. Sonra çırağına,

- Bu küçüğün adı, Çung-Ban... Buna iyi bak!.. dedi. Çung-Ban, küçük maskara, birkaç gün içinde gelişti, büyüdü. Yalnız Pung Amca'nın değil, bütün müşterilerin sevgilisi oldu. Çung-Ban'ın kötü bir huyu vardı, hırsızlık... Aşağı yukarı her kedi hırsızdır. Ama Çung-Ban gibisi görülmemiştir. Daha altı aylık var yoktu, bütün komşular şikayete başladılar. Her sabah, daha gün ağarmadan vazifesine sadık bir memur gibi, işe çıkar, öğleye kadar bütün mahalleyi talan ederdi. Girmedeği mutfak, kanştırmadığı teldolap yoktu. Ocakta kaynayan tencerenin kapağını açıp, içinden sıcak sıcak bir parça balığı çalmadığı gün olmazdı. Çung-Ban'ı, bütün zararına, hırsızlığına rağmen herkes seviyordu. Çünkü, o kadar kurnazca hırsızlık yapıyordu ki, onun yüzünden zarara uğrayanlar bile, bu hırsızlıkları Çung'un muziplikleri diye karşılardı.

Bigün, Pung Amca'nın kahvesine bir müşteri geldi. Elindeki balık dolu kesekağıdını rafa koyduktan sonra, kağıt oyununa daldı. Neden sonra kahveden çıkarken elini raftaki kesekağıdına atınca, ağzı bir karış açık kaldı. Kesekağıdının hiçbir yeri bozulmamıştı, fakat içi balık yerine havayla doluydu. Yalnız, altından bir delik açılmıştı. Çung'un, bu kadar kalabalık müşteriden hiçbirini farkına varamadan, balıkları teker teker kesekağıdından boşaltması, herkesi şaşırtmıştı.

Çung'un hırsızlıktaki maharetinin bu kadar takdir edilmesinin önemli bir sebebi vardı. Kung-Su kasabasında hırsızlık etmeyen insanın on paralık itibarı yoktu. Çalmak ayıp değildi. Ayıp olan, çalarken yakalanmaktır. Hırsızlık sırasında yakalananlar, bütün kasabada beceremedikleri işi yüzlerine, gözlerine bulaştırdıkları için rezil olurlardı. O kadar ki, hırsızlık yapmayan erkeğe, karısını geçindiremez diye kız vermezlerdi.

Kung-Su kasabasının sembolü haline gelen Çung, yıldan yıla efsanevi bir yaratık oldu.

Ondört yaşına gelince, zavallı Çung'un gözlerine perde indi. Görmeyen gözleriyle de, bir zaman mesleğine devam etti.

Bir insan gibi mutfak kapılarının mandalını açar, ocağın başındaki kadın, başını arkasına döndürünceye kadar, ızgaradaki balığı kapar kaçardı.

Kocalarına akşam yemeği yetiştiremeyen geveze kadınlar, hırsız Çung'u bahane ederler,

- Ne yapayım? Balığı ocaktan Çung çaldı!.. derlerdi.

Bir sabah, Çung'un cesedini yüksek bir duvarın dibinde buldular. Çung, vazife başında ruhunu teslim etmişti. Bütün Kung-Su kasabası halkı, gözyaşı döktü, matem tuttu. Çung'a büyük bir cenaze töreni yapıldı. Çoluk çocuk, genç ihtiyar, mezarının başında toplandılar.

Çung'un arkasından, kasabayı bir sessizlik aldı. Ama iki ay sonra bir mucize oldu. Zavallı Çung'un mezarı üstünde büyük bir bina yükseldi: Vergi dairesi...

Kung-Su kasabası halkı, birbirlerine vergi dairesini gösterip,

- Çung'un ruhu hortladı!.. dediler.

KÖTÜLERİN BAKAMADIĞI MÜCEVHER

Bir varsa bin yokmuş. Yeni zaman içinde, her yer duman içinde, Sputnik fırır döner iken, atom çatlar patlar iken, ben küfeyi devirmiş yatar iken, yeryüzünün bir ülkesinde çok zengin bir hazine varmış. Paradan puldan yana tamtakır olan bu hazine, değer biçilmez tarihi eşyalarla tıklımtıklım dolu imiş. Hem de ne eşyalar... Yedi ülkenin topraklarını çiğnemiş atların nalları, altın işlemeli

sırma püsküllü kırbaçlar, uzun uzun kılıçlar, süslü yatağanlar, zağlı palalar, işlemeli kalkanlar, hep bu hazinede dolu imiş. Hele bu kırbaçlar o kadar süslü püslü imiş ki, bu güzel kırbaçlara bakınca, bunların hayvan sağrılarında şaklatmak için mi, yoksa güzel esir kadınların kalçalarını gıcıklamak için mi yapıldığını insan anlayamazmış. Kılıçlar öyle uzun, öyle kocamanmış ki, bu kadar kocaman kılıçlarla savaşçıların karşısında, olsa olsa ancak ya deve, yada fil olabilmiş.

Bütün bunlar öyle değerli eşyalarmış ki, bunları satın almaya yeryüzündeki bütün paralar yetmeyeceği için bunların kaç para ettiğini hiçbir zaman kimse bilmezmiş. Ama bunların, çok değerli eşyalar oldukları, hazine dairesinde sıkışık saklanmalarından koruyucu askerlerin de o hazineyi gece gündüz beklemelerinden belli imiş. Gelgelelim, bu eşyaların ne kadar büyük değeri olduğunu herkes anlayamazmış. Bunlar hazineden çıkarılıp da yol üstüne atılsa, hiç kimse başını çevirip bunlara bakmazmış bile. Bunların değeri, ancak hazineye konulunca belli olurmuş.

Başka ülkelerin hazineleri bu kadar zengin değilmiş. Değilmiş ama, onların hazinelerinde bir mücevher varmış ki, öyle bir mücevher de bu hazinede yokmuş.

O ülkede yaşayanlar, «Nasıl edelim de şöyle bir mücevher de biz ele geçirelim!» diye düşünür dururlarmış. Bir de o mücevherlerden olsa kendilerinde, onların hazinesi yeryüzünün en zengin hazinesi olacaktı. Ama o mücevheri bulmak, ele geçirmek, yapmak, çok, ama çok zormuş. Çünkü bu mücevher, yüzlerce, binlerce insandan yapılmış. Ne kadar çok insandan yapılsa, mücevherin değeri o kadar artarmış. Başka ülkelerin hazinelerindeki bu mücevherin en büyüğü yumurta kadarmış. Bunlar, o mücevherin ceviz hatta fındık kadarına bile çoktan fitmişler. Bu mücevherin özü demirdenmiş, ama toprak altından çıkan, bildiğimiz demirden değil. Bu mücevherin demiri, insan kanındaki demirden olurmuş. Bir insanın bütün kanında, bir miligramdan bile daha az demir olduğuna göre, o mücevherin fındık kadarına bile yapabilmek için, binlerce insanın kanlarını vermesi, bu uğurda ölmesi gerekirmiş. Kandaki demirden yapılan mücevher pırıl pırıl parlarmış. Bakınca ışıklı parlıtısına gözler dayanamazmış. Altın parlıtısı, yanında sönük kalmış. Güneşten bile parlakmış. Bu parlaklık, insan gözündeki, insan beynindeki fosfordan elde edilirmiş. Binlerce insanın beynindeki, gözündeki fosfor, kandan çıkarılan demirin üstüne sürülürmüş. Öyleki, bu kan demirinin üstünde milyonlarca küçücük göz, ışıltı ışıltı yanarmış. boncuk boncuk parlarmış. Bu mücevheri yapabilmek için binlerce kişi, kanlarını, beyinlerini, gözlerini vereliymiş. Ama iş bu kadarla da bitmezmiş ki... Mücevherde, kan demirinden, beyin ve göz fosforundan başka, yine insan canından süzölmüş magnezyum alevleri yanar, karbon parçacıkları parlar, sodyum, potasyum, kalsiyum kristalleri, klorofil renkleri içinde ışıdarmış. Binlerce insanın kemiklerinden çıkan kalsiyumla ancak fındık kadarı bir mücevher yapılabilirmiş. Bundan başka bu mücevher, birdenbire yapılmazmış. Bir gün, bir hafta, bir ay, bir yılda değil... Yüzlerce yılda, küçücük parçalar birike birike, ancak bir fındık kadar mücevher elde edilebilirmiş.

Dünyanın en zengin hazinesi kendisinde olan ülkenin kralı, nazırları, hazinelerinde değer biçilmez at nalları, süslü kırbaçlar, işlemeli yularlar, kılıçlar, paralar olduğu halde, bu mücevherin olmayışına çok, ama pek çok üzölürlermiş. O ülkede de pek çok kişi bu mücevheri elde edebilmek için kanlarını akıtmışlar, canlarını vermişlerse de, bu iş zaman zaman, yer yer, ayrı ayrı olduğundan, onların kanlarındaki demir, beyinlerindeki fosfor, kemiklerindeki kireç şurada, burada, parça pürçük yitmiş, gitmiş. Bitürlü biraraya getirilip o mücevherlerden yapılmamış.

Hazinede ille de bu mücevherden de bulunmasını isteyen kral ve nazırlar, binlerce sığırı, öküzü, eşiği kurban edip onların kanından canından bu mücevherleri yapmak istemişlerse de yine olmamış. Elde edilen şey, mücevher değil, pis, çirkin, kara bir topakmış. Ne yapsak, ne etsek, diye uzun uzun düşünmüşler. Sonunda bu mücevherlerden çok olan ülkelerden bir parçacık istemeye karar vermişler. Komşu ülkelerden birinin başbuğu,

- Siz hazinenizdekileri bana verirseniz, ben de size bu mücevherden birazcık veririm... demiş.

Karşılıklı oturup konuşmuşlar. Önce bir ticaret, arkadan da bir siyaset anlaşması yapmışlar. Mücevheri verecek olan ülkenin adamları zengin hazineye girip, kılıçlardan, kalkanlardan, kırbaçlardan, nallardan en beğendiklerini almışlar. Her istediklerini aldıktan sonra, fındık kadar mücevheri onlara vermişler. Mücevher hazineye girmiş ama, gelgelelim bu mücevher, o kadar parlakmış ki, gözlerini kırpmadan güneşe bakan kral, nazır, saray adamları bile bu mücevhere bakamıyorlarmış. Bakar bakmaz gözleri kamaşıp yere yıkılıyorlarmış. Bakanların içinde kör olanlar bile varmış. Mücevheri veren ülkeye, bu ne iştir diye sormuşlar. Gelen cevapta şöyle deniliyormuş: "O mücevher, öyle bir mücevherdir ki, ona kötü gözle bakanlar kör olur. O mücevherlere yalnız iyiler, doğrular, içi dışı bir, özü sözü doğru olanlar bakabilir."

Bunun üzerine bir şaşkınlıktır başlamış. Bu mücevheri getirenler de yaptıkları işten vazgeçmişler ama, iş işten geçmiş. Yalnız ülkenin iyi, doğru kişileri mücevhere bakabiliyorlarmış.

Ülkenin kralı, ülkesindeki bütün bilginleri toplamış. Onlara,

- Ben, demiş, iyi, doğru bir kişiyim. Buna inanıyormusunuz?

Bilginlerden yarısı hiç sesini çıkarmamış. Öbür yarısının çoğu,

- Sen iyi, doğru bir kişi değilsin!.. diye bağırılmışlar.

Yalnız, şeytanın süt kardeşi olan birkaç bilgin, krala,

- Sen demişler, iyilerden de iyisin, doğruların en doğrususun!..

Kral kendisine karşı olan bilginlerin iki dudaklarını sıırımla diktirip, ağızlarını kapatmış.

Sorusuna hiç ses çıkarmayanlara da

- Size bu ülkede bilginlik yasak!.. demiş.

İyi, doğru kişi olduğunu söyleyen bilginlere,

- Öyleyse, ben neden bu mücevhere bakamıyorum? Siz bilginseñiz, göreyim sizi, öyle bişey yapın ki, ben bu güzel mücevhere bakmak zevkinden yoksun kalmayayım. Bu işi kim becerirse, sarayın baş bilginini olacak... demiş.

Bunun üzerine şeytanın süt kardeşi olan bilginler, krala,

- Haşmetlü efendimiz, demişler, mücevheri ters koyarsanız, yani başaşağı getirirseniz, gözleriniz rahatsız olmadan ona bakabilirsiniz.

Kral,

- Gözlerim kör olmaz mı, kamaşmaz mı?.. diye sormuş.

- Hayır, hiçbişey olmaz.

Bilginlerin dediğı gibi yapmışlar. Mücevher başaşağı gelince, kral, nazırlar, bütün saray adamları ona rahat rahat bakmaya başlamışlar.

AZİZ NESİN

MEMLEKETİN BİRİNDE II

BAY ÖKÜZ'LE BAY AHMET

Bir zamanlar, ülkenin birinde bir Ahmet Bey varmış. Arpa, mısır, saman alışverişi yaparmış. Çok zenginmiş. Zenginmiş ama, har vurup harman savurmayı da sevmezmiş. Tutumlu bir kişiymiş. Karısı, bugün Ahmet Bey'e,

- Çocuğun ayakkabısı eskidi. Yeni ayakkabı almak gerek... demiş.

Ahmet Bey, karısına kızmış:

- Bu nasıl iştir? Annem bana iki üç yılda bir ayakkabı alırdı da babam yine kızardı. «Bizim zamanımızda bir ayakkabı beş on yıl giderdi.» diye söylenirdi. «İnsanlarda namus kalmamış, her şeyi çürük çarık yapıyorlar.» derdi. Şimdi bizim oğlumuz iki ayda bir ayakkabı paralıyor. Sende hiç mi insaf kalmadı?..

Kadın,

- Suç benim değil, demiş, ayakkabıyı eskiten ben değilim. Kadın bu kızgınlıkla oğluna çıkmış:

- Sen ne biçim çocuksun... Baban da, ben de bir ayakkabıyı iki yıl giyerdik. Şimdiki zamanın çocuklarında hiç insaf kalmamış. iki ayda bir ayakkabı eskitilir mi?

Oğlan,

- Suç benim değil, demiş, siz de biliyorsunuz, ben eskiden bir ayakkabıyı bir yıl giyerdim. Sonra ancak altı ay giyebildim. Şimdi herşey bozuldu yeryüzünde... Bir ayakkabı iki ayda paramparça oluyorsa ben ne yapayım? Satıcılarda ahlak kalmamış. Çürük ayakkabı satıyorlar.

Anne ile oğul, her zaman ayakkabı aldıkları satıcıya gitmişler. Neden çürük ayakkabı yaptığını sormuşlar. Satıcı,

- Bunun suçu benim değil, demiş. Ayakkapların çürüklüğünden şikayetçi olan bir siz değilsiniz. Herkes de sizin gibi. Ben de bu çürük ayakkapları beğenmiyorum. Ama ne yapayım ki, şimdi zaman değişti. insanlarda ahlak kalmadı. Kunduracılar, hep böyle çürük kundura yapıyorlar.

Kunduraların çürüklüğünden o denli çok yakınmış ki, satıcı da, kunduracıya gidip, neden sağlam kundura yapmadığını sormuş. Kunduracı,

- Bunda benim suçum yok, demiş. Ben kundura yapmak için aldığım gereçlere, eskisinden daha çok para veriyorum. Ama ne kadar çok para versem işe yaramıyor. Eski insanlar daha namusluydu. Sağlam gereç satarlardı. Şimdiki köseleler, deriler çürük dayanıksız. Bunda benim hiç suçum yok.

Kunduracı sinir içinde, deri kösele aldığı tüccara gitmiş. Neden dayanıksız, çürük deriler, köseleler sattığını sormuş. Derici,

- Benim hiç suçum yok, demiş. Ben dayanıksız deri, kösele satıp da, alıcılarımı kaçırmak ister miyim? Ama zaman değişti kardeşim. Şimdi insanlarda ahlak, namus kalmadı. Kaç deri fabrikası değiştirdim. Hepsi de kötü, dayanıksız deri yapıyor.

Derici, işi bu kadarla bırakmamış. Alışveriş ettiği fabrikanın sahibine gitmiş.

- Sizin çürük derileriniz, köseleleriniz yüzünden ben utanılacak duruma düşüyorum... demiş.

Fabrikanın sahibi de,

- Ne desen doğru, kardeşim, demiş. Ama benim hiç suçum yok... Eski zamanlarda fabrikamızda işlemek için aldığımız ham deriler sağlam çıkardı. Şimdi insanlarda hiç ahlak kalmamış. Hem eskisinden pahalı, hem de çürük deri satıyorlar...

Fabrikanın sahibi, kendisine ham deri satan tüccara, gelen şikayetleri anlatmış. Deri tüccarı,

- Çok doğru, demiş, şimdiki deriler eski deriler gibi sağlam çıkmıyor. Ama derilerin sağlam olmaması benim yüzümden değil. Biz bu derileri mezbahaya kasaplık hayvan getiren sürü sahiplerinden alıyoruz. Eskiden, insanların ahlakı gibi, aldığımız deriler de sağlamdı.

Deri tüccarı da, kendisine öküz derileri satan sürü sahibine çıkmış. Sürü sahibi,

- Bunda benim suçum yok, demiş. Şimdi zaman değişti. Yalnız insanların ahlakı değil, öküzlerin derisi de bozuldu. Ben size kendi derimi satsam, neden çürük deri satıyorsun diye bana kızmaya hakkınız var. Ama ben size kendi derimi değil, öküzün derisini satıyorum. inanır mısınız, öküzlerde bile namus kalmadı. Suç benim değil, öküzün.

Sürü sahibi, sürekli şikayetler karşısında, mezbahaya götüreceği öküzlerden birini yakalamış. Ona şöyle söylemiş:

- Beni tüccara karşı utandırmaktan hiç sıkılmıyor musun? Senin yüzünden bana çıkışıyorlar. Siz öküz milletin derileri eskiden daha sağlam olurdu. Şimdi deriniz bile bozuldu.

Öküz, boynunu bükmüş, şöyle söylemiş:

- Bunda biz öküzlerin en küçük suçumuz yok. İşte, beni ele alın. Ben, bütün gücümle, etimle, boynuzumla, gübremlerle, derimle sahibime yararlı olmaya çalışıyorum. Nasıl olsa insanlar beni kesip derimi yüzecekler. Hiç insanlara daha sağlam, daha kalın deri vermek istemez miyim? Ama ne yapayım ki zamanlar değişti şimdi. Bizim derilerimiz, babalarımızın derileri gibi sağlam, dayanıklı olmuyor. Ama buna ben ne yapabilirim? Derimi kalınlaştırmak, sağlamlaştırmak elimde değil... Önüme arpa diye koydukları şeyin yarısı toprak, kum... Saman diye çürümüş ot veriyorlar. Hem de eskiden verdiklerinin yansı kadar bile değil... Bu kadar yemle işte bu kadar deri olur.

Öküz, derisinin aşağılanmasıyla çok üzümüş. O üzüntüyle, sahibine gitmiş:

- Neden bana iyi bakmıyorsun? demiş, hem az, hem de karışık, bozuk yem veriyorsun. Kemiklerim irileşmiyor, derim kalınlaşmıyor. Senin yüzünden suçu öküzlere yüklüyorlar.

Öküzün sahibi şöyle demiş:

- Doğru söylüyorsun ama suç benim değil. Biliyorsun, benim küçük tarlamdan çıkan arpayla saman hayvanlarıma yetmiyor. Ben de gidip, arpa tüccarı Ahmet Bey'den sizin için saman, arpa alıyorum. Bay Öküz, şimdi dünya değişti. Namuslu kişi kalmadı. Arpa tüccarı Ahmet Bey, hem fiyatları artırdı, hem de karışık, katkılı mal satıyor. Ben de sana eskisi kadar bol ve iyi yem veremiyorum.

Adam, Öküz'ün sözlerine öylesine alınmıştı ki, hemen tüccar Ahmet Bey'e gitmiş. Neden hayvan yemlerini karışık, bozuk, pahalı sattığını sormuş.

Tüccar Ahmet Bey de,

- Çok doğru söylüyorsun, demiş. Ama benim bunda hiç suçum yok. İnsanlarda ahlak kalmadı. Zamanlar çok değişti. Eskiden oğluma aldığım bir ayakkabı bir yıl giderdi. Şimdiki iki ay zor dayanıyor. Hem daha pahalı, hem de çürük... Yalnız ayakkabı mı?... Elbise de, giyecek de, yiyecek de, herşey buna göre... Çoluk çocuğumun geçimini sağlayabilmek için, başkaları bana ne yapıyorsa, ben de onlara öyle yapmak zorunda kalıyorum. Ama bunu istemeden yaptığımı inan... Benim hiçbir suçum yok.

Tüccar Ahmet Bey, o kızgınlıkla kunduracıya gitmiş. Kunduracı, fabrikaya, fabrikanın sahibi ham dericiye, ham derici sürü sahibine, sürü sahibi Öküze, Öküz kendi sahibine, Öküz'ün sahibi Tüccar Ahmet Bey'e gitmiş. Herkes birbirine,

- Çok doğru söylüyorsun ama, bunda benim hiç suçum yok. Şimdi zamanlar değişti. İnsanlarda namus, ahlak diye bişey kalmadı... demiş...

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım tahtaboşa...

DÜNYANIN EN BÜYÜK KRALI VE TAHTAKURUSU

Bir varmış bir yokmuş... Kiminde az olan, kiminde çokmuş. Karnı tok olanın gözü aç, gözü aç olanın karnı tokmuş. Vur vuranın, kır kıranın, Ali kıran baş kesenin çok olduğu bir yerde, insafın hiç olmadığı bir zamanda bir ülke varmış. Bu ülkede yaşayanlar yılın bir günü tartılırlar, kim daha ağır gelirse, o ülkenin kralı olurmuş. O yüzden orada yaşayanlar, kral olabilmek için durmadan dinlenmeden yerler, içerlermiş ki, şişmanlasınlar da tartıda ağır çeksinler.

O ülkede cılız, sıska, kanı iliği kurumuş biri varmış. O da öbürleri gibi, gece gündüz,

- Ah bir kral olsam, ah bir kral olsam... der durmuş... Böyle dermiş ama, gözünde yaşı var, tasında aşı yokmuş. Ne yesin, ne içsin de şişmanlasın?..

Bir gece, kulübesinde hart hart kaşınmaya başlamış. Hem tatlı tatlı kaşınır, hem de biyandan acı acı düşünürmüş:

- Ah, nasıl bir kral olsam, ah nasıl bir kral olsam... Kemiğine yapışan derisini bişey ısırp duruyormuş. Adam, elini sırtına atmış, bacaklarının arasına bakmış. bitürlü bu ısıran şeyi bulamamış. Elinden başka bişey gelmeyince de boyuna kaşınır, durmadan da,

- Kral olsam, kral olsam... dermiş. O böyle söylenirken, kulağına vızıltı gibi bir ses gelmiş. Kulak kabartmış. Vızıltı şöyle dermiş:

- Bu adamın da, hiç kanı canı yok... Adam sabaha kadar,

- Ah kral olsam... deyip kaşındıkça, o vızıltı da,

- Bunda ne kan, ne can var... dermiş. Sıska adam,

- Kimdir o?... diye karanlığa sormuş. Karanlıktan vızıltı,
- Benim!.. Ben, tahtakurusu!.. demiş.
- Neredesin?
- İki kürek kemiğinin ortasında.
- Şöyle gel de seni göreyim...

Tahtakurusu, adamın sırtından dizine gelmiş. Açlıktan zar olmuş bir tahtakurusu, karnında bir sıkımlık kan yok. Adam,

- Ne söylenip duruyorsun?... demiş. Tahtakurusu da ona,
- Bütün gece vücudunda dolaştım, emecek bir damla kan bulamadım. Ya sen ne söylenip duruyorsun?... demiş.

Adam, tahtakurusunu iki parmağının arasına almış, tam ezeceği sırada tahtakurusu,

- Beni ezme, ben senin kral olmana yardım ederim... demiş.
- Sen bir tahtakurususun, benim kral olmama nasıl yardım edersin?
- Sen beni besle, ben de seni beslerim. İkimiz de şişmanlarız. Sen şişmanlayınca kral olursun, ben de senin sayende yaşarım.
- Peki ben seni nasıl besleyeyim?
- Senin hiç düşmanın yok mu? Beni düşmanlarının yanına götür, bırak. Ben onların kanını emerim. Öyle emerim ki şaşarsın. Eme eme kanlarını kuruturum. Sen de onların nesi var nesi yoksa hepsine konarsın.

Tahtakurusunun bu sözleri sıskanın aklına yatmış ama, düşünmüş taşınmış, hiçbir düşmanı yok... Tahtakurusuna,

- Benim düşmanım yok ki... demiş. Tahtakurusu da ona,
- Nasıl olur? demiş, yeryüzünde her yarattığın düşmanları vardır. Senin de düşmanın vardır ama, haberin yok. Hele bir düşün bakalım...

Adam düşünmeye başlamış:

- Acaba düşmanım kim? Şu mu, bu mu, o mu, yoksa öbürü mü? Tahtakurusu,
- Bu saydıklarının belki hepsi de senin düşmanlarındandır da sen bilmiyorsun. En korkunç düşman, sana güler yüz gösteren sinsi düşmandır... demiş.

Adam,

- Doğru... demiş, tahtakurusunu alıp, bir komşu evin penceresinden içeri bırakmış... Kendisi de çullarının arasına girip uyumuş.

Ertesi gece yine,

- Ah bir kral olsam, ah bir kral olsam... deyin dururken, o sesi yine duymuş ama, daha kalınlaşmış bir sesmiş.

Bir de bakmış, tahtakurusu. Ama tombul bir tahtakurusu,

- Bak, bir gecede fıstık gibi oldum, beni götür de düşmanının kanını emeyim... demiş.

Adam yine komşusunun evine götürmüş tahtakurusunu.

Daha ertesi akşam, fındık kadar irileşen tahtakurusu yuvarlana yuvarlana gelmiş,

- Bak gördün mü, ne kadar oldum, demiş, bana sen düşmanlarının kanını emdir, daha da büyürüm.

Adam,

- Sen şişmanlıyorsun ama, demiş, bana bişey olduğu yok.
- Acele etme, çok geçmeden sen de o kadar şişmanlayacaksın ki, sonunda seni kral yapmak zorunda kalacaklar.

Adam, her gece tahtakurusunu komşusunun evine bırakır, ertesi gece tahtakurusu döner gelirmiş. Gelirmiş ama, her seferinde biraz daha irileşerek. İrileşe irileşe, ceviz kadar, elma kadar, fare kadar olmuş.

Fare kadar olunca, komşusu artık bu tahtakurusunun yüzünden evinde duramaz olmuş, çoluğunu çocuğunu alıp başka bir yere çıkmış. Sıska da, komşusundan boşalan eve taşınmış. Ağaçlarındaki meyveleri, bahçesindeki sebzeleri yemeye başlamış. Böyle böyle sıskacık adam da toplanmış, az çok kendine gelmiş.

Ama tahtakurusu,

- Benim karnım aç, bana emecek kan bul!.. dermiş. Adam boyuna, "Acaba benim düşmanım kim?" diye düşünürmüş.
- Dün sabah filan kişi hatırlımı sormadı, sakın düşmanım olmasın?
- Yoksa benim düşmanım falanca mı? Evet, o olacak. Çünkü hiç bana selam vermiyor!

- Belki de düşmanım işte şudur. Şimdiye kadar hiç bana yardım etti mi?

Tahtakurusunu alır, her gece bir düşmanın evine salıverirmiş.

Tahtakurusu da düşman kanı eme eme, kedi kadar olmuş, derken tavşan kadar olmuş. Bir evden içeri girdi mi, kim varsa gırtlığına yapışır, kanını emer, öldürmüştü. Tahtakurusunun sahibi de, ölen adamın evine, malına konarmış. Konunca da yer içer, şişmanlarmış. Ama tahtakurusu hiç durmaz,

- Bana düşmanını göster, kanını emeceğim. Benim karnım aç!.. dermiş.

Artık tahtakurusu azgın bir buldog köpeğine dönmüş. Kimi görse hırlar, üstüne atılmış.

Sahibine karşı da, sadık bir köpek gibiymiş. Hiç onun sözünden dışarı çıkmazmış. Adam, tahtakurusunu iplerle bağlamış. Tahtakurusu ipleri sökmüş. Zincire bağlamış, zincirleri koparmış. Kan emip, karnı doyduğu zaman yatıp uyuyor, karnı acıkınca bitürlü uslu durmuyor, hep bağırıyormuş:

- Karnım aç, bana düşman bul, kanını emeceğim...

Adam, birisinin kızını ister, kızı vermezlerse onu düşman bilirmiş. Hemen tahtakurusunu üstüne salarmış adamın. Birisi yanlışlıkla ayağına bassa,

- Vay benim düşmanımısın!.. diye onu tahtakurusuna yedirirmiş.

Tahtakurusu boğa kadar olmuş. Adam da şişmiş de şişmiş. Sonunda kral seçimi için, tartılma zamanı gelmiş. Herkes gibi o adam da tartılmış. Adam o kadar ağırmış ki, tartıldığı odun kantarı çekmemiş, kopmuş.

Ahali,

- Şimdiye kadar başımıza hiç bu kadar büyük bir kral gelmedi. Tarihimizin en büyük kralı... Yaşasın Büyük Kral!.. diye alkışlayarak yeni kralı saraya taşımışlar. Azgın tahtakurusu da kralın yanı başında tahtın yanına kurulmuş. Gece otunca tepinmeye, bağırmağa başlamış:

- Karnım aç... Kan isterim, can isterim!.. Kral, Baş Nazırını çağırması,

- Krallığımızın içinde bana düşman olanlar kimlerse, çabuk bul getir... demiş.

Baş Nazır,

- Aman efendimiz, demiş, ülkenizde hiç kimse size düşman değildir. Siz zorla kral olmadınız ki... Sizi millet tarttı. Herkesten ağır geldiğiniz için kral oldunuz. Sizin düşmanınız yoktur.

Kral,

- Olamaz öyle şey, diye bağırması, ben bir kral olayım da benim düşmanlarım olmasın... Çabuk, bana düşmanlarımı bulup getirin!

Baş Nazır bu işe şaşmış ama, ne yapsın. Kralın fermanı... Bütün nazırlara, nazırlar da kendilerinden sonra gelenlere emir vermiş.

- Nerede kralımızın düşmanı varsa tutup getirin! Başlamışlar düşman aramaya... Ama düşman yok. Baş Nazır, kendi başından korktuğu için,

- Her kim sağa bakarsa kralımızın düşmanıdır, tutup getirin!.. demiş.

Bu emri duymayıp sağa bakanları kralın düşmanı diye getirmişler. Tahtakurusu, bunları bir solukta yemiştir. Yemiştir ama doymamış:

- Ben kan isterim, karnım aç!..

Başını duvarlara vurdukça sarayın temelleri sarsılırmış. Baş Nazır,

- Her kim sola bakarsa kralımızın düşmanıdır... demiş.

Hiç kimse sağa sola bakamaz olmuş. Yanlışlıkla bakanları tutup getirmişler. Fil kadar olan tahtakurusu bunların üzerine atılıp kanlarını emmiş, daha da şişmiş.

- Karnım aaaç!.. diye bağırırken yer gök sarsılırmış. Tahtakurusuna düşman bulabilmek için, ileri bakan, geri bakan, aşağı bakan, yukarı bakan, hep düşman sayılmış. Artık o ülkedekiler, kralın düşmanı sanılıp da canlarından olmamak için, gözlerini kapamışlar, hiçbir yere bakmamışlar. Ama kral,

- Bana düşman lazım. Çabuk düşman bulun!.. diye kükreymiş.

Nasıl kükremesin? Kan eme eme saraya sığmayacak kadar irileşen tahtakurusu, öyle azmış ki, krala bile,

- Ya bana emecek kan bulursun, ya senin kanını emerim!.. demeye başlamış.

Kral, düşman bulamazsa, kendi canından olacak. Kralın düşmanı olmamak için hiç kimse de evinden dışarı çıkmıyormuş. Ne yapsınlar? O ülkede bir "Düşman Arama - Bulma" örgütü kurmuşlar. Tahtakurusuna her gün daha çok düşman gerekli olduğundan, örgüt de gündengüne genişliyor, büyüyormuş. Herkes kendi canını korumak için, birini,

- Bu, kralımızın düşmanıdır!.. diye haber vermeye başlamış.

Ama bitürlü tahtakurusunun karnı doymuyormuş. Nasıl doysun? Kan emdikçe şişiyor, şiştikçe acıkıyormuş.

Evlerinde gizlenen insanları zorla dışarı çıkarırlar,

- Bugün günlerden nedir? diye sorarlarmış. Günlerden çarşambaysa,

- Bugün çarşamba... diyenleri kralın düşmanı diye yakalar, tahtakurusunun önüne atarlarmış.

Artık herkes çarşambaya, perşembe demeye başlamış. Ama bu da yetmemiş. Tahtakurusunun ayaklan yerde, sırtı bulutlarda. O kadar büyümüş. Krala hırlar,

- Bana emecek düşman kanı bul, karnım aç! Yoksa seni yer yutarım!.. demiş.

Kral, tahtakurusunun korkusundan, çevresindeki herkesi düşman görmeye başlamış. Sarayda kim varsa,

- Siz benim düşmanımsınız!.. diye bağırır, onları tahtakurusunun fırın ağzı kadar geniş, alevli ağzına atarmış.

Bütün nazırları, baş nazırları, en yakınlarını bile tahtakurusuna vermiş. Sonunda "Düşman Arama - Bulma" örgütünü de tahtakurusuna yedirmiş. Tahtakurusu o kadar büyümüş ki, hantal, iri vücudu, bütün ülkenin üstüne çökmüş. Çenesini açıp, boğa yılanı gibi dilini krala uzatıp,

- Karnım aç!.. Bana emecek kan bul!.. demiş. . Kral sağına bakmış, soluna bakmış, arkasına bakmış, önüne bakmış, kendisinden başka kimse yok. Başlamış kaçmaya. Ama nereye kadar kaçacak? Koca kral, tahtakurusunun yanında pire kadar bile kalmıyormuş. Tahtakurusu, parmağının ucundaki ağaç dalı uzunluğundaki bir kılla kralı yakalamış.

- Bana düşmanını göster, onun kanını emeyim. Karnım aç!.. diye alev alev solumuş.

Kral ağlamış, yalvarmış, tahtakurusunun önünde yere kapanmış. Ama hiçbir para etmemiş.

- Bana düşmanını göster, kanını emeceğim.

- Kralın sağ elinin işaretparmağı kendi göğsüne uzanmış.

Tahtakurusu, hüüp diye, dünyanın en büyük kralını yutuvermiş.

ÇOBAN KÖPEĞİ İLE MOTORLU TREN

Koyunlar yeni kuzulamıştı. Sürü, her zamanki gibi yaylada otluyordu. Tepenin üstündeki iri çoban köpeği, dört biyana baktı, koruduğu sürü için bir tehlike var mı diye araştırdı. Hayır, görünürlerde hiçbir tehlike yoktu. Yere uzandı. İri başını, iki ön ayağının üstüne dayadı. Tepenin en yüksek yerinden, otlayan sürüyü seyrediyordu. Arada bir ses duyulsa hemen kulaklarını dikip, bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Sürünün otladığı tepenin biraz önünden demiryolu geçiyordu. Tren, tünelden çıkar çıkmaz, bu yoldan tepenin önünden geçip gidiyordu.

Sürüden birkaç kuzu oynatarak demiryoluna doğru açıldılar. Hep tetikte olan çoban köpeği hemen yattığı yerden fırladı, sürüden ayrılan kuzulan göğüsleyerek yine sürüye kattı. İki koyun da fundalığa doğru açılmışlardı. Onların da yolunu kesti, geri çevirdi, sonra yine gelip tepenin en yüksek yerine uzandı.

Bir ses duyuldu. Bu, motorlu trenin sesiydi. Çoban köpeği ok gibi yerinden fırladı, sesin geldiği yana atıldı. Motorlu tren de tünelden çıkmıştı. Çoban köpeği, motorlu trenin kendinden büyük olduğunu kuvvetli olduğunu hiç düşünmüyordu. Ne olursa olsun, koyunlarını korumak için onun üzerine atılacaktı.

Çoban köpeği biraz daha hızlı koşabilseydi, motorlu trenle göğüs göğüse gelecekti. Ama o, tam demiryoluna indiği zaman, motorlu trenin son kompartımanının son tekerleği, önünden geçmişti.

Çoban köpeği yılmadı, motorlu trenin arkasından atıldı.

Oysa trenin ne koyun sürüsünden, ne de onları koruyan çoban köpeğinden haberi vardı. O, kendisine çok önceden yapılmış olan yolda, o yoldan bir parmak ayrılmadan gidiyordu.

Koca çoban köpeği, kuyruğu havada, kulakları dikilmiş, hem koşuyor, hem havlıyordu:

- Hav hav hav... Kendine güveniyorsan kaçma! Motorlu tren rayların üstünden gidiyordu.

Çoban köpeği havlayarak koşuyordu:

- Kaçma ulan! Hav hav hav...

Trenle köpeğin arası gittikçe açılıyordu. Koşmaktan, havlamaktan çoban köpeği soluk soluğa kalmıştı. Göğsü demirci körüğü gibi şişip iniyordu. Durmadan havlıyordu:

- Hav hav hav...

Motorlu tren gittikçe ondan uzaklaşıyordu. Uzaklaştıkça da tren küçülmekteydi. Küçüldükçe de çoban köpeği keyifleniyordu:

- Nasıl da küçültüyorum. Hav hav hav... Korkusundan küçülüyor. Hav hav... Çoban köpeği sanki kuş olmuş uçuyordu. Motorlu tren ne çoban köpeğini görüyor, ne de onun havlamasını duyuyordu. O, kendisine yapılan tarife göre, zamanında gideceği istasyona varmak için, kendi yolunda durmadan ilerliyordu. Çoban köpeği de arkasındaydı. Ama araları gittikçe açılıyordu. Motorlu tren uzaklaşa uzaklaşa bir parmak, bir nokta kadar kaldı. En sonra gözükmez olunca çoban köpeği durdu. Bir adım daha atacak kuvveti kalmamıştı.

- Yok ettim, yok ettim. Koskoca tren, korkusundan yok oldu. Hav hav hav... diye havladı.

Köpeğin kulağı düşmüştü. Çok yorulmuştu. Geriye döndü, yavaş yavaş yürümeye başladı. Ayaklarını zor atıyordu. Ama durmadan övünüyordu:

- Nasıl kaçırdım koca treni... Hav hav hav... Sürümü korudum. Tren benden korkusundan yok oldu ya. Dumanı bile kalmadı.

Sürüsünü, motorlu trene karşı koruduğu için sevinçliydi. Tepeyi zor tırmandı. Artık havlayacak hali bile kalmamıştı. Tepeye çıktı. Ama ne o? Tepede bir tek koyun kuzu kalmamıştı. Orada burada kemikler, kan pıhtıları, yolunmuş tüyler vardı. Çoban köpeği, bir kurt sürüsünün, koyunları, kuzuları parçalayıp yediğini anladı. Şurada burada boğulmuş koyun leşleri seriliydi.

Çoban köpeği, tepenin en yüksek yerine çıktı. Motorlu trenin gittiği yana bakıp,

- Büyük tehlikeyi kaçırdım. Koca treni yok ettim. Korktu benden. Hav hav hav... diye övündü. Sonra bitkin, yere uzanıp, koyun kuzu leşlerini keyifle seyretti.

ESNEYEN İNSANLAR ÜLKESİ

Bir varmış, bir yokmuş, sana varsa bana yokmuş, bana varsa ona yokmuş. Bir zamanlar yeryüzünün bir yerinde bir ülke varmış. Bu ülkedeki kişiler mutluluk içinde yaşar dururlarken, Tanrı vermesin, bir bilinmez salgın hastalık onları kırıp geçirmeye başlamış. Öyle bir hastalık ki, ülkedeki insanların bitakımı zayıflamaya, küçülmeye, bitakımları da şişmanlamaya, irileşmeye başlamış.

Zayıflayanların boyları da gündengüne ufalıyormuş. Ama bu ufalma, küçülme, zayıflama o kadar yavaaaaş yavaş oluyormuş ki hiç kimse ne kendisinin, ne de başkalarının küçüldüğünün farkına varmıyormuş. Günde ancak beş on gram zayıflıyor, bir iki milimetre küçülüyorlarmış. İnsanlar küçüle ufala, zayıflaya siskalaşa, bir zaman gelmiş, baston kadar incelmış, sacayağı kadar kısalmışlar. Gündengüne daha da kısalıp ufalıyorlarmış.

Beri yandan bitakım insanlar da gündengüne şişmanlıyor, irileşiyorlarmış. Öbürlerinin küçülmesi, ufalması gibi, bu irileşme, şişmanlama da, gündengüne bikaç milim, günde beş on gram olduğundan, ne kendileri, ne de başkaları onların hergün biraz daha devleştiklerinin farkına varmıyorlarmış. Boyları yangın kuleleri kadar uzamış, gövdeleri vapurlar kadar irileşmiş.

Ama o ülkede büyüyenlerin sayısı, zayıflayıp ufalanların sayısına denk değilmiş. İki yanın sayısı birbirine eşit olmuyormuş. Beş on küçülene, ufalana karşılık, ancak bir kişi kocamanlaşmış. Zayıfların çocukları. da zayıf, fındık kadar küçük doğmaya başlamışlar. Buna karşılık, irilerin çocukları da fil yavrusu kadar büyük, kocaman doğuyorlarmış.

Doğuştan küçük olanlarla, doğuştan büyük olanlar, oldumolasiya bu işin böyle gelip böyle gittiğini sanırlar, bunda hiçbir ayrılık, uygunsuzluk, olağanüstülük görmezlermiş. Görmedikleri gibi, küçülenler, kendilerinden daha küçüklerini görüp, onlara bakarak, "Tanrım, buna da şükürler olsun, küçüğün küçüğü var. Ben yine iyiyim!" diye avunurlarmış.

Gündengüne irileşenler de, kendilerinden daha irilerini gördükçe, "Tanrım, beni ondan daha iri yap!" diye yakarırlarmış. Dileklerini, yakarmalarını Tanrı da dinler, onları gündengüne şişirir de şişirmiştir. Bir zaman gelmiş ki, şişmanlayanlar, irileşenler, oturdukları evlere; yattıkları yataklara, geçtikleri yollara sığmaz olmuşlar. Her ne yapsalar, ayakları yorganlarından dışarı çıktığından, yorganlarını ayaklarına göre uzatmaya, yolları gövdelerine göre açmaya, evlerini de boylarına göre büyötmeye başlamışlar.

Bir zaman gelmiş, açtıkları yollardan da geçemez, büyöttükleri evlere de giremez, uzattıkları yorganlarına da sığamaz olmuşlar. Yeniden, evlerini yollarını, yorganlarını büyötmüşler. Alanlar

küçük gelmiş, alanları açmışlar. Yaşadıkları kent küçük gelmiş, kentten dışarı kaçmışlar. Yayıldıkça yayılmışlar, taşındıkça taşmışlar.

Küçülenler de küçüldükçe küçülmüşler, ufaldıkça ufalmışlar, artık öyle olmuş ki, bir zaman sonra kimisi ev diye karpuz kabuğuna, kimisi ceviz, kimisi de fındık kabuğuna girer olmuş. İş bu kadarla da kalmamış, bir zaman sonra küçüle küçüle temelli kaybolmaya başlamışlar. Gözle görülemez olmuşlar. Ancak mikroskopla bakılınca görülebiliyorlarmış.

Bütün bu olan bitenleri, herkes olağan birşey sanır, hiçbir yakınmada bulunmazmış.

Gel zaman, git zaman, irileşenlerin irileşmesi, şişmanlayanların şişmanlaması durmuş. İş bununla da kalmamış. Onlar da küçülmeye, ufalmaya başlamışlar. Gündengüne zayıflıyorlarmış. Ne var ki, zayıflamaları, şişmanlamaları gibi yavaş yavaş değil, birdenbire oluyormuş. Eskiden boylan günde bir iki milim uzarken, şimdi günde bir iki karış birden kısalıyorlarmış. Eskiden günde birkaç gram şişmanlarken, şimdi günde beş on gram birden zayıflıyorlarmış. Boyu beş metre, ağırlığı iki ton olanlar gece yataklarına böyle yatıyor, sabah, boyları iki metre, ağırlıkları iki yüz kilo olarak uyanıyorlarmış. Büyük bir hızla erimeye başlamışlar. Bir zaman gelmiş, artık birbirlerini bile tanımıyor, aynadaki hayallerinden korkuyorlarmış. Büyük bir korkuya düşmüşler. Bu büyük korkuyla küçüle küçüle büsbütün yok olmaktansa, kendi canlarına kıyanlar bile olmuş. Arka arkaya kendilerini öldürüyorlarmış. Kentin her yanında ağlamalar, bağırtılar göklere yükseliyormuş:

- Zayıflıyoruz!..
- Eriyoruz!...
- Bitiyoruuuz!..

Ağlamak, sızlamak, bağırmak bir işe yaramamış. "Büsbütün ortadan yok olup gitmeden aklımızı başımıza devşirelim. Küçülmemizi önleyici bir çıkar yol bulalım!" demişler. Artık şişmanlamaktan, büyümekten geçmişler, oldukları gibi kalsalar, çoktan razılar. Doktorlara başvurmuşlar. Doktorlar onlardan beter. Herkes kendi başının derdine düşmüş. Göz göre göre ufalıyor, eriyorlar. Bu öyle amansız bir salgın hastalık ki, ondan ona geçiyormuş. Doktorlar, şişmanlık ilaçları vermişler, kemikleri besleyici iğneler yapmışlar. "Bol bol yiyin!" demişler "Üzülmeyin, canınızı sıkmayın!" demişler. Ama bütün bunların hiçbirisi yararlı olmamış. O zaman o ülkede yaşayanlar, düşünmüşler, taşınmışlar, "Başka bir ülkeden, derdimize derman bulacak bir uzman arayalım," demişler.

Dedikleri gibi de yapıp, dünyanın en büyük şişmanlatma uzmanını kendi ülkelerine çağırmışlar. Uzman gelmiş, küçülenlere, ufalanlara bakmış.

- Bu yeni bir hastalık değil, demiş. Dünyanın başka yerlerinde de görülmüştür. Her ne kadar salgın bir hastalıksa da önlenabilir. Aranızda bir zaman yaşayacağım. Ben ne yaparsam, siz de gözünüzü, kulağınızı açın, benim yaptığım gibi yapın. Göreceksiniz ki, benim yaptıklarımı yaparsanız, hem zayıflamanız, küçülmeniz, hem şişmanlamanız duracak... Nasılsanız öyle kalacaksınız.

Bunu söyledikten sonra uzman, onların gözleri önünde tartılmış, ölçülmüş. Ağırlığı 75 kilo, boyu da 1.79 gelmiş.

O ülkede yaşayanlar, neler yapacak diye uzmandan gözlerini ayırmamışlar. Hepsi göz kulak kesilmiş. Hep ona bakıyorlarmış. Uzman o ülkede kırk gün, kırk gece kalmış. Sonra orada yaşayanları çevresine toplayıp,

- Bunca zaman aranızda yaşadım. Neler yaptığımı gördünüz, siz de benim gibi yapar, benim gibi yaşarsanız, bu dertten kurtulursunuz!.. demiş. Demiştir ama, o ülkede yaşayanlar, uzmanın kendilerinden ayrı onların yaptıklarından başka birşey yaptığını görmemişler. Görseler de anlamamışlar. Uzman,

- İşte bakın, yine gözünüzün önünde tartılıyorum!... demiş. Tartılmış, ağırlığı 75 kilo; ölçülmüş, boyu 1.79... Nasıl geldiyse yine öyle. Ne şişmanlamış, ne zayıflamış. O ülkede yaşayanlar büsbütün şaşırılmışlar. "Bu uzman bizden ayrı, bizim yaptıklarımızdan başka ne yaptı da, hiç zayıflamadı, kısalmadı?.." demişler.

Uzman, vapura binip, o ülkeden ayrılırken,

- Anladınız ya... demiş, ben ne yaptımsa siz de öyle yapın!... Allasmarladık.

Uzman bir gece önceden uykusuz olduğu için, bu sözleri söyledikten sonra küçük dili görünene kadar ağzını açıp, bir de esnemiş.

O ülkede yaşayanlar bunu görünce, hep birden sevinçle bağırmışlar:

- Tamam...

- Uzman esnedi...
- Uzman gerindi...
- Şimdi anladık neden zayıflamadığını...

- Uzman ne yaptıysa, biz de onu yapalım... O günden sonra, o ülkede yaşayanlar, uzman esnedi, gerindi diye, onlar da hiç durmadan esnemeye, gerinmeye başlamışlar. Gerçekten de zayıflamaları, küçülmeleri, kısaltmaları durmuş. İriler iri, ufaklar ufak kalmış. Hiçbir değişme olmamış. Çünkü, esnemekten, gerinmekten vakit bulup da yaşayamıyorlarmış ki küçülsünler, ufalsınlar, yada büyüyüp irileşsinler... Hep esniyor, hep geriniyorlarmış.

İNSAN OLUN YAVRULARIM

Ana karıncayla baba karınca, yavru karıncaları çevrelerine toplamışlar, onlara karıncalık dersi veriyorlardı. Baba karınca, dersinin sonunu şöyle bitirdi:

- Yavrularım! Hayatta karınca olmaya çalışın! Hiçbir zaman karıncalıktan ayrılmayın.

Yavrular,

- Nasıl karınca olalım? Karıncalığın yolları nelerdir?.. diye sordular.

Baba karınca,

- Kendinize bizi örnek alın, dedi. Biz ne yapıyorsak, sizler de onu yapın!

Yavru karıncalar, baba karıncayla ana karıncaya baktılar. Onlar ne yapıyorlarsa öyle yaptılar. Yazdan yiyeceklerini toplayıp toprak altına yığdılar. Kışın uyudular. Zamanı gelince yumurtladılar.

Baba karıncayla ana karınca, çocuklarını yine çevrelerine topladılar. Baba karınca onlara,

- Yavrularım! dedi. Ben artık ölüyorum. Hepinizden memnunum. Hepiniz karınca oldunuz.

Hiçbiriniz karıncalıktan ayrılmadınız. Hakkım helal olsun. Allah sizden razı olsun.

* * *

Baba balıkla ana balık, yavru balıkları çevrelerine toplamışlar, onlara balıklık dersi veriyorlardı. Baba balık, dersinin sonunu şöyle bitirdi:

- Yavrularım! Hayatta balık olmaya çalışın! Hiçbir zaman balıklıktan ayrılmayın.

Yavrular,

- Nasıl balık olalım? Balık olmanın yolları nelerdir?.. diye sordular.

Baba balık,

- Bizi örnek alın, dedi. Anneniz ve ben nasıl yapıyorsak siz de öyle yapın!

Yavru balıklar, ana balıkla baba balığa baktılar, onlar ne yapıyorlarsa öyle yaptılar. Denizde yüzdüler. Kendilerinden küçükleri yuttular, kendilerinden büyüklere yutuldular. Yumurtalar yapıp ürediler.

Baba balıkla ana balık çocuklarını çevrelerine topladılar. Baba balık onlara,

- Yavrularım! dedi. Artık siz yetiştiniz. Biz de rahat rahat ölebiliriz! Hepinizden memnunum.

Hepiniz balık oldunuz. Hiçbiriniz balıklıktan ayrılmadınız. Emeklerimiz boşa gitmedi. Hakkım helal olsun. Allah sizden razı olsun.

Yavru balıklar,

- Biz çok bişey yapmadık, dediler, siz ne yaptınızsa biz de öyle yaptık...

* * *

Baba ördekle ana ördek, yavru ördekleri çevrelerine toplamışlar, onlara ördeklik dersi veriyorlardı. Baba ördek dersinin sonunu şöyle bitirdi:

- Yavrularım! Hayatta ördek olmaya çalışın. Hiçbir zaman ördeklikten ayrılmayın.

Yavrular,

- Ne yapalım da ördek olalım? Ördek olmanın yolları nelerdir?.. diye sordular.

Baba ördek,

- Çok kolay, dedi. Bizi örnek alın. Anneniz ve ben ne yapıyorsak, siz de öyle yapın!

Yavru ördekler, ana ördekle baba ördeğe baktılar. Onlar ne yapıyorlarsa öyle yaptılar. Vak vak

diye sesler çıkardılar. Suda yüzdüler, karada yürüdüler. Çiftleştiler. Yumurtladılar, kuluçkaya yattılar, yavru çıkardılar.

Baba ördekle ana ördek çocuklarını yine çevrelerine topladılar. Baba ördek onlara,

- Yavrularım! dedi. Artık siz yetiştiniz. Hepiniz iyi birer ördek oldunuz. Hiçbiriniz ördeklikten ayrılmadınız. Emeklerimiz boşa gitmedi. Hakkımız helal olsun. Allah sizden razı olsun.

Yavru ördekler,

- Biz bişey yapmadık ki, dediler. Size 'baktık, siz ne yapıyorsanız, biz de onu yaptık...

* * *

Baba köpekle ana köpek, yavru köpekleri çevrelerine toplamışlar, onlara köpeklik dersi veriyorlardı. Baba köpek, dersinin sonunu şöyle bitirdi:

- Yavrularım! Hayatta köpek olmaya çalışın. Hiçbir zaman köpeklikten ayrılmayın. Yavrular:

- Ne yapalım da köpek olalım? Köpek olmanın yolları nelerdir?.. diye sordular.

Baba köpek,

- Çok kolay, dedi. Bizi örnek alın. Anneniz ve ben ne yapıyorsak, siz de onu yapın!

Yavru köpekler, baba köpekle ana köpeğe baktılar. Onlar ne yapıyorlarsa öyle yaptılar.

Havladılar. Bekçilik ettiler. Sadık oldular. Çiftleştiler ve yavrudılar.

Baba köpekle ana köpek, çocuklarını yine çevrelerine topladılar. Baba köpek onlara,

- Yavrularım, dedi. Siz artık yetiştiniz. Hepiniz iyi birer köpek oldunuz. Biz de ölüyoruz.

Hepinizden memnunuz. Hiçbir zaman köpeklikten ayrılmadınız. Emeklerimiz boşa gitmedi.

Hakkımız helal olsun. Allah sizden razı olsun.

* * *

Sığır, manda, hamsi, balina, deve, fil, yılan, koyun, yeryüzünde ne kadar baba hayvan ve ana hayvan varsa, yavrularına kendileri gibi olmaları, bunun için de kendileri ne yapıyorlarsa öyle yapmalarını söylediler.

Yavru hayvanlar da baba hayvanla ana hayvana bakıp onların yolundan gittiler, sonunda iyi birer hayvan oldular. Baba hayvanla ana hayvan da ölürken, yavrularına memnunluklarını söylediler, haklarını helal ettiler.

* * *

Baba insanla ana insan, çocuklarını çevrelerine toplamışlar, onlara insanlık dersi veriyorlardı. Baba insan, dersinin sonunu şöyle bitirdi:

- Yavrularım! Hayatta insan olmaya çalışın, hiçbir zaman insanlıktan ayrılmayın. Çocuklar,

- Ne yapalım da insan olalım? İnsanlığın, insan olmanın yolları nelerdir?.. diye sordular.

Baba insan,

- Çok kolay, dedi. Kendinize bizi örnek alın. Anneniz ve ben ne yapıyorsak, siz de öyle yapın!

Çocuklar, baba insanla ana insana baktılar, onlar ne yapıyorlarsa öyle yaptılar. Hepsisi de tıpkı tıpkısına babalarına benzediler.

Baba insanla ana insan çocuklarını yine çevrelerine topladılar. Baba insan onlara, - Yazıklar olsun! diye bağırdı. Hiçbiriniz bizim istediğimiz gibi yetişmediniz. Hiçbiriniz insan olmadınız.

Hepiniz de insanlıktan uzaksınız. İnsanlıktan ayrıldınız. Artık ölüyoruz. Yazık oldu emeklerimize, boşa gitti. Bütün hakkımız haram olsun, Allah hepinizi kahretsin.

Çocuklar şaşırdılar,

- Peki ama, bize neden beddua ediyorsunuz? dediler. Biz yanlış bişey mi yaptık yoksa... Size baktık, sizi örnek aldık. Siz ne yaptınızsa, biz de onu yaptık...

KENDİNİ TANIMAYAN KRAL

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar yeryüzünün bir yerinde lafı bol, işi az bir ülke varmış. Bu

ülkenin eski zamanlarda her ülkenin olduğu gibi bir kralı varmış. O ülkede yaşayanlar kralı hiç sevmezlermiş. Yalnız halk değil, sarayda yaşayanlar, kendi adamları bile kralı sevmezlermiş. Doğrusu kral da sevecek bir kral değilmiş hani...

Ama buna karşılık veliahtı herkes severmiş. Genç veliaht, bütün o ülkenin büyük sevgisini kazanmış. Küçüğü büyüğü herkes onu bütün yüreğiyle severmiş. Öyle severmiş ki, veliahtın öl dediği yerde herkes gözünü kırpmadan seve seve canını vermeye hazırmış. Bu sevgi de boşuna değilmiş. Veliaht da yurdunu çok severmiş. Kralın baskısından arasıra kurtulup da gezmeye vakit buldukça, bakımsız topraklar karşısında gözyaşları döker, içinden, "Ah benim canım yurdum, buraları böyle mi kalmalı!.." diye geçirirmiş.

Bataklıklar görür, "Buraları cennet olur, bu sular akıtılırsa çorak topraklar sulanır. Hastalık kalmaz!" diye düşünürmüş.

Gazeteciler de veliahtı çok severlermiş. Çünkü veliaht, kralın basına yaptığı baskıya çok kızar, gazetecilere,

- Basın hürriyeti olmayan ülkede demokrasi olmaz!... dermiş.

En sevdikleri gazetecilermiş. En çok onlarla konuşur, dertleşir, içini dökermiş.

Günün birinde kralı düşürüp, yerine bu veliahtı kral yaparlarsa, basın hürriyetinin de geleceğine inanan gazeteciler, onun yanından hiç ayrılmazlarmış. Veliaht, gazetecilere ziyafetler çeker, onlarla birlikte, onların aralarında resimler çektirmiş. Bu resimlerin arkalarına "iyi arkadaşlık günlerinin anısı" diye yazar, imzalamış.

Söz ve düşünce hürriyetinden yana olan veliahtı bütün sanatçılar da severlermiş.

Veliaht kral olunca, geçim zorluğu çekilmeyeceğine inanan dargelirliler, işçiler de ona büyük değer verirlirmiş. Memurların sevgisi, saygısı daha da büyükmüş. Yurdu cennete çevireceğini söyleyen veliahtı köylüler el üstünde tutarlarmış.

O ülkenin kralı, veliahtı halkın bu kadar çok sevdiğini anlayınca, veliahta yapmadığını, etmediğini bırakmamış. O'nun halkla konuşmasını yasak etmiş. Sarayın ayrı bir bölümüne kapamış. İstedığı kadar altın, para, en güzel kızları vererek, veliahtı susturmak, uyutmak istemiş ama, halka ve ülkesine yararlı olmak için içi yanıp tutuşan veliaht bunların hiçbirine kanmazmış. Kralın onu bu kadar yüceltmesine de, ölüm baskısı altında tutmasına da boşverirmiş.

Kralın sarayında yaşayanlar, nazırlar bile kralı hiç sevmezlermiş. Hepsisi de veliahttan yanaymışlar. Onun için de saraya kapatılan veliahttan gazetecilere sık sık, gizli mektuplar, haberler götürürlermiş.

Günün birinde kralın baskısına dayanamayan halk, aydınların da önderliğiyle ayaklanmış, kralı devirmişler. Veliahtı da onun yerine kral yapmışlar. Halk sevinçten düğün bayram etmiş. veliahtın kral olmasında büyük iş görmüş olan saray ileri gelenleri yeni kralı kutlamaya gitmişler.

Tahtında oturan yeni kral, bunları birbir süzmüş. Sonra onlara,

- Siz kimsiniz?... diye sormuş.

Sarayın ileri gelenleri şaşırmışlar. Onu kral yapmak için bu kadar uğraştıkları halde, şimdi nasıl olur da kral onları tanımaz. İçlerinden biri, kendisini tanıtmaya çalışmış:

- Hani efendimiz, siz sarayın ayrı bir bölümünde tutukluyken ben sizin mektuplarınızı ölümü bile göze alarak gizli gizli gazetecilere götürürdüm.

Kral düşünmüş düşünmüş

- Hiç böyle bişey anımsamıyorum, demiş. Ne zaman oldu BU anlattıklarınız? Ben sizi ilk görüyorum. Sonra başka biri,

- Beni hatırlayacaksınız efendim, demiş. Ben gece yarıları gizli gizli yanınıza gelirdim. Eski kralı devirmek için sabahlara kadar sizinle planlar yapardık. Ben bu planları uygulamak için çalışırdım.

Kral,

- Siz rüya görmüş olacaksınız, demiş, bu anlattıklarınızın hiçbirini bilmiyorum.

Saray adamları ne yapmışlarsa kendilerini krala tanıtamamışlar. Ertesi gün, gazeteciler yeni kralı kutlamaya gelmişler. Kral, gazetecileri de tanımamış. Hepsine ayrı ayrı, baştan ayağa teker teker bakmış,

- Ben sizi tanımıyorum, demiş, sizleri hiç görmedim. Gazetecilerden biri,

- Aman efendimiz, nasıl olur? demiş, siz bana "kardeşim" derdiniz. Birlikte olunca, kolunuzu boynuma atardınız. Beni her gördüğünüz yerde boynuma sarılır öperdiniz. Hatta siz, "Ah hürriyet, ah hürriyet!" diye ağlardınız.

- Kim? Ben mi?

- Evet, siz.

- Ne zaman?
- Kral olmadan daha birkaç gün önce.
- Nerede?
- Her yerde...

- Hiç bilmiyorum. Sakın beni birine benzetmiş olmayasınız. Sonra gazetecilerden başka biri, birlikte çektiirdikleri, arkasında da veliahtken imzası ve elyazısı olan fotoğrafı krala göstermiş. Ama kral onu da tanımamış.

Sevinçten hafızasını kaybetmiş olacak diye, kralı biraz dolaştırmışlar. Her zaman cennete çevireceğini söylediği kıraçların, bataklıkların önüne getirmişler. Kral, elini gözlerine siper edip bataklığa bakmış, bakmış, sonra,

- Buraları neresi?.. diye sormuş.

- Hani bu bataklığı göl yapacaktınız. Herkes bu gölde balık avlayacaktı. Turistler koşup gelecekti.

Kral bakmış bakmış.

- İlk görüyorum buralarını, demiş, aman ne pis yerler... Kral, veliahtlığı zamanında olanların hiçbirini anımsamıyor, eski arkadaşlarının hiçbirini tanıımıyormuş. Kraldan çok başkaları buna şaşırmışlar. İçlerinden biri,

- Belki de kral hafızasını kaybetti, bakalım kendisini tanıyacak mı?... demiş. Kral hazretlerinin karşısına, altın çerçevesi bir boy aynası getirmişler. Kral aynadaki hayaline bakmış bakmış, ama bitürlü kendisini tanıyamamış.

- Bu kim?... diye sormuş.

- Sizsiniz!.. demişler.

Kral,

- Hayır, ben değilim, demiş. Bu suratı tanıımıyorum, ilk görüyorum.

- Sizsiniz!.. demişler bir daha.

Kral,

- Ben değilim, demiş, isterseniz siz de bakın, ben miyim? Oradakiler kralın aynadaki hayaline bakınca büsbütün şaşırmışlar.

- Kral hazretleri kendisini bile tanımamakta haklıdır... demişler.

Kralın aynadaki hayali, hiç görülmedik bişeymiş, iki uzun eşek kulaklı, iki öküz boynuzlu, manda gözlü, maymun gibi kıllı, ayı kadar kaba, domuz burunlu, gergedan ağızlı bir yaratık...

Oradakiler kralı doğrulamışlar. Sarayda tutuklu olan yeni veliahtı kral yapmak, eskisini devirmek için oradan ayrılmışlar.

Gökten inmiş bir elma, yarısı bana, öbür yarısı yine bana. Nah sana! Nah sana

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım tahtaboşa...

BAYAN MAYMUN

Tel kafesinin içinde ondan fazla maymun vardı. Tünek sopaları üzerinde trapez cambazları gibi numaralar yapıyorlardı. Yalnız içlerinden bir tanesi, Rodin'in " Düşünen Adam" heykeli pozunda, hiç kıvıldamadan düşünüyordu. "Tıpkı insan gibi" diye içimden geçirdim, tıpkı insan. Bu şempanzenin büyükçe, çeşidini bilmediğim bir maymundu. Karşılıklı uzun uzun bakiştık:

- Biraz bakar mısınız?

Kafesin önünden ayrılırken bir çağrılışla başımı geri çevirdim:

- Size söylüyorum bayım. Bir dakika beni dinler misiniz? Deminden beri düşünen maymun, şimdi de konuşuyordu.

- Siz mi konuşuyorsunuz?

- Aman yavaş, maymun terbiyecisi görmesin, beni konuşturamaz.

- Ama siz insan gibi konuşuyorsunuz.

- Tabii... Çünkü ben insanım.

- Nasıl? İnsan mısınız? Öyleyse o kafeste işiniz ne?

- Kafese giren insan yalnız ben değilim ya... Kimisi evlenir kafese girer, kimisi barem kafesine girer. Siz hiç kafese girmediniz mi?

- Sen bana bakma. Ben hem yazarım, hem de mizahçiyım. Böyle olunca arasına "Aslan kafeste gerek" diye beni içeri alırlar.

- Bay mizah yazarı, sizden bir ricam var.

- Buyrun bay maymun...

- Ben bay değilim, bayanım...

- Sizi dinliyorum bayan maymun.

- Maymun değilim diyorum size, ben insanım...

- Burada ne işiniz var, anlamıyorum ki...

- Ben de size onu anlatacağım. Ben sinemaya çok meraklıyım. Bir zamanlar Greta Garbo'ya hayrandım. Onun gibi esrarengiz bir yaşayışa başladım. Saçlarımı Greta Garbo gibi omuzlarıma üzerine dağınık bıraktırdım. Beni o zaman görmeliydiniz. Sonra Mariene Dietrich beni çekti. Kaşlarımı cımbızla aldım, kendimi ona benzettim. Suratıma Marlene Dietrich gibi uçuk verem sarısı pudra sürdüm. Tıpkı onun gibi avurtlarımı içeri çektim. Sonradan Zarah Leander ortaya çıktı. Ben de onu taklide başladım. Onun gibi tuvalet yapar, sesimi onun gibi boğuklaştırarak şarkı söyledim.

- Bayan, rica ederim, siz neden buraya geldiniz?

- Ben de size işte onu anlatıyorum. Z. Leander'den sonra benim için ideal Clara Bow'du. Saçlarımı koyu siyaha boyadım. Tombullaştım. Şen, şuh bir kadın oldum. Ama Jean Harlow'u gördükten sonra, artık benim için model bu açık sarı saçlı yıldız olmuştu. Saçlarımı platin sarıya boyadım. Belimi inceltmek için korseler taktım. Kaşlarımı incecik yaptım. Ne yazık ki, Jean Harlow uçak kazasında ölünce, benim modelim de Veronica Lake olmuştu. Tıpkı Veronica gibi, saçlarım bir gözümü örtüyordu. Dudaklarımı onun gibi iri, dolgun, kıpkırmızı boyuyordum.

- Rica ederim bayan, benden istediğiniz nedir?

- Beni beş dakika dinlerseniz ne istediğimi öğrenirsiniz. Veronica'nın modası çabuk geçti. Elizabeth Taylor parladı. Ben de onun gibi boyanmaya başladım. Onun gibi kaşlarımı püskül püskül yaptım. Gören bana "Yerli Elizabeth" diyordu. Ama Rita Hayworth, Ağa Han'la evlenince, saçlarımı kızıla boyadım. Yüzüme mahsustan onun gibi çiller yaptım. Sonradan Marilyn Monroe'nun süksesi artınca, ben de yüzümün ve vücudumun şeklini değiştirip Marilyn'e benzedim. Kim görse "Bizim Marilyn Monroe" diyorlardı.

- Affedersiniz acele işim var, bana müsaade.

- Şimdi bitiyor hikayem. Bir iyilik yapmak istemez misiniz?

- Lütfen çabuk anlatın.

- Audrey Hepburn ortaya çıkınca siz beni görmeliydiniz. Erkek gibi kısa saçlarımdan tutun da, herşeyim Audrey oldu. Ama Gina Lollobrigida her şeyi değiştirdi.

- Anladım. Gina'ya benzediniz. Sonra Sophia Loren'i taklit ettiniz.

- Evet, nasıl bildiniz? Dediğiniz gibi... En son kendimi Grace Kelly'ye benzetmiştim. Onun gibi ağır şapkalar giyiyor, onun gibi boyanıyordum. Yakalanıncaya kadar hayatım böyle geçti.

- Ne dediniz, yakalanıncaya kadar mı?

- Evet. Bigün sokakta gidiyordum. Beni yakalayıp buraya getirdiler. "Yapmayın, ben insanım!" diye bar bar bağırdım, dinletemedim.

- Mahkemeye müracaat etseydiniz.

- Ettim. Beni bilirkişiye gönderdiler. Bilirkişiler de maymun olduğuma dair rapor verdiler. Şimdi sizden ricam şu: En son meşhur olan sinema yıldızı kimdir, söyler misiniz? Nasıl giyiniyor, nasıl boyanıyor, saçları nasıl? Pozları, konuşması nasıl?

Bu sırada hayvan terbiyecisi geldi. Benimle konuşan maymuna:

- Yine mi, yine mi? diye bağırıyor, hala mı maymun olmadığını ona buna söyleyip duruyorsun? Elindeki sopa ile zavallı hayvanı dövmeye başladı. Hayvan terbiyecisinin elinden tuttum.

- Senin yaptığın, insan haklarına aykırıdır, dedim, bir insanı nasıl olur da döversin?

Hayvan terbiyecisi:

- Bayım, dedi, siz bu maymunun sözlerine inandınız mı? Rica ederim, şu surata bakın! Kaşına, gözüne bakın. Maymundan kalır yeri var mı? Bunda hiç insan suratı var mı? Bunun insanlıkla bir ilgisi kalmış mı?

Kafesteki kadına dikkatle baktım. Gerçekten hayvan terbiyecisi doğru söylüyordu.

- Evet, dedim, bir maymun...

- Tabii maymun... Bütün profesörler, doktorlar, veterinerler muayene etti, onun maymun olduğuna rapor verdiler. Ben uzaklaşırken, bayan maymun:

- Ah, ne olur, şimdi hangi yıldızın sükresi var söyleyene?.. diye yalvarıyordu.

NİŞAN ALAN EŞEK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellal iken, sıçan berber iken, ben ananın beşiğini tıngır mingır salları iken, Bekri Mustafa'nın Şeyhülislam, İncili Çavuş'un Kazasker, Karagöz'ün Sadrazam olduğu bir memlekette bir padişah varmış. Bu padişahın egemenliği altındaki memleket, sanki orada demokrasi güneşi doğmuş, toprağında hürriyet ağacı yeşermiş gibi, güllük gülistanlıkmış. İnsanların, hiç ama hiç derterleri yokmuş. Gel zaman git zaman, her ne olmuşsa olmuş. Tanrı göstermesin, anlatılmaz bir kıtlık baş göstermiş. Bir zamanlar yediği önünde, yemediği ardında, bir eli yağda bir eli balda olan insanlar, bir dilim kuru ekmeğin yoksunu olmuşlar.

Padişah bakmış ki kıtlık halkı kırıp geçirecek, bunu önleyici bir çıkar yol aramış. Sonunda, memleketin dört biyanına, sokak sokak, köşe bucak çığırtkanlar salmış. Çığırtkanlar Padişah fermanını şöyle bağırırlarmış:

- Ey ahalî!.. Duyduk duymadık demeyin!... Her kimin devlete bir hizmeti, vatana bir yararlığı olmuşsa, koşup saraya gelsin! Padişahımız efendimiz onlara nişanlar verecek!..

İnsanlar, açlığı, yokluğu, derdi, borcu, harcı unutup, Padişah'tan nişan almak sevdasına düşmüşler. Padişah'ta yapılan hizmetin büyüklüğüne göre çeşit çeşit nişanlar varmış. Birinci dereceden altın yaldızlı nişan, ikinci dereceden altın suyuna batmış nişan, üçüncü dereceden gümüş kaplama nişan, dördüncü dereceden demir nişan, beşinci dereceden kalaylı nişan, altıncı dereceden çinko nişan, yedinci dereceden teneke nişan... Gelen giden nişan alıyormuş. Artık öyle olmuş, öyle olmuş ki, nişan yapmaktan Padişah'ın memleketinde hurda demir, çinko, teneke kalmamış. Fincancı katırının boynundaki çangur çungur sallanan cam boncuklar nasılsa, körük gibi şişirilen göğüsler üzerinde de nişanlar, işte öyle sallanmaya başlamış.

İnsanların göğüslerinde şangur şungur nişanların sallandığı, Padişah'ın kim gelirse nişan dağıttığını duyan bir inek de,

- "Nişan asıl benim hakkım!" diyerek bir nişan almayı aklına koymuş. Açlıktan bir deri bir kemik, böğrü böğrüne çökmüş, kaburgası omurgasına geçmiş inek koşa koşa sarayın kapısına gelmiş. Kapıcıbaşıya,

- Padişaha haber verin! demiş. Bir inek kendisini görmek istiyor. Başlarından savmak istemişlerse de,

- Padişahı görmeden, bu kapıdan bir adım atmam!... diye böğürmeye başlayınca, Padişaha,

- Efendimiz, kullarınızdan bir inek huzuruza çıkmak istiyor... demişler. Padişah,

- Gelsin bakalım, bu da nasıl bir inekmiş... diye ineği huzuruna çağırıp,

- Böğür bakalım, ne böğürecekisin?... diye sormuş, İnek de,

- Sultanım, demiş, duyduğuma göre nişanlar dağıtıyormuşsun. Ben de nişan almak istiyorum. Padişah,

- Hangi hakla? diye bağırılmış. Sen ne yaptın. Memlekete nasıl bir yararlılığın dokundu ki sana nişan verelim?...

O zaman inek,

- Efendimiz! diye söze başlamış. bana nişan verilmesin de kimlere verilsin? Ben daha insanlara ne yapayım? Etimi yersiniz, sütümü içersiniz, derimi giyersiniz. Gübremi bile bırakmaz kullanırsınız. Teneke bir nişan için, daha ne yapayım?

Padişah, ineğin isteğini haklı bulmuş. İneğe ikinci dereceden bir nişan verilmiş. Boynunda nişanı, inek sevinçten oynaya oynaya saraydan dönerken katırla karşılaşmış.

- Selam inek kardeş!

- Selam katır kardeş!

- Nedir bu sevincin? Nereden gelirsin böyle? İnek herşeyi bir bir anlatmış. Padişah'tan nişan aldığını da söyleyince katır da coşmuş. O coşkunlukla doğru dörtlale saraya varmış.

- Padişahımız efendimizi görecek!.. demiş.

- Olmaz!.. demişler.

Ama, babadan kalma inatçılığı ile katır art ayaklarıyla saray kapısında direnince, Padişaha

durumu iletmişler. Padişah,

- Gelsin bakalım, katır kulum da... demiş. Katır huzura varınca, bir katır selamı verip, el etek öptükten sonra, nişan istediğini söylemiş Padişah sormuş:

- Sen ne yaptın ki nişan istiyorsun?

- A hünkarım, daha ne yapayım? Savaşta topunuzu, tüfeğinizi sırtımda taşıyan ben değil miyim? Barışta çocuğunuzu çocuğunuzu arkamda götüren ben değil miyim? Ben olmazsam, işiniz temelli bitiktir.

Katırı da haklı bulan Padişah,

- Katır kuluma da birinci dereceden bir nişan verilsin!... diye ferman eylemiş.

Katırda bir sevinç bir sevinç, dörtnala saraydan dönerken eşekle karşılaşmış. Eşek,

- Selam yeğenim!... demiş. Katır,

- Selam amcabey!.. demiş.

- Nereden gelip, nereye gidersin? Katır başından geçenleri anlatınca,

- Dur öyle ise, padişahımıza gider, bir nişan da ben alırım!.. diye dörtnala saraya koşmuş.

Saray koruyucuları, deh demişler, çüş demişler, eşeği bir türlü atlatamayınca Padişaha varıp,

- Eşek kulunuz gelmiş, huzura çıkmak ister! demişler. Eşeği kabul buyuran Padişah,

- Ne dilersen ey eşek kulum?.. deyince, eşek de dilediğini bildirmiş. Padişah, canı burnuna gelip kükremiş:

- İnek eti ile, derisi ile, gübresiyle bu memlekete, bu millete hizmet etti. Katır dersen savaşta, barışta yük taşıdı, bu vatana hizmet etti. A eşek, ya sen ne iş gördün ki, bir de kalkmış eşekliğine bakmadan nişan istersin?.. Utanmadan bir de karşıma gelmişsin. Söyle, ne halt ettin?

O zaman eşek keyfinden sırtarak,

- Aman Padişahım efendim, demiş, size en büyük hizmeti eşek kullarınız yapmıştır. Eğer benim gibi binlerce eşek kulların olmasaydı, hiçbir taht üzerinde oturabilir miydin? Saltanat sürebilir miydin? Dua et biz eşek kullarına ki, bizim gibi eşekler var da, sen de böyle saltanat sürüyorsun.

Padişah, karşısındaki eşeğin, öyle her eşek gibi teneke nişanla gözü doymayacağını anlamış,

- Ey eşek kulum, demiş. Senin bu çok yüksek hizmetini karşılayabilecek bir nişanım yok. Sana ölünceye kadar beylik ahırından hergün bir çuval saman bağladım. Ye, ye saltanatım için durmadan anır!..

AZİZ NESİN

MEMLEKETİN BİRİNDE
III

MERHUMUN VASIYETİ

Kasım Efendi'nin garip inanışları da vardı. Merhametli kalbinde hayvan sevgisine geniş yer veren Kasım Efendi'nin evinde sürüyle kediler, köpekler bulunurdu. En büyük zevki güvercinlere ekmek doğramaktı. Hayatında hiç et yemez, bahçesinde her cins kümes hayvanı beslerdi. Ama onun en çok sevdiği "Karabaş"tı. Ondört yıllık köpeğiyle öylesine anlaşırdı ki, kelimesiz birbirlerinin sevinçlerini, üzüntülerini anlardı. Çoluk yok, çocuk yok... Ondört yıl bu Karabaş'la birlikte geçmişti. Karabaş iki gün süren bir hastalıktan sonra ölünce, Kasım Efendi perişan oldu. Hiçbişey onu avunduramaz oldu. Yirmidört saat, başında ağladı. Onu evine aldığı zaman yumruk kadar bişeydi. Parmağım süte banar, meme gibi ağzına verirdi. Karabaş sonradan koç kadar iri, güzel, insanlardan çok anlayışlı bir hayvan olmuştu.

Kasım Efendi, Karabaş'a karşı son sevgisini de gösterecekti. Gözyaşları içinde hayvanı, tıpkı bir insan cesedi gibi sıcak sabunlu sularla yıkadı. Ona bir de tabut yaptırdı. Kendisini tanımadıkları bir mahalleye taşındı. Konu komşuya, muhtara, imama çocuğunun öldüğünü söyledi. Büyük bir cenaze töreniyle Karabaş evden kaldırıldı. Kasım Efendi, paradan yana sakınmıyordu.

İskatçılara, duacılara, imama bol bol paralar verdi. Tabut cami avlusunda musalla taşına kondu. Tören tamamlandıktan sonra, mezara götürüldü. İşte bütün aksilik orda oldu. Oyuncu bir hayvan olan Karabaş, son oyununu da oynamıştı. Hocalar, kalabalık mezarın başında, biyandan gözleri yaşlı Kasım Efendi'yi teselli ederlerken, biyandan da dualar okuyorlardı. İki mezarıcı, tabutu alıp çukura yerleştirirken, gözleri acayip bişeye ilişti. Tabut tahtasının budak deliğinden dışarıya iki karış uzunluğunda bir köpek kuyruğu sarkıyordu. İki mezarıcı korkudan tabutu ellerinden düşürdüler. Herkesi bir şaşkınlıktır aldı. Kasım Efendi, işi düzeltmek için,

"Yavrum kuyrukluydu!" filan dedi ama, bir yavruda iki karış uzunluğunda kuyruk olabileceğine kimse inanmadı. Tabutu açtılar, içinden Karabaş'ın ölüsü çıktı.

Kasım Efendi'yi çalyaka Kadı'nın karşısına çıkarttılar. İmamdan, cemaatten meseleyi dinleyen Kadı, Kasım Efendi'ye,

- Bir iti, niçin bir insan gibi teçhiz ve tekfin edersiniz? Dinimiz adab ü erkanına mugayir değil mi?... diye sordu.

Kasım Efendi:

- Ah Kadı Efendi, dedi, Karabaş'ın nasıl bir hayvan olduğunu, onun meziyetlerini bilseydiniz, suçlu bulmazdınız.

- Bir itin ne meziyeti olur ki, onu mezarlığa defnedersin?..

- Evvela, sadıktı... Bir kemik parçasının ölünceye kadar hatırını sayardı. Kimseye fenalık etmezdi. Cesurdu, güzeldi.

- Bunlar sebep değil...

Sıkışan Kasım Efendi, kendi yaptırdığı hayratı, Karabaş yapmış gibi anlatmaya başladı.

- Hayır hasenat sahibiydi. Malının zekatını verirdi. Fitresini verirdi. Fakir fukaranın gönlünü hoş ederdi.

- Böyle şey olmaz...

- Hatta, sağlığında bir çeşme de yaptırmıştı. Bir sebil tamir ettirmiş, medreseye iki halı hediye etmişti.

Kadı,

- Sen mecnun musun? dedi, bir köpek böyle şeyler yapabilir mi hiç?

Zor durumda kalan Kasım Efendi,

- Köpekti ama, siz onun ne köpek olduğunu bilemezsiniz. Hatta ölmeden önce bana vasiyet etmişti... dedi.

Hiddetlenen Kadı,

- Bre mecnun, sen herkesi kendin gibi sersem mi sanırsın? Hiç it vasiyet eder mi?... diye bağırды. O zaman Kasım Efendi,

- Kadı Efendi, inanın vasiyet etti. Malının fakir fukaraya verilmesini söyledi... dedi.

Kasım Efendi kuşağının arasından bir kese çıkardı:

- Hatta şu beşyüz altının da Kadı Efendi Hazretleri'ne verilmesini vasiyet etmişti.

Kadı Efendi'nin gözleri yaşardı,

- Allah'ın rahmeti üstüne olsun, dedi, anlat Kasım Efendi, anlat. Merhum daha neler söylemişti?... Aman hepsini bir bir anlat... Merhumun vasiyetini yerine getirelim. Büyük sevabı vardır.

TAMBURANIN TELİ

Bir zamanlar İstanbul'da parası pulu fakirlerin çenesini yoran, malı mülkü dillere destan bir Zengin Ahmet Bey varmış. Bu Zengin Ahmet Bey, başka zenginlere benzemezmiş. Eli açık, gönlü gani, konuksever, düşkünlere yardım eder bir adammış. Ama ne kadar verse, o kadar gelirmiş biyandan. Denizde kum, Zengin Ahmet Bey'de para... Bitecek, tükenecek şey değil. Boğaz'da bikaç yalı, Anadolu yakasında köşkler, şehir içinde konaklar, uzakta yakında çiftlikler... Zengin Ahmet Bey'e Tanrı verdikçe veriyor.

Bir ramazan akşamı Ahmet Bey, arkasında kahyası Şehzadebaşı'ndaki konağına ağır ağır giderken, sinek kovalar gibi, her yandan kendine verilen selamları alır, tanıdık tanımadık kimi görse konağına iftara çağırırmış.

Sebilin yanındaki bir çergide eskicilik yapan Yoksul Mehmet Ağa'nın yanına gelince ona da selam vermiş, hatır sormuş, ihtiyar eskici de Zengin Ahmet Bey'in her sözüne,

- Allah ömürler versin efendim!.. diye karşılık vermiş.
- İşin daha çok mu Mehmet Ağa?
- Elimde bir şu yama var, bitiyor efendim.
- Haydi bitir de birlikte bir iftar edelim

Yoksul Mehmet Ağa, çergisinin önünde bekleyen bir hamalın yemenisini yamayınca kadar, Zengin Ahmet Bey de orada durmuş, onu beklemiş. Sonra Yoksul Mehmet Ağa, işini bitirince çergisini kapamış, hep birlikte yola düzülmüşler. Konak, iftara gelenlerle dolu. Selamlığın her odasında bir sofraya kurulu... Kadın takımı da haremde bakır siniler etrafında toplanmışlar. İftar topunun atılmasını bekliyorlar. Top patlamış, iftar edilmiş, yenmiş içilmiş. Neden sonra Zengin Ahmet Bey, üç defa elini çırpılmış, sese gelen kahyasına,

- Kahya, Mehmet Ağa'ya iki gümüş lira ver!.. demiş.
- Başüstüne efendim.

Zengin evlerine iftara gelenlere bir de dış kirası vermek, o zaman adet olduğundan, Yoksul Mehmet Ağa konak kapısından çıkarken kahya da Mehmet Ağa'nın avcuna bir gümüş lira bırakmış. Yoksul Mehmet Ağa şaşırılmış,

- Aman kahya efendi, demiş, kulaklarım çok iyi duyar. Bey, bir lira değil, yanılmıyorsam iki lira ver, demişti.

Buna çok kızan kahya, Yoksul Mehmet Ağa'ya verdiği gümüş lirayı da elinden alıp,

- Vay seni gidi haddini bilmez. Bulmuş da bir de bunuyor!.. diyerek ihtiyarı sille tokat kapı dışarı etmiş. Yoksul Mehmet Ağa da talihine boyun eğerek kulübesine gitmiş.

Ertesi akşam, yine iftara yakın bir saatte Zengin Ahmet Bey, arkasında kahyası, etrafta kendine verilen selamları sinek kovalar gibi alarak konağına giderken, Yoksul Mehmet Ağa'nın çergisine gelince durmuş,

- Haydi Mehmet Ağa, iftara bize buyur. Allah ne veriyse bir iftar edelim.

Yoksul Mehmet Ağa, bir akşam önce kahyadan yediği zılgıtın korkusuyla çağrıya gitmek istememişe de Zengin Ahmet Bey,

- Dün akşam konuşup görüşemedik, ille de gell!.. diye direnmiş. Yoksul Mehmet Ağa da, Ahmet Bey'in arkasına takılmış.

Yine yenilmiş içilmiş. Saatler ilerlemiş. Yoksul Mehmet Ağa gitmek için izin isteyip ayağa kalkınca Zengin Ahmet Bey üç defa ellerini birbirine vurmuş. Gelen kahyasına,

- Kahya, Mehmet Ağa'ya üç gümüş lira ver! demiş. Yoksul Mehmet Ağa kapıdan çıkarken, kahya avucuna üç değil, iki lira sıkıştırmış. Zavallı Yoksul Mehmet Ağa boynunu bükerek,

- Kahya hazretleri, demiş, dün akşam belki bir yanlışlık oldu, ben yanlış duydum diyerek, bu gece iyice kulağımı açtım. Ahmet Bey'in üç lira ver dediğini çok iyi duydum. Neden Beyin emrini yerine getirmiyorsunuz? Sizin gibi gün görmüş bir kahyaya benim gibi bir yoksulun hakkını yemek yakışır mı?

Küplere binen kahya,

- Hele şu nankör zibidiye bak! Vay teres vay!.. Bulmuş da bunuyor... diyerek Yoksul Mehmet Ağa'nın elindeki iki lirayı da alıp, tekme tokat kapı dışarı etmiş.

Talihine küsen Yoksul Mehmet Ağa da kulübesine gitmiş.

Ertesi akşam yine aynı şey olmuş. Zengin Ahmet Bey, Yoksul Mehmet Ağa'nın çergisine gelip, onu iftara çağırmış. Yoksul Mehmet Ağa, kahyadan korkusundan gitmek istememiş ama, Ahmet Bey, o kadar rica etmiş ki, bu iyi yürekli zenginın hatırını kıramamış. İftardan sonra Bey, yine el çırpıp kahyasını çağırmış. Bu sefer,

- Dört lira ver!.. demiş.

Kahya yine eksik vermiş. Yoksul Mehmet Ağa'nın bir gümüş lirasını iç etmiş, Yoksul Mehmet Ağa, kahyaya:

- Aman Ağa hazretleri... demiş. Bu akşam kulaklarımı dört açtım. Ahmet Bey dört gümüş dediler.

Kahya yine verdiği üç gümüşü elinden alıp onu sokağa atmış.

Dördüncü akşam, yine Zengin Ahmet Bey, onu iftara çağırınca, bu sefer kahyayı şikayet için, hemen Zengin Ahmet Bey'in arkasına takılmış.

İftarda her zamanki gibi yenilmiş içilmiş. Yoksul Mehmet Ağa artık gitmek için müsaade isteyince, bu sefer Zengin Ahmet Bey el çırpıp kahyasını çağırmamış. Bir elini Yoksul Mehmet Ağa'nın omuzuna atarak, onu kimse olmayan bir odaya çekmiş.

- Mehmet Ağa, demiş, seninle biraz başbaşa konuşalım.

- Buyrun efendim.

- Görüyorsun ki Mehmet Ağa, dünyalar kadar malım mülküm, sayısız param var. Değil yüz sene, beş yüz sene yesem, içsem, daha da beş bin kişiyi yedirsem içirsem param pulum bitecek, tükenecek gibi değil... Her ne işe elimi atsam başarı kazanıyorum. Toprağı tutsam altın oluyor. Doğrusu talihim bana çok güldü. Şimdi senden bir dileğim var.

- Buyrun efendim.

- Sen dini bütün, yüreği temiz bir adam olduğundan bu işi yalnız sana verebilirim. Topkapı surlarının dışına çık. Kabristanının arkasında bir kuyu vardır. O kuyu talih kuyusudur. O kuyunun ağzından içeriye üç defa, "Zengin Ahmet Bey'in talihi!.." diye bağır. Karşına benim talihim çıkacak. Kendisine selamlarımı söyle. Bana verdiği bunca zenginlikten ötürü kendisine teşekkür ederim. Ama artık bişey istemiyorum. Bana hiçbir şey vermesin. Bana vereceklerini fakir fukaraya versin. Biraz da başkaları rahata kavuşsunlar. Al şu altını da Mehmet Ağa Haydi git, dediklerimi yap!

Zengin Ahmet Bey'in verdiği altını cebine indiren Yoksul Mehmet Ağa,

- Başüstüne!... diyerek oradan çıkar. Doğru Zengin Ahmet Bey'in tarif ettiği talih kuyusuna gider. İki eli ağzına boru yapıp kuyudan içeri üç defa bağırr:

- Zengin Ahmet Bey'in talihi!.. Zengin Ahmet Bey'in talihi!.. Zengin...

Karşısında samur kürkleri içinde parmakları yakut, zümrüt taşlı altın, platin yüzüklerle dolu, yakışıklı bir adam belirir,

- Buyur! der, Zengin Ahmet Bey'in talihiyim. Beni mi çağırdınız?

- Evet efendim. Beni Zengin Ahmet Bey yolladı. Selamları var. Diyor ki..

Zengin Ahmet Bey her ne dediyse, hepsini tekrarlamış. Daha lafını tamamlamadan Zengin Ahmet Bey'in talihi, elini kaldırıp:

- Olmaaaz! diye bağırmış. Katiyyen olmaz. Sen Zengin Ahmet Bey'e söyle, o hiç tasalanmasın, hiç üzülmesin. Benim ona verdiklerim daha hiçbir şey değil. Asıl bundan sonra vereceğim. Elindeki her bir, bin olacak. Yan gelsin, çoluğu çocuğu ile, yesin, gezsın tozsın, eğlensin...

Bunları söyledikten sonra, Zengin Ahmet Bey'in talihi gözden kaybolmuş.

Yoksul Mehmet Ağa şaşırmış. Kendikendine,

- Bu ne iştir, diye söylenmiş... Bu nasıl iştir böyle? Benim gibi fakir fıkara üç kuruşu birarada görmek için gece gündüz çalışır da yine iki yakası biraraya gelmez. Öte yandan dünya kadar zengin biri, "Artık yeter, istemiyorum!" der, talihi, "Olmaaaz, ille de vereceğim!" diye tutturur.

Böyle düşünün düşünün Yoksul Mehmet Ağa,

- Hazır burasını öğrenmiş, talih kuyusunun başına gelmişken bir de kendi talihimi çağırayım! Talihime yalvarıp yakarayım, belki yüzüme güler... diye düşünmüş. Bu sefer kuyunun ağzından, - Yoksul Mehmet Ağa'nın talihi!.. diye üç defa bağırarak kendi talihini çağırır.

Kuyunun dibinden "Dım dım da dım, dım dım da dım dım... Vermem de vermem... Vermem de

vermem!" diye bir ses duyulur. Derken Yoksul Mehmet Ağa'nın karşısına elinde bir tambura ile bir adam çıkar. Adam ama ne adam... İki karış boyu var, sırtında kocaman bir kambur. Bir ayağı da topal, bir gözü kör, bir kolu çolak, biçimsiz, suratsız, ters pis bir herif... Elinde tuttuğu tamburayı hem çalar, hem de Yoksul Mehmet Ağa'nın etrafında seke seke fırır dönmeye başlar:

- Dim dım da dım... Vermem de vermem... Dim dım da dım dım... Ne o, beni mi istedin?

- Ben Yoksul Mehmet Ağa'yım. Sen kimsin?

- Ben de senin kör talihinim. Çağırdın geldik işte... Dım dım da dım... Vermem de vermem...

Yoksul Mehmet Ağa, talihiine yalvarmaya başlar:

- Ey benim kör talihim! Ey benim topal talihim! Bak halimi görüyorsun. Yaşım yetmiş, işim bitmiş. Ak sakaldan yok sakala gidiyorum. Bütün ömrümce, gece demedim, gündüz demedim, hiç durmadan çalıştım. Ama neye yarar? Bigün bile gülmedim. İki yakam biraraya gelmedi. Ey benim kamburunu sevdiğim hem kör, hem kel, hem topal talihim! Yalvarırım sana... Şurada üç günlük ömrüm kaldı. Ne olur gül bana artık. Gül de dünyadaki şu üç günlük konukluğumu olsun rahat geçireyim.

Yoksul Mehmet Ağa'nın talihi,

- Ulan alçak, der, eline bir altın geçti diye şımdırın, yüz buldun ha? Öyle mi? Dım dım da dım dım... Dım dım da dım dım... Vermem de vermem... Ben sana o altını da vermezdim ama, sen dua etki, o sırada tamburamın telini tamir ediyordum. Yoksa o bir altını sen ömründe zor görürdün... Anladın mı mendebur?

Yoksul Mehmet Ağa'nın talihi, etrafında tambura çalıp,

- Vermem de vermem!... diye şarkı söyleye söyleye kaybolur.

Yoksul Mehmet Ağa, biraz daha yalvarıp, kör talihinin taş kalbini belki yumuşatırım diye, onun arkasından kuyuya eğilir... Cuuup! Kuşağının arasındaki altın da kuyuya düşer. Kuyunun dibinden bir kahkaha sesi akseder:

- Dım dım da dım dım... Vermem de vermem.

PIRTLİ MASAL

Bir varmış bir yokmuş. Memleketin birinde çok zengin olduğu kadar da cimri bir kan koca varmış. Saray kadar geniş bir evde, kendileri gibi cimri bir uşaklarından başka kimseleri yokmuş.

Uşak, su katılmamış halis bir uşak olduğu için, efendisi ve hamım ne buyurursa, onun doğru mu, yanlış mı olduğunu düşünmeden yaparmış.

Günlerden bigün efendisi uşağına,

- Git pazardan bir tas bal al!.. demiş.

Yüzde yüz halis, hilesiz uşak yerlere kadar eğilmiş:

- Başüstüne efendim.

Hemen pazara koşmuş. Zengin efendisini kazandırmak için, yoksul balcılara kazık atmanın yollarını aramış. Çekişe çekişe pazarlık etmiş. Sonunda o gün hiç satış yapamamış ihtiyar bir balcıdan, görülmemiş ucuzlukta bal alıp kocaman tası doldurmuş. İhtiyar balcı, o gün eline bikaç kuruş geçirebilmek için, uşağına balı, sermayesinden daha ucuza vermek zorunda kalmış.

Uşak, su katılmamış, halis bir uşak olduğundan zengin efendisini kazandırıp yoksul balcıyı kazıkladığından sevinç içinde yolda giderken, üstü başı, yırtık zavallı bir kadın,

- Elindeki tasta, ne olur bana bir tadımlık bal versene... çocuğum hasta, hekimler bir kaşık bal yemezse öleceğini söylediler... diye yalvarmaya başlamış,

Hilesiz, hurdasız uşak, zavallı yoksul kadınla,

- Pırt, pırt!... diye alay etmiş, dilini çıkarmış.

Hasta yavrusunun acısıyla yüreği yanan zavallı kadın şöyle demiş:

- Bütün efendiler, kendilerinden daha büyük efendilerinin uşaklarıdır. O tastaki baldan yiyen bütün uşaklar, dilerim, senin gibi pırtlasın...

Uşak, kahkahalarla gülerken yine,

- Pırt, pırt!... diye kadınla alay etmiş.

Eve gelince uşak, efendilerinden önce tadına bakmak için tasta bir parmak bal alıp yemiştir. Sonra sofrada bekleyen efendisi ile hanımının önüne bal tasım koymuştur. Hanım sormuş:

- Pahalı almadın ya balı? Katıksız uşak cevap vermiş:
- Hayır pırt... Pahalı pırt, almadım pırt... Çok pırt, ucuza pırt, aldım pırt...
Efendisi pırtlayan uşağına şaşmış,
- Ne oldu sana? demiş, neden böyle pırtlayıp duruyorsun? Uşak da, demiş ki:
- Ben pırt, baldan pırt, aldıkten pırt, sonra pırt, böyle pırt oldum pırt...
Hanım, tastaki baldan bir parmak almış sonra,
- Nesi var pırt, bu balın pırt, pekala bal pırt... demiş. Efendi kızmış,
- Ne oluyor size, pırtlayıp duruyorsunuz?... diye bağırması. O da baldan bir parmak alınca,
- Balın pırt, nesi var pırt, pekala pırt, bal işte pırt... demiş. Efendi, hanım, uşak her kelimenin sonunda pırtlamadan konuşamaz olmuşlar.
- Haydi pırt, bunu pırt, belediye pırt, reisine pırt, götürelim pırt...
Balı aldıkları gibi belediye reisine gidip, pırtlaya pırtlaya başlarına geleni anlatmışlar. Belediye Reisi,
- Allah Allah!... diye şaşmış, o da baldan bir parmak almış,
- Bu balın pırt, nesi var pırt, pekala pırt, bal işte pırt... demiş.
Sonra hep birden,
- Haydi pırt, bir kere de pırt, kadiya pırt, gidelim pırt... demişler.
Kadiya gidip başlarına geleni anlatmışlar. Kadı, lahavle çekmiş, bir parmak da o ağzına alınca,
- Allah Allah pırt, bu nasıl pırt, iş pırt?... Basbayağı pırt, bal işte pırt... Bu balı pırt, vali pırt, paşaya pırt, götürelim pırt... demiş.
Vali Paşa, karşısında pırtlayıp duran bir sürü insan görünce şaşırması. O da baldan bir parmak alıp denemiş.
- Pekala pırt, güzel, pırt, bal pırt...
İş gittikçe büyümüş, Şeyhülislam, Kazasker, bütün vezirler hepsi baldan birer parmak ağızlarına alınca pırtlamaya başlamışlar. Sonunda sadrazama gidip başvurmuşlar:
- Şu balın pırt, esrarını pırt, çözünüz pırt... Sadrazam da baldan bir lokma alıp o da pırtlayınca, efendilerin en büyüğü Padişaha gitmiş:
- Aman pırt, padişahımız pırt, efendimiz pırt, şu baldan pırt, lütfen pırt, bir parmak pırt, alınız pırt.
Padişah büyük bir hayret içinde, insanları pırtlatan baldan bir parmak almış ve her kelimesinde o da pırtlamaya başlamış:
- Bu balın pırt, nesi var, pırt, pekala pırt, bal işte pırt... Balın esrarını çözmek için tahkikata girişmişler. Sonunda gide gide işin ucu, hilesiz hurdasız, halis uşağa kadar gitmiş. Su katılmamış uşak, pırtlayarak başından geçenleri anlatınca, araya araya beddua eden yoksul kadını bulmuşlar. Padişahın huzuruna getirmişler. Padişah:
- Ey pırt, hatun pırt, bizi pırt, bu dertten pırt, kurtar pırt, sana pırt, emir pırt ediyorum pırt!... demiş. Kadın da padişaha şöyle demiş:
- Kendini efendi sanan, ezilene efendilik, ezene uşaklık eden, balsızlara bal vermeyip, balı yalnız kendileri yiyen uşakların uşakları pırtlamadan laf edemesinler.
Bakmışlar ki, çocuğunu ölümden kurtarmak için hasta kadına bir parmak bal vermekten başka çare yok. Bunu iyice anlamışlar. Anlamışlar ama, acaba o bir tadımlık balı vermişler mi?
Hayır. Şöyle demişler:
- Bal tutan pırt, parmağını pırt, yalar pırt... Öbürleri pırt, avucunu pırt, yalar pırt... Ağzımızın pırt, tadı pırt, bozulmaktansa pırt, böyle pırt, pırtlayalım pırt, daha iyi pırt...
O gün bugün, insanların bir kısmı pırtlar durur. İnanmazsanız nutukları dinleyin. Her kelime arasındaki öksürük, aksırık, tıksırık, eski zamandaki pırtlamanın bugünkü modern şeklidir. Aslında o nutuklar şöyledir:
- Vatandaşlar pırt, oyunuzu pırt, bize pırt, veriniz.
- Pırrrt!...

SADRAZAM EŞEK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bir zamanlar memleketin

birinde bir padişah varmış. Bütün padişahlar gibi memleketin birindeki bu padişahın da, kendi zamanına göre, çalgıcı ve çengillerden çiftler çiftler, beşer onar odalıkları, cariyeleri, uşakları, dalkavukları ve daha falan filanları varmış.

Memleketin birindeki bu padişah, her zaman ve her yerdeki padişahlar gibi, açılış törenlerinde bulunmak, geçit resimlerinde selam vermek, başkalarının yazdığı nutukları okumak, seyahat etmek gibi çok önemli memleket işlerinden vakit bulabildiği zamanlarda ava çıkarmış.

Av meraklısı padişah, yelden nem kapar cinsten olduğundan, özel ormanında özel olarak yetiştirilmiş, özel hayvanları vurmak için ava çıkmadan önce, müneccimbaşıyı çağırır,

- Bugün hava nasıl olacak?... diye sormuş. Müneccimbaşı da her zaman bu soruyu şöyle cevaplandırır:

- Haşmetmeab efendimiz, sayenizde memleketimizin havası her zaman günlük güneşliktir. Nasıl irade ve farman buyurulursa, elbette hava da öyle olur efendimiz.

Padişah, her padişah gibi işkilli olduğundan, müneccimbaşısına güvenemez, bir de sadrazama sorarmış:

- Bugün hava nasıl olacak?

Kulağının kılı bile ağarmış koca sadrazam, göbeğine varan ak sakalı, padişahın ayaklarına değene kadar eğilir,

- Saye-i şahanede gerek memleket içinde, gerek memleket dışında, gerek siyasi hava ve gerek bütün havalar maşallah çok iyidirler... dermiş.

Kuşkulu padişah birer kere de öbür vezirlerine havayı sorar, onlar da,

- Ufuk pembe, hava berrak... Allah sizi başımızdan eksik etmesin siz daim ve kaim oldukça başka türlüünün olmasına imkan mı var efendimiz?... derlermiş.

Padişah da artık bütün bu bilim ve devlet adamlarının sözlerine inanır, kendi irade ve kudretine güvenir, av takımlarını has bendelerinin sırtına yükler, önce polisi, jandarması, arkada muhafızı, yanlarda koruyucuları, fedaileri, öncüler, artçıları, siviller, resmiler, kedisi de bütün bunların ortasında, ala ala heyle güle eğlene, özel ormanında, özel olarak yetiştirilmiş, özel hayvanlarını avlamaya gidermiş.

Gel zaman, git zaman, yine günlerden bigün padişah, müneccimbaşısına, sadrazamına, vezirlerine, şeyhülislam ve reisülküttab hazretlerine, kızlarağasına, başmabeyinciye, hepsine teker teker ve rütbelerinin sırasına göre o günkü havanın durumunu sorduktan ve hepsinden de, "- Efendimizin sayesinde bugün hava dünden güzel olacak!" cevabını aldıktan sonra yola çıkmış.

Her ne kadar padişahın geçeceği yollarda bir ay önceden arama tarama yapılmış, halktan her kim varsa kovalanmış, kışkışlanmışsa da, her nasılsa bir ağacın dibinde bir köylü eşeğiyle beraber kalmış.

Padişah, hayatında hiç köylü görmediği için, yolu üstünde bu yırtık pırtık çullar içindeki yalınayak yarattığı hiçbir canlıya benzetememiş:

- Sen kimsin? İn misin, cin misin?... diye sormuş. Köylü de,

- Ne inim, ne cinim. Ben de senin gibi beni ademim... deyince padişah,

- Bu ne küstahlık? diye kükreymiş. Benim cinsimden böyle kimseler olamaz. Tiz urun kellesini! Cellatbaşı, palasını köylünün padişah fermanına karşı kıldan ince boynuna indirirken padişah,

- Duuur! diye bağırması. Ey konuşması az çok insana benzeyen acayip yaratık? Sana bişey soracağım. Eğer bilersen canını bağışlarım. Bugün hava nasıl olacak?

Köylü de,

- Az vakit sonra rüzgarlar esecek, fırtına kopacak, yağmur başlayacak, her yeri seller götürecek!... demiş. Bu sözlerle büsbütün içerleyen padişah,

- Bre hain! diye bağırması, sen bilmez misin ki ben irade eyledikte mümkün değil bu hava bozmaz? Padişah avdayken nasıl yağmur yağarmış? Çabuk bağlayın şunu katır kuyruğuna!

Köylünün eşeğini bir katırın kuyruğuna, köylüyü de eşeğin kuyruğuna bağlamışlar, yollarına yürümüşler. Bir kurşun atımı gitmişler, hava birden kapanmış, bulutlar kararmış, şimşekler çakmaya, yıldırımlar düşmeye, gök gürlemeye başlamış... Bir fırtına, bir yağmur ki, her yanı yeller üfürüyor, seller süpürüyor.

Canını zor kurtaran padişah, kendisini saraydan içeri dar atmış. Öyle kızmış ki, kendisine yanlış hava raporu veren müneccimbaşısını, sadrazamı, vezirlerini, hepsini azletmiş. Bir kısmının kellesini uçurtmuş. Sonra kendisine havanın bozulacağını söyleyen köylüyü huzuruna çağırtmış. Katır kuyruğunda sürüklenmekten bitkin, titreyen köylüye, sadrazamlık mührünü verip,

- Seni sadrazam yaptım... demiş. Bir zaman köylü sadrazamlık yaptıktan sonra, bigün

padişahın akli başına gelmiş, sadrazam köylüyü huzuruna tekrar çağırıp,

- Sen yağmur yağacağını nereden bildin?.. diye sormuş. Köylü de şu karşılığı vermiş:

- Efendimiz, eşeğimin kulaklarına bakınca kulunuz havanın nasıl olacağını anlarım. Eğer yağmur yağacaksa, daha önceden eşeğimin kulakları sarkar, düşer. Ben de o gün yağmur yağacağını anlarım.

Padişah o zaman kendi kendine,

- Ne gaflet... "diye söylenmiş. Demek havayı bilen köylü değil eşekmiş. Şu kadar sadrazamı, veziri vüzerası bir eşeğin bildiğini bilmiyorlar. Ben de zavallı eşeğin hakkını yedim. Meğer köylüyü değil, eşeği sadrazam yapmalıymışım.

Hemen köylüyü azledip, yerine eşeği sadrazam yapmış. Hava iyi olursa eşek tatlı tatlı anırmış. Yağmurlu olursa kulakları düşmüş. Fırtına olursa kuyruğunu sallarmış.

Padişah, savaş ilan edeceği, sefere, seyahate çıkacağı, ava gideceği zamanlar sadrazam eşeğin kulağına, kuyruğuna bakar, anırtısını dinlermiş. Eşeğin anırtısından dışarı çıkmazmış.

ASLAN PAYI

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, orman kanunlarının yürürlükte olduğu bir ormanda bir aslan varmış. Bu aslan, ormandaki bütün hayvanları egemenliği altına almış. Ormanda ne kadar hayvan varsa, karıncadan file kadar hepsine vergi koymuş. Kurt, kuş hep vergi verirlermiş. Bu verginin adı da "aslan payı" imiş. Ormanın bütün hayvanları gün doğumundan gün batımına kadar uğraşırlar, didinirler, çalışırlar, kuyruk altları terler, yakaladıkları avların en güzel yerlerini ayırır, "aslan payı" diye vergi öderlermiş. Armudun iyisini ayı yiyemez, aslana vermiş. Kurt yakaladığı ceylanın ciğerini aslana sunarmış. Tilki bir tavuk geçirse pençesine, tavuğun en lezzetli olan gerisi ile derisini aslana vermek zorundaymış.

Aslan, sarayında oturur, yer içer, maymunlardan dalkavuklarının, dansözlerinin, papağanlardan bilginlerinin, kargalardan şarkıcılarının arasında yan gelir; keyif sürermiş. Arada sırada, hem bir iş yapmış olmak, hem de ormandaki kullarını korkutmak için şöyle bir boy gösterir, kuyruk sallar, bıyığını yalar, bir iki kükrer, bir iki böğürür, sonra yine saray keyfine dalarmış.

Aslan, ormandaki hayvanlar gününün birinde akıllarını başlarına toplarlar da, ayaklanırlar diye böyle bir tehlikeyi önlemek için sarayına köpeklerden muhafızlar almış, vergi koyarak hayvanlardan aldığı "aslan payı" kendine çok geldiğinden artıklarını da sarayını koruyan köpeklerinin önüne atarmış.

Gel zaman git zaman, komşu ormanlardan birinde ayaklanma olmuş. Bu haberi güvercinler kanatlarında getirmişler. O zaman hayvanlar, aslanın haksızlığını anlamışlar, kafalarına dank etmiş. İlkın bülbüller seslerini yükseltmişler:

- Bir kart aslana, ne diye "aslan payı" veriyoruz? Hak, adalet, hürriyet, müsavat!.. diye şakımaya, çilemeye başlamışlar.

Bülbüllerin ah vah'larını duyan, böyle içlerle görevli sokak köpekleri koşup fino köpeklerine durumu bildirmişler. Fino köpekleri de büyükleri olan kurt köpeklerine, kurt köpekleri de başları olan çoban köpeklerine havlamışlar. Gitgide orman hakimi aslana kadar haber gitmiş,

Aslan kuşkulanmış. İşi politika ile tatlıya bağlamak için bir yol bulmuş. Buyruğu altındaki tasmalı av köpeklerinden biri ile bülbüllere şu haberi yollamış:

- Ey bülbul kullarım! Duyduğuma göre, ormanımızdaki birliği, beraberliği, dayanışmayı yok edecek bozguncu düşünceler, yabancı ormanlardan bizim mutluluk içindeki ormanımıza kadar sızmıştır. Sizler de "Hürriyet" diye şakımaya başlamışsınız. Ey güzel sesli bülbul kullarım! Aklınıza başınıza devşirin! Gül fidanlar üstünde şakıyıp, ötüp duracağınız yerde, ne diye diller döküp ormanımızdaki hayvanları kışkırtmaya, ayaklandırmaya kalkışıyorsunuz? Hepiniz sarayıma gelin! Güzel sesleriniz, tatlı şarkılarınızla beni eğlendirin! Sanat işte budur. Ben de size "aslan payı"ndan verir, karnınızı doyururum. Eğer sarayıma gelmek istemeyen hürriyetseverler varsa onlar da güllere dil döksünler. Ben "örtülü ödenek"ten onların da zarına bakarım. Bu dediklerimin tersini yapmakta direnenler olursa, adalet yerini bulacak. Pençem hepinizin yanınızdadır!

Bu haberden sonra bülbüllerin çoğu saraya koşmuşlar. Aslan onları altın kafeslere koymuş, "aslan payı"ndan onlara da vermeye başlamış. Onlar da altın kafeslerinde, efendilerinin gönlünü

eğlendirecek tatlı diller döker, şakırlarmış.

Ormanda ses, soluk kesilmiş. Bütün bunlar olup dururken ormandaki bülbüllerden bikaçı, "İster altından olsun, ister demirden, kafes kafestir!" diye tutturup,

- Çile bülbülüm, çile!... diye çileyip durmuşlar. Köpekler yine kuyruk sallama sırasına göre haberi aslana iletmışler. Kızan aslan kükremiş:

- Günah benden gitti. Bülbülün çektiği dili belasıdır. Dut yemiş bülbül gibi sus pus olmayanların dilleri kesilsin!

Yeni çıkan bu orman kanunundan sonra, nerede çileyen bir bülbül yakalarlarsa, dillerini kesmeye başlamışlar. Dilleri kesilen bülbüller çileyemediklerinden, kaş göz ederek dertlerini anlatmaya başlamışlar. Kaş göz etmek de yasak edilmiş. Dillerini kesmekle de bülbüllerle başedilmeyeceğini anlayan aslan, daha da direnenlerin başlarını koparılması için yeni bir orman kanunu çıkarmış.

Ormanda artık çıt yok. Yok ama, köpekler ne yapsın? Onlara iş gerek. Onlar, krala gördükleri işe göre pay alıyorlar, yükseliyorlar. Başlamışlar ormanı fırdolayı dönmeye. Yok, yok... Ormanda çıt yok. İlle de bişeyler olmalı. Bozgunculuk, yıkıcılık yapan bülbül olup olmadığını anlamak için köpekler ormana dalmışlar, dört dönmeye başlamışlar. Bir av köpeği ile bir fino köpeği, arama tarama sonunda bir gül dalına konmuş bir bülbül görmüşler. Bülbülcük ne şakıyabiliyor, ne kaş göz edebiliyor. Derdinden göğsüne gül dikenleri batırır, kanı gül üstüne damlarken, gözünden inci yaşlar akarmış. Ama bülbülü kızdırıp konuşturmak, sonra da yaranmak için aslana bildirmek amacıyla bir kurnazlık düşünmüşler.

Fino,

- Bülbül kardeş, demiş, ne diye biz çalışıp çabalayıp da aslana yedirelim? Bu ne eşitsizlik? Ne adaletsizlik?

Bülbül, köpeklerin dalaveresini yutmamış. Ama fino ile av köpeği o kadar havlamışlar, ulumuşlar ki, sonunda dayanamamış, ağzından salt bir tek söz çıkmış:

- Doğru!...

- Ne, doğru mu?

Tabanı kaldırmışlar, koşup aslana raporu vermişler. Aslan,

- Yakalayın! demiş, kim yakalarsa onu saray koruyucularıma baş yapacağım.

İki köpek koşup bülbüle gelmişler. Av köpeği,

- Bülbül kardeş, diye havlamış, ormandaki hayvan kardeşlerimizi uyarmak için gece gündüz dil döküyorsun. Çok yorgunsun, belli, Sen birazcık şurada uyu da dinlen, biz senin başında bekleriz. Kimse tüyüne dokunamaz.

Zavallı bülbül, bu laflara inanmış. Günlerden beri de uykusuzmuş. Av köpeğinin kışkırtıcılığı etkisini göstermiş. Onlara inanmış. Gözlerini yummuş, yumar yummaz da oracıkta uyuyakalmış. Fino köpeği artık durur mu? Bülbülün kanadından hart diye kapmış. Şaşıran bülbül tongaya bastığını anlamış ama, kaç para eder, iş işten geçmiş, bir kere kanadı kaptırmış.

Fino, ağzında bülbül, başlamış koşmaya. Av köpeğinden önce saraya varıp aslanın vereceği armağanı kazanmak için koşmuş da koşmuş. Kısırcağıktan kuduran ava köpeği durur mu? Hemen finoyu yetişmiş. Finonun ağzından bülbülü almak için bir düzen kurmuş.

- Fino kardeş, demiş, biraz yavaşla da ikimiz birden aslan efendimize bu müjdeyi vermek için havlayalım.

Fino yavaşlar yavaşlamaz, av köpeği, finonun kuyruğuna pençesini geçirmiş. Bülbülün kanadı finonun ağzına, finonun kuyruğu da av köpeğinin pençesinde.

- Köpek kardeşler, demiş, beni yakaladınız. Bu hizmetinize karşılık efendimiz sizlere kimbilir neler verecek, neler başışlayacak! Buna karşılık, gelin hep beraber efendimizin ömrüne dua edelim, aslan efendimizi alkışlayalım...

Köpekler işkillenmişler ama, efendilerini alkışlamadı, mutluluğuna dua etmedi diye birbirlerine haber verirler diye, ikisi de birbirlerinin korkusundan bülbülün dediğini yapmak zorunda kalmışlar,

Av köpeği alkış tutmak için pençesiyle çırpınırken fino onun pençesinden kurtulmuş. Bu sefer fino dua edeyim diye ağzını açınca bülbül pıır diye uçmuş, bir gül dalına konmuş. Oradan, bütün hayatında ilk defa okkalı bir küfür savurmuş:

- Bundan sonra köpeklerin sözüne inananın... Avını kaçırın fino da şöyle havlamış:

- Bundan sonra köpeklerin sözüne inananın... dua edenin...

Av köpeği de sunturluyu savurmuş:

- Bundan sonra armağanı almadan efendisini alkışlayanın...

BİR ZAMANLAR

Bir zamanlar memleketin birinde bir Başkan vardı. Bir zamanlar memleketin birindeki bu Başkan'ın özelliği, memleketi muhbirlerle doldurmuş olmasıydı. Memleketteki nüfusun her üç kişisinden birisi profesyonel muhbirdi. Geri kalan nüfusun yarısından çoğu da amatör muhbirdi. Profesyonel ve amatör muhbirlerden başka gönüllü muhbirler de vardı. Profesyonel, amatör, gönüllü muhbir olmayanlardan çoğunun da hobisi muhbirlikti. Başkan, bu denli çok muhbiri de yeterli bulmadığından dış ülkelerden de uzman ve danışman muhbirler getirmişti. Bu denli çok olunca, muhbirler, muhbir olmayanları ihbar etmekle yetinmiyorlar, görevlerini yapmak, aldıkları parayı hak etmek ve alışmış olduklarından boş durmadıkları için, boyuna birbirlerini ihbar etmekle de görevseverliklerini gideremiyorlar, boş zamanlarını değerlendirmek için, kendikendilerini bile ihbar ediyorlardı. Yaranmak için kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan kedi yavruları gibi, birçok muhbirler, her adım atışta geriye dönüp, kendi ayak izlerine kuşkuyla bakıyorlardı. Kendi ayak izlerinden kendilerini izleyip kovalayanlar çoktu. Geceleri karanlıkta, kendi ceketinin eteğini yakalayan, kendi pantolonunun paçasını kapatan muhbirler bile vardı. Geceleri uyurlarken kendi çıkardıkları horultunun yada arka sesin gürültüsüyle uyanıp yataklarından fırlayarak, tüfek yada top patlıyor diye ihbarda bulunanlar çok oluyordu. Yakalamak için kendi gölgelerinin arkasından koşarlarken kafalarını duvarlara çarpan muhbirlerle bile başarı ödülü verildiğinden, kendi gölgelerini kovalayanlar gittikçe artıyordu. Aynalarda, durgun sularda, parlak yüzeylerde yansıyan kendilerini ihbar edenler de vardı.

O ülkede muhbir olmayan hemen hemen hiç kimse kalmamıştı. Hemen hemen kalmamış sayılan o azıcık kimseler, bunca profesyonel, bunca amatör muhbirlerle, hobileri muhbirlik olanlara, yerli, yabancı uzman ve danışman muhbirlerle karşın, yine de Başkan'a başkaldırıyorlardı. Topla, tüfekte değil elbet... Gösterileriyle, toplantılarla da değil elbet... Öyleyse nasıl mı? Sayıları çok azalmış muhbir olmayan o azıcık insanlar, sevmedikleri Başkan'ın aptallıkları üstüne durmadan alaylı, gülünçlü fıkralar uydurarak, Başkan'a karşı geliyorlar, başkaldırıyorlardı. Bu fıkralar toplumda öyle tutulmuştu ki, durmadan üretilerek çoğaltılıyor, ağızdan ağıza bütün ülkede söyleniyordu. Yalnız ülke içinde kalmıyor, bütün dünyaya da yayılıyordu. Bu muhbirler bile kendilerini tutamayıp, Başkan düşmanlarının uydurdukları bu fıkraları birbirlerine anlatmadan edemiyorlardı.

Halktan kimisi, Başkan'ın aptallığını anlatan yeni fıkra uyduruldukça, Başkan'ın ulusa kaç mal olduğunu hesap ediyordu. Başkan'ın o zamana değin aldığı aylıkların, yıllıkların, yollukların, ödeneklerin toplamını, onun için çıkarılan fıkraların sayısına bölünce, Başkan'ın maliyet fiyatı ortaya çıkıyordu. Başkan'ın maliyet fiyatını ucuza getirmek için halk durmadan yeni fıkralar uyduruyordu. Her fıkra, şu kadar milyon liraya gelmiş oluyordu. Durum böyleyken, halk yine de bu Başkan'dan memnundu. Hiç olmazsa, halkı güldürecek fıkraların uydurulması gibi bir işe yarıyordu. Daha öncekilerin böyle bir yararı bile olmamıştı.

Bir zaman sonra Başkan'ın aptallığını anlatan alaylı fıkralar o denli çoğalmıştı ki, bağırıp çağırmanın, yazıp çizmelerin, toplanıp yürümelerin, gizli örgütlerin, şiddetli muhalefetlerin, silahlı ayaklanmaların yapamadığı işi bu fıkralar yapmaya başlamıştı. Güldürücü, alaylı fıkralar, göze görünmeyen mikropların, içine girdikleri bedeni kemirip çürütmesi gibi, yalnız Başkan'ı değil, Başkanlık makamını da içinden çürütüyordu.

Bu durum karşısında elbet muhbirler görevlerini yapmadan duramazlardı. Alaylı fıkraların daha önceden ihbar edilmemişlerinin nedeni, alaylı fıkradaki aptallıkların Başkan'ı anlattığını söylemenin güçlüğüydü. Bu fıkralarda anlatılan aptallıkların Başkan'ın davranışları olduğu, bu alaylı fıkraların Başkan'ı anlattığı, nasıl söylenebilirdi? Ama fıkralar öylesine yayılmış, gündengüne öyle üreyip çoğalmıştı ki, bir yolunu bulup Başkan'a da bu fıkraları anlatmaktan başka umar kalmamıştı. Fıkralarda, Başkan'la alay edildiği o denli açıktı ki, elbet Başkan, bu fıkralarda kendisiyle alay edildiğini anlar, kızar, bu fıkraları uyduranların ağır cezalara çarptırılmalarını isterdi. Bu tür fıkraları anlatmak da yasaklanırdı.

Muhbirler piramidinin tabanındaki aylıkları en az olan muhbirler, halk arasından topladıkları bu fıkraları, üstleri olan muhbirlerle sunmuşlardı. Onlar da daha üst basamakta olan muhbirlerle

bildirmişlerdi. İşte böyle, söz konusu olan fıkralar Muhbirbaşı'nda toplanmıştı. Muhbirbaşı, uygun bir zamanını kollayıp, bir gece sarayda, ileri gelenlerle söyleşip gülüşürlerken, bu fıkralardan birini anlatmıştı. Muhbirbaşı fıkrayı anlatınca, Başkan öyle bir kahkaha savurdu ki, demek gülünmesi gerekir diyerek, öbürleri de kahkahaları bastılar. Bu ne hoşgörülü Başkan'dı ki, kendisiyle alay edilmesine bile gülüyordu. Başkan,

- Bunun gibi alaylı başka fıkralar da var mı? diye sordu. Muhbirbaşı,

- Var efendimiz... deyip arka arkaya fıkraları anlattı. Güle güle Başkan'ın gözünden yaş geldi.

Neredeyse gülmekten katılacaktı. Muhbirbaşı'na,

- Doğrusu, dedi, bu anlattıkların çok gülünçlü fıkralar. Benim başyardımcımın aptallıklarını ne de iyi belirtiyor. Adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptal maptal ama, ne de olsa benim yardımcımıdır, duymasını istemem.

Başkan böyle söyledi ama, yine de bu fıkraların sıklıkla kendisine anlatılmasını istiyor, Başyardımcısının aptallıklarına katıla katıla gülüyordu.

Muhbirbaşı, kimin çıkardığı bilinmeyen bu yıkıcı fıkraların bütün Başkanlık makamını, bu arada kendi yerini de çürütüp yıkacağını düşünerek, bunları Başyardımcıya anlatmayı düşündü.

Başyardımcı, elbet kendisiyle alay edildiğini anlar, bu tür fıkraların uydurulmasını yasaklardı.

Uygun bir zamanını kollayıp Başyardımcının konağında o fıkralardan birini anlattı. Başyardımcı, öyle güldü ki, orda bulunanlar da kahkahaları bastılar.

- Bunun gibi daha başka fıkralar da var mı? diye sordu. Muhbirbaşı,

- Çouktur efendim... deyip öbür fıkraları da anlattı. Güle güle Başyardımcının gözlerinden yaşlar boşandı.

Başyardımcı,

- Gerçekten, çok gülünçlü fıkralar, dedi, üstelik bizim Başbakan'ın aptallıklarını da çok iyi ortaya koyuyor. Gelgelelim, adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptal maptal, ne de olsa bizim Başbakanımızdır. Kendisiyle alay edildiğini duymasını istemem.

Muhbirbaşı ille de görevini yapmak istediğinden bir uygun zamanını bulup, başka çağrılıların da bulunduğu bir gece, o fıkraları Başbakan hazretlerinin konağında anlattı. Başbakan hazretleri kasıklarını tuta tuta güldükten sonra,

- Çok, çok güzel alaylı fıkralar bunlar, dedi, bizim İçişleri Bakanı'nın aptallıklarını da ne iyi anlatıyor. Ne var ki, adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptaldır, maptaldır ama, ne de olsa aynı yerde görev yapıyoruz, duymasını istemem.

Muhbirbaşı, yine de punduna getirip o fıkraları İçişleri Bakanı'na anlattı. İçişleri Bakanı, kahkahalarla gülerken, fıkraların Maliye Bakanı'nın aptallıklarını açığa vurduğunu söyledi. Son olarak fıkraları anlattığı bir Bakan, neredeyse gülmekten çatlayacaktı:

- Aman ne güzel alay etmişler bizim genel müdürle, dedi, ama adamın kulağına giderse ayıp olur, duymasını istemem...

Genel müdür, Muhbirbaşı'ndan dinlediği aptallık fıkralarına öyle güldü ki, neredeyse bayılacaktı:

- Ay, aman ne hoş fıkra bunlar, dedi, hem de bizim falanca dairemizin müdürünün aptallıklarını ortaya koyuyor. Ne olursa olsun, yine de duymasını istemem. Adamın kulağına giderse ayıp olur.

Muhbirbaşı, fıkraları falanca dairenin müdürüne anlattı. Falanca dairenin müdürü de kahkahalarla gülerken, yardımcısının aptallıklarıyla alay eden bu fıkraları, onun duymasını istemediğini söyledi:

- Ne de olsa bizim yardımcımızdır, kulağına gitmesini istemem... Muhbirbaşı'ndan fıkraları dinleyen falanca dairenin müdür yardımcısı ise, bu fıkraların şube müdürü için çıkarıldığını söyleyip,

- Evet, aptalın tekidir ama, ne de olsa şubemizin müdürüdür, duymasını istemem... dedi.

Şube müdürü ise, Muhbirbaşı'ndan duyduğu fıkraları, kısım şefinin aptallıklarıyla alay için uydurulduğunu söylüyordu. Kısım şefi, fıkraları dinlediği Muhbirbaşı'na kahkahalarla gülerken, bunların olsa olsa ancak dairede çalışan, baremin en alt basamağındaki bir memur için uydurulmuş olabileceğini söyledi.

Muhbirbaşı'nın bütün istediği, fıkrayı anlattıklarından birinin olsun, bunların kendisi için uydurulduğunu sanıp kızmasıydı. Çünkü herhangi biri kızarsa, Başkan başta olmak üzere Başbakan ve Bakanlar ve onlardan sonraki ileri gelenler bu aptallık fıkralarına hedef olmaktan kurtulacaklardı.

Muhbirbaşı söylenilen dairedaki baremin en alt basamağındaki dargelirli memura aptallık

fıkralarını anlattı.

Memur gülmedi. Bu fıkraları dinleyip de gülmeyen ilk insan oydu. Gülmek şöyle dursun, Muhibirbaşı arka arkaya fıkraları anlattıkça rengi uçtu, sarardı. Sağına soluna baktı, kimse yok... Arkasına bakındı kimse yok... Muhibirbaşı'na titreyen bir sesle:

- İnanın bu fıkraları ilk sizden duyuyorum... dedi.

Muhibirbaşı, geniş bir soluk aldı. Bu alaylı fıkraların kimin için uydurulduğu anlaşılmamış ama, hiç olmazsa en sonunda fıkraları uyduran suçluyu yakalamıştı.

LA FONTAINE'İN YAZAMADIĞI MASAL

Hayvanlar, kendi aralarında, en zeki hayvan yarışması düzenlemişlerdi. Her hayvan, kendini hayvanların en zekisi sandığından, bu yarışmayı kazanacağını sanıyordu. Ama hepsi de yarışmanın birinciliğine iki güçlü aday olduğunu bilmekteydi; bu adaylardan biri tilki, biri de sansardı. Kumazlıkta, zekada, bu ikisine üstün başka hiçbir hayvan yoktu. Bu yarışmayı ya biri, ya öbürü kazanacaktı.

En zeki hayvan yarışmasının yapılacağı gün yaklaştıkça, yarışma birinciliğine iki güçlü aday olan sansarla tilki arasında korkunç bir rekabet başlamıştı. Bu iki zeki hayvan birbirlerine düşman olmuşlardı. Sansar tilkinin, tilki de sansarın kazanmaması için, elinden geleni yapıyordu.

Sansar,

- Tek tilki kazanmasın da, zarar yok, ben de kazanmamaya razıyım... diyordu.

Tilki de,

- Tek sansar kazanmasın da, kim kazanırsa kazansın... diyordu.

Durum bu denli düşmanlığa varınca, sansarla tilki, en zeki hayvan yarışmasının birinciliği için başka bir aday aramaya başladılar. Öyle bir hayvan bulmalıydılar ki, zeka konusunda kendileriyle yarışa çıkamasın, onlara bir zararı olmasın, yani hayvanların en aptalı olsun. Araya araya buldular bu hayvanı: Öküz...

Bir sabah sansar, yemyeşil bir çayırılıkta otlamakta olan öküzün yanına gidip,

- Merhaba öküz kardeş, diye söze başladıktan sonra, öküzün zekasını övmeye başladı.

Öküz büyük bir alçakgönüllülükle gülümseyerek,

- Benimle alay mı ediyorsun sansar kardeş? dedi.

Sansar,

- Ne diye alay edecekmişim, dedi, hayvanların en zekisiyle alay etmek haddime mi kalmış...

Sansar, öküzü hayvanların en zekisi olduğuna inandırmak için diller döktü. Bununla da yetinmeyip öbür hayvanları da, öküzün en zeki hayvan olduğuna inandırmaya çalıştı. Sansardan sonra çayırda otlayan öküzün yanına tilki gitti. Kendisine bön bön bakan öküze,

- Ah öküz kardeş, dedi, gözlerinden zeka kıvılcımları çıkıyor. Öküz,

- Ben her ne kadar öküzsem de sandığın kadar da öküz değilim, kendimi bilirim, dedi.

Tilki,

- İnan olsun öküz kardeş, dedi, senin o zeka kıvılcımları çakan pırıl pırıl gözlerine bakarken, ipnotize olup kendimden geçiyorum. En zeki hayvan yarışmasının rakipsiz tek adayı sensin.

Tilki, öküzün zekasını tanıtmak için, can düşmanı sansardan daha büyük bir reklam kampanyasına girişti.

Hayvanlar, öküzün zeki olmadığını, yarışmayı kesinlikle kazanamayacağını elbet biliyorlardı. Ama sansarla tilkinin, kendilerinden baskın çıkıp en zeki hayvan seçilmemesi için, öküzün zeki olduğu yalanına inanmadıkları halde inanmış göründüler. Birbirlerine öküzün ne büyük zekası olduğunu ballandıra ballandıra anlatmaya başladılar.

- Aman zürafa kardeş, bizim öküz yok mu, ben onun kadar zeki hayvan görmedim...

- Hiç bilmez olur muyum, devekuşu kardeş, öküz benden bile zekidir. Sen ne dersin leylek kardeş?

- En zeki hayvan yarışmasında ben oyumu, gözümü kırpmadan öküze vereceğim. Dağlar, taşlar, ormanlar, çöller, kayalar, dereler, hayvanların öküz övgüleriyle yankılanıyordu:

- Hayvanların en zekisi öküzdüüüüü!

- Öküzden daha zeki hayvan yoktuuuur!

- Bizim en zekimiz öküüüüz!

Bütün hayvanların bu yoğun propagandası karşısında öküz de yavaş yavaş, gerçekten hayvanların en zekisi olduğuna inanmaya başlamıştı. Kendi kendine şöyle diyordu:

- Çakal, sansar, tilki, bütün hayvanlar söylüyor, hayvanların en zekisi benmişim. Hepsi de aldanmıyor ya, öyleyse dedikleri doğru...

Yarışma günü geldi. Bütün hayvanlar, öküzün hayvanların en zekisi olduğunda anlaştılar. Böylece öküzün hayvanlar toplumundaki yeri, işi, görevi, düzeyi, yükselmiş oldu. Öküz artık kasıla yürüyor, şişine şişine böğürüyor, yayıla yayıla kuyruk altından mayıs bırakıyordu.

Gel zaman, git zaman... Hayvanlar arasında, çiftesi en pek hayvan yarışması yapılacaktı. Hiç kuşkusuz, çiftesi en pek hayvan, ya at yada katırdı.

Eşek de,

- Benim de çiftem güçlüdür! diye araya giriyorduydu da, katırla atın çiftesi yanında eşeğin çiftesinin adı bile geçmezdi.

Katır atın, at da katırın çiftesi en güçlü hayvan diye seçileceğinden korkuyordu. Bu iki hayvan arasında tarih boyunca süren kanlı bir çifte atma rekabeti vardı. Bu iki can düşmanı, yarışma günü yaklaştıkça birbirlerine atıp tutmaya başladılar. At şöyle diyordu:

- Hih, katırın çiftesi de çifte mi sanki... Öküz bile ondan daha sert çifte atar. Babası eşek olan bir hayvanın çiftesinden ne çıkar..

Katır da şöyle demekteydi:

- Atın çiftesiyle sinek bile ezilmez. Öküzün çiftesi bile atınkinden daha güçlüdür.

At derede su içmekte olan öküzün yanına gidip ona şöyle dedi:

- Ey sayın öküz, sen dünyanın yalnız en zeki değil, hem de çiftesi en güçlü hayvanısın!

Art sol ayağıyla bastığı taze fişkıdan fos diye bir ses çıkaran öküz,

- Aman at kardeş, dedi, sen varken benim çiftemin lafı mı olur.

At üsteledi:

- Yoo, sayın öküz, sen bir çiftyle katırı devirirsin. Boşuna alçakgönüllülük gösterme.

At gitti, arkasından katır, öküzün yanına geldi,

- Dünyanın çiftesi en güçlü hayvanı sayın öküze saygılarımı sunarım, dedi.

Öküz, bu sözlere önce inanmak istemedi, ama katır,

- Benim çifte de, atın çiftesi de seninkinin yanında hiç kalır.. deyince,

- Ben onlardan daha iyi bilecek değilim ya... diyerek,

çiftesinin peklğine inanmaya başladı.

Her hayvan kendini çiftesi en güçlü hayvan sanıyordu. Horoz bile, mahmuzuyla çifte atabileceğini sanmaktaydı. İşte bu yüzden bütün hayvanlar, çiftesi zayıf bir hayvanın çiftesi en pek hayvan olarak seçilmesini istemekteydi.

Yarışma günü geldi. Bütün hayvanlar, öküzün çiftesi en güçlü olduğunda birlik gösterdiler.. Böylece en zeki hayvan olan öküzün çiftesi en güçlü hayvan olarak da hayvanlar toplumundaki yeri, işi, görevi, düzeyi daha da yükseldi.

Gel zaman, git zaman... Hayvanlar arasında hızlı koşma yarışı yapılacaktı. Her hayvan, hatta kaplumbağa bile, kendisini en hızlı koşan hayvan sanmaktaydı. Ama yine her hayvan içinden, en hızlı koşan hayvanın ya tavşan yada tazi olduğunu biliyordu. Hepsinin içinde de, her zaman, her yerde olduğu gibi, en güçlüye, en başarılıya düşmanlık, kıskançlık, çekemezlik duyguları vardı. Onun için, en hızlı koştuklarını bildikleri halde, tavşanla tazinin yarışmayı kazanmasını istemiyorlardı.

Hızlı koşmada en amansız rakip olan tavşanla tazi, yarışma günü yaklaştıkça birbirlerine can düşmanı olmuşlardı. Tazi,

- Ben birinci olmayacaksam, öküz olsun daha iyi... diyordu.

Tavşan da aynı düşüncede olduğundan öküze gidip,

- Sen yalnız en zekimiz, en çiftesi güçlümüz değil, hem de bizim en hızlı koşanımızsın sayın öküz, dedi. Öküz, tavşana,

- Tazi da senin gibi düşünüyor... dedi.

Yarışma günü gelip çattı. Bütün hayvanlar koşmaya başladılar. Hızlı koşabilenler, rakipleri birinci olmasın diye birbirlerini çelmelediklerinden, önleyip engellediklerinden düşüp devriliyorlardı. Hepsi de, içlerinde en yavaş koşan öküzün birinci gelmesini istiyorlardı, ona yol veriyorlardı. Bunun sonunda öküz birinci oldu.

En zeki, en çiftesi pek, en hızlı koşan hayvan seçildiğinden, öküzün hayvanlar toplumundaki

yeri, düzeyi, işi, görevi daha da yükselmişti. Öküzün burnu büyümüşü, yanına varılmıyordu artık.

Gel zaman, git zaman... En yakışıklı hayvan seçimi yapılacaktı. Bütün hayvanlar kendilerini en yakışıklı sanmaktaydı. Ama hepsi de en güzel hayvanın dağ keçisiyle geyik olduğunu da biliyorlar, bu iki güzel hayvanı kıskanıyorlardı. Tek onlar birinci seçilmesin de, isterse öküz en yakışıklı, en güzel hayvan seçilsin...

Geyikle, dağ keçisine gelince, bu iki rakip birbirlerinin aleyhine propagandaya girmişlerdi. İkisi de birbirlerinin çok çirkin olduğunu yayıp duruyordu. Dağ keçisi geyik, geyik de dağ keçisi için,
- Öküz bile ondan yakışıklıdır... diyordu.

Öbür hayvanlar da, yalan olduğunu bildikleri halde öküzün en yakışıklıları olduğuna inanmış görünmeye başlamışlardı. Seçim günü geldi. Bütün hayvanlar oylarını öküze verdiler. Böylece öküz en yakışıklı, en güzel hayvan seçildi. Bu seçimden hayvanların en güzeli, en yakışıklısı olan geyikle dağ keçisi bile memnundu.

Gel zaman, git zaman... Hayvanlar arasında en yırtıcı olanı seçilecekti. İki aday vardı, biri kurt, biri de kuş... Kuş deyince serçe kuşu değil, kartal. Kurtla kartaldan daha yırtıcı hayvan yoktu. Ama yine de bütün hayvanlar, bu gerçeği bildikleri halde, kendilerinin en yırtıcı olduğunu sanıyorlardı.

Kartal, yatıp geviş getirmekte olan öküzün yanına gitti:

- Sayın öküz, dedi, akılsız kurt, kendisini senden daha yırtıcı sanıyor. Öküz,
- Ben hiç yırtıcı değilimdir, dedi, çünkü ot yerim.
- Yooo, hiç alçakgönüllülük göstermeyin boşuna... Siz kurda göre çok daha yırtıcısınız.

Az sonra da yanına gelen kurt, öküze,

- Dünyanın en yırtıcı hayvanını selamlarım... dedi.

Öküz,

- Yanılıyorsun kurt kardeş, dedi, evet ben en zeki hayvanım. Evet, en çiftesi pek hayvan benim. Evet, en hızlı koşan hayvan benim. En yakışıklı hayvan da benim. Ama en yırtıcı değilim. Sen benden çok daha yırtıcısın.

- Hayır, hayır... İstersen sen benden üstün olabilirsin yırtıcılıkta...

Seçim günü gelip çattı. Öküz, hayvanların oybirliğiyle en yırtıcı hayvan seçildi. Bu birincilikten sonra, hayvanlar toplumundaki yeri, işi, düzeyi daha da yükseldi.

Gel zaman, git zaman... Hayvanların en düşünür olanı seçilecekti. Elbette bu yarışmada en güçlü iki aday kazla hindiydi. Her zaman olduğu gibi, bu iki güçlü aday birbirlerine düşünce, yine öküz en düşünür hayvan seçildi.

Gel zaman, git zaman... En koruyucu hayvan seçimi yapılacaktı. Elbette hak, çoban köpeğiyle kurt köpeğinden birinindi. Ama en koruyucu hayvan seçiminde çoban köpeğiyle kurt köpeği bile oylarını öküze vermişlerdi. Öküzün,

- Ben kendimi bile koruyamam... demesi, seçilmesini önlemedi. Ama seçimden sonra, öküz de kendisinin en koruyucu hayvan olduğuna inanıp böğürerek, köpek taklidi yapıp havlamaya çalıştı.

Gel zaman, git zaman... En büyük hayvan seçimi yapılacaktı. Ya fil, ya deve kazanacaktı yarışmayı. Ama karınca bile kendini hayvanların en büyüğü sandığından, fille deveyi büyüklükte çekemiyor, başka bir hayvanın birinci olmasını istiyordu. Fille deveye gelince, onlar da birbirlerine düşmüşlerdi. Seçim yapıldı. Çok demokratik bir seçim olmuştu. Öküz, seçimi kazanmış, hayvanların en büyüğü seçilmişti.

Artık böbürlenmesinden, öküzün yanına varılamıyordu.

Gel zaman, git zaman... En sütlü hayvan yarışması yapılacaktı. Yarışmayı, ya ineğin ya mandanın kazanacağı biliniyordu Ama gelgelelim, memeleri olmayan, bütün yaşamında bir damla süt bile görmemiş olan tavuklar bile, kendilerini en sütlü hayvan sanıyorlar, bu yüzden de mandayla ineği kıskanıyorlardı. Aralarındaki rekabet yüzünden birbirlerine düşmüş olan mandayla inekse, tek rakibi birinci olmasın diye, öküzün en sütlü hayvan olduğunu söylüyorlardı. Manda, öküzün yanına gidip, ona en sütlü hayvan olduğunu söyleyince, öküz,

- Siz beni kızkardeşim inekle karıştırdınız galiba, dedi, ben hiç süt vermedim şimdiye dek... Memelerim de yok. Manda,

- Maşallah siz o kadar sütlü bir hayvansınız ki, dedi, süt vermek için memeye bile ihtiyaç yok.

Arkadan inek, öküzün yanına geldi. Ağabeyine en sütlü hayvan olduğunu söyledi. Öküz,

- Yahu, memem bile yok ki, süt vereyim... dedi. Öküz böyle söylerken, biyandan da işiyordu.

Bunu gören inek,

- İşte, işte bak ne güzel de süt veriyorsun! diye bağırdı. Öküz,

- Ne sütü yahu, işiyorum... dedi. İnek de ona,

- Demek sen şimdiye dek hep süt işiyormuşsun da haberin bile yokmuş... dedi.

Bütün hayvanlar, başta en sütü hayvan olan mandayla inek, öküzün en sütü hayvan olduğunu yaymaya başladılar. Dağ-taş onların yaydıkları reklamla inledi.

- En yağlı süt, öküz sütü!

- Sütlerin en temizini öküzün sütüdür.

- Öküz öyle sütüdür ki, süt işer!

Bu yoğun reklamlarla artık öküz de sidiğinin süt olduğuna, sarı renkli süt işediğine inanmıştı.

Seçim zamanı geldi. Bütün hayvanlar, en başta da inekle manda, oylarını öküze verdiler.

Böylece öküz, en sütü hayvan seçildi.

Gel zaman, git zaman... Hayvanlara yeni bir başkan seçilecekti. Oldum bittim hayvanların başkanı elbet aslandı. Yine bir aslanın başkan seçileceğine hiç kuşku yoktu. Ama ne var ki, kaplan da başkanlığa adaylığını koymuştu. Kaplan,

- Ya o, ya ben!... diyordu.

Kaplan böyle diyordu ama, aslanın yine başkan seçileceğinden korkuyordu. Bunun üzerine "Ya o, ya ben!" diyen kaplan,

- Ne o, ne ben! demeye başladı.

Aslan da, kaplanın başkanlığa adaylığından sonra başkan olmaktan umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Ya kaplanı başkan seçerlerse... Tek kaplan seçilmesin diye, aslan da,

- Ne o, ne ben! demeye başladı.

Bütün hayvanlar, hak etmediklerini, layık olmadıklarını bile bile hayvanların başkanı olmak istiyorlardı. Her başarılı, her güçlü kıskanıldığından, onlar da aslanla kaplanı çekemiyor, kıskanıyorlardı. İşte böyle böyle hayvanların başkanlığına öküz aday gösterildi. Çünkü hayvanlar, inanmadan öküzü en zekileri seçmişler, ama sonra sonra inanmaya başlamışlardı. Öküzü, yalan olduğunu bile bile, en sütü hayvan, en güzel hayvan seçmişler, sonradan bu seçim resmilesince kendi yalanlarına inanmaya başlamışlardı. E böyle olunca, en zeki, en çiftesi pek, en hızlı koşan, en yakışıklı, en yırtıcı, en düşünür, en iyi koruyan, en büyük, en çok süt veren hayvan olan öküz, neden hayvanların başkanı olmasını? Bu denli çok üstünlük ne aslanda vardı, ne de kaplanda... Kaldı ki, rakibi kaplan seçilmesin diye, tarih boyunca hayvanların başkanı olan aslan bile, öküzün başkanlığa kendisinden daha layık olduğunu söylüyordu. Yeni başkan adayı kaplansa,

- Başkanlık öküzün hakkıdır! diyor da başka bişey demiyordu.

Öbür hayvanlara gelince, nasıl olsa kendileri başkan olamayacaklarına göre, onlara en az zararı olan, hiç de rakip saymadıkları öküzün başkan olmasını istiyorlardı. İşte böylece seçim zamanı gelince, bütün hayvanların oybirliğiyle öküz başkan seçildi. Başkan öküz, kendini gerçekten başkan sanarak başkan gibi davranmaya başlayınca, hayvanlar da bu davranışı karşısında onu gerçekten başkan sanmaya başladılar.

Hayvanların tarihini yazan gergedan, çağını yazdığı tarih kitabına bu olayı şöyle yazdı:

"Atla katır tepişir, olan eşeğe olur. Öyle zaman gelir, güçlüler birbirine girer, arada öküz bile başkan olur."

FARELER BİRBİRİNİ YER

Bir zamanlar... Memleketin birinde...

Hayır, masal değil bu... En doğrusu, yeriyle, zamanıyla anlatalım.

Zaman: Milattan sonra...

Yer: Bu yeryüzünde bir yer...

İşte yeri belli, zamanı belirli...

Gelelim olaya. Söylenilen zamanda, adı geçen yerde, bir büyüük ambar varmış. Bu ambar, tıklım tıklım yiyecek, yakacak, yunacak, giyeceklerle doluymuş. Herşey düzenlice ayrılmışmış. Pirinç, nohut, fasulye, bakla gibi kuru zerbavat biyanda, buğday, arpa, çavdar, yulaf gibi tahıl biyanda...

Sabunlar, yağlar ayrı yerde; giysiler, ayakkabılar ayrı yerde... Söylenilen yerdeki, adı geçen zamandaki, sözü geçen büyüük ambarı, çok işbilir birisi yönetirmiş. Bu işbilir, becerikli yönetmen günün birinde ne yapacağını şaşırmış. Çünkü o ambarı fareler sarmış. Yiyecekler gündengüne

eksiliyor, peynirler, peksimetler kemiriliyordu.

Becerikli yönetmen elbet elleri b   r  nde oturmuyor, boş durmuyordu. Canla başla farelere kar  şı sava  şıyordu. Ama ne yapsa savaşta başarı kazanamıyordu. Kemirilen sabunlar, peynir tekerleri g  nd  ng  ne eksiliyordu. Giysiler didik didik, parça par  aymı  . Un çuvallarının i  i fare yuvaları...

Ambarda farelerden hiç mi hiç aman yok... Kavurmaları, tahılları yedikçe semirip     iyorlar,     tik  e azıp dolaşıyorlar, üreyip artıyorlar... Ambar farelerle dolmuş. O koskoca ambarı fareler ordusu işgal etmiş. Artık ba  a çıkılır gibi değilmiş. Yalnız yiyecekleri yemek, elbiseleri kemirmek, peyniri, sucuğu di  lemekle kalmıyor; ayakkabıları, derileri, tahtaları bile kemire kemire dişlerini, tırnaklarını biliyorlarmış.

Fareler bol bol beslene beslene kedi kadar irile  mi  ler, gitgide semirip köpek kadar olmuşlar. Hiç dur durak yok, ambarın içinde koşup oynayıp, atlayıp sıçrayıp duruyorlarmı  . Üstelik ambarın en güneşli, en güzel, en görüntülü yerlerini de onlar kapmı  lar.

Becerikli yönetmen, farelere kar  şı amansız savaşını sürdürüyordu. Ambarın her yerine, her kıyı bucağına en etkili fare zehiri koymuş; hiç i  e yaramamış. I  e yaramadıktan başka, insanların keyif verici zehirlere alışmaları gibi, ambardaki fareler de, ambar yönetmeninin ölsünler diye oraya buraya yerleştirdiği zehirlere öylesine alışmışlar ki g  nd  ng  ne daha çok zehir istemeye ba  lamı  lar. Zehirleri hergün biraz daha arttırılarak verilmezse, ambarı yıkacak gibi tepiniyorlarmı  .

Ambar yönetmeni, en avcı kedileri toplayıp gece ambara bırakmış. Ama ertesi sabah ambarda, zavallı kedilerin tüyleriyle bir iki parça kemiğini bulabilmi  ler. Farelerle kediler ba  edemiyorlar, en etkili zehirler bile onları   ld  rm  yordu.

Ambarın becerikli yönetmeni büyük kapanlar kurmaya ba  lamı  . Kapana yakalanan fare oluyordu. Ama gecede beş fare kapana tutulsa, günde en az yirmi otuz fare   r  yordu.

Sonunda yönetmen d    ne taşına kendince bir yol bulmuş.     tane büyük demir kafes yaptırmış. Kapana yakalanan canlı fareleri bu kafese atıyordu. Her kafes farelerle dolmuş. Yönetmen kafeslerdeki farelere yiyecek hiçbişey vermiyordu. Bir gün,     gün, beş gün kafeste a   kalan fareler, i  lerinden en zayıf olan kendilerinden birini parçalayıp yemişler. Karınlarını doyurmu  lar. Bir zaman sonra yine acıkınca aralarında dala  maya ba  lamı  lar. Bu kanlı dala  ma sonunda, yine i  lerinden birini bo  up parçalayıp yemişler... I  te böyle böyle her     kafesteki farelerin sayısı g  nd  ng  ne azalıyordu. En kodamanları kalıyor, güçsüzleri, ufakları parçalanıp yeniliyordu.

Fare dolu kafesler, canlı savaş alanına d  nm  . Sonunda her kafeste üçer, beşer fare kalmış. Bu kez, geri kalan fareler, karınlarının acıkmasını beklemeden i  lerinden birinin üzerine atılıp onu parçalamaya ba  lamı  lar ki, biri ötekini par  alamazsa, nasıl olsa o kendisini parçalayacak.

I  te o yüzden kendi canlarını kurtarmak isteyen fareler i  lerinden birini, uyurken, uyuklarken, dalgınlığından yararlanarak bo  up parçalıyordu. Dahası, kafeste ikisi,      birleşip birinin üzerine atıldığı bile oluyordu. Aralarında o birleşenler de, sonunda bir punduna getirip birbirlerini yiyorlarmı  .

Sonunda, her kafeste tek fare kalmış, en iri, en büyük, en kurnaz, en güçlü fare...

Becerikli yönetmen, her kafeste birer fare kalınca kafeslerin kapılarını açıp fareleri teker teker ambarın içine salmış.

Kendi türlerini yemeğe alışmış, yani canavarlaşmış olan o besili kocaman     fare kafeslerinden kurtulunca ambarda ne kadar fare varsa üzerlerine atılıp onları boğmaya, paralayıp parçalamaya ba  lamı  lar. Bikez canavarlaşmış olduklarından, yediklerini yiyor, yiyemediklerini de, onlar kendisini bo  up yemesinler diye, öz güvenceleri i  in   ld  r  yorlarmı  .

I  te böylece, söylenilen zamandaki, adı geçen yerdeki, sözü geçen ambar, hiç olmazsa bir süre için farelerden kurtulmuş.

Olay burda bitiyor.

Şimdi sizlere bir soru: Becerikli ambar yönetmeninin aklına, şeytanın bile aklına gelmeyecek bu kurnazlık nerden geliyor? Fareleri birbirine yedirerek onları yok etme yöntemini nasıl buluyor?

Cevap: Çünkü o becerikli yönetmen, kendisi de, kendi t  rde  lerini yok ede ede sağ kalan en güçlü fare idi, kendi arkadaşlarını yiye yiye, yok ede ede, o b  y     k ambarın ba  y  netmeni olmuştu. Kendi yaşamındaki başarı yöntemini farelere uygulamıştı.

Sonuç: Fareler birbirlerini yer!...